

SEX STORY

โชคคู่ดวง จัดทำโดยทีมงาน

นิยาย

พลขัยบอย

เล่มที่
5

ฟ้า ธนะชัย

นำทีม

10 นักเขียน
บรรจงบรรเลง
นิยาย R
เฉียดเอคส์
มันทุกเรื่อง
เสียวสยิว
ทุกตอน

“นารี”

คุยเรื่อง เพศ

“จ๊ะโ๊ะ”

ตอบ จ.ม.
สาระ พัด แสบ

“กั๋งฟู”

ประกัน
คุณภาพ

พบกับ
นิยาย
มันส์

ร้อนรักนักศึกษา

บันทึกรักสี่มุม

เชอคล่งนักร้อง

ร้อนเส่นหา

เกมส์พิศवास

จ๊อน ยอดแสบ

นายอภิมหาเศรษฐี

อรรชรร้อนสวาท

หอพักรักสุดสุด

โศกหาคืน

พริ้งพวงนักร้องแดง

อย่าไปเลยปากคอก

“กั๋งฟู”

ตอบเรื่อง สวิง

20

SEX STORY

SEX STORY

ในคำ
“บังค

นอน
ก็เป็น

บริสุ
บริสุ
น่ารัก

ชัดเจ

กองบรรณาธิการ

ผู้อำนวยการ

รุ่งโรจน์ ศรีทัญญ

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา

พงษ์พันธ์ เข้มสม

ที่ปรึกษา

กัณฑ์ (เจ้าเก่า)

บ.ก. ฟ้า ธนะชัย

กองบรรณาธิการ

กัณฑ์

จีระไธ

นารี

เอ พิชัย

จิม ปากช่อง

อนุชา ช้างอินทรา

สารบัญ

นวนิยาย	ค้นหาคืนพระจันทร์แดง.....	13
นวนิยาย	ร้อนรักนักศึกษา.....	41
นวนิยาย	จ๊อนชอคแดบ.....	23
นวนิยาย	อรชรร้อนสวาท.....	20
นวนิยาย	เกมส์พิศวาส.....	30
	จากใจกัณฑ์.....	9
	จีระไธตอบจดหมายแฟน ๆ.....	61
นวนิยาย	เธอคลั่งนักร้อง.....	47
นวนิยาย	บันทึกรักสี่มุม.....	44
นวนิยาย	อย่าไปเลยบางกอก.....	37
นวนิยาย	ร้อนเสน่ห์.....	51
นวนิยาย	นายหน้าสาวเกล้าสวาท.....	26
	คุยเรื่องเพศกับนารี.....	58
	นิทานโจ๊ก.....	64

บ.ก. แกลง

รวบรวมไปพักหนึ่ง บัดนี้เขาได้ผู้ร่วมงานที่มีประสิทธิภาพ
ในด้านการผลิตหนังสือจากมันสมองของออกมาอีก 2 หน่อ คือ
“บังคาว” กับ “ชา อุกชน” มาร่วมทีมขบม เข่ากัน

ฉะนั้น! จึงขอรับรองว่า ต่อไปนี้เวลาการวางแผนต้องตรงแน
นอน คอถ่มน้มนัส ๆ จะเพิ่มขึ้นด้วยสมองอีก 2 กล้องใต้เส้นผม
ก็เป็นทีมั่นใจได้กับแฟน ๆ “นิยายเพลย์บอย” แล้วนะครับ

ไม่ทราบว่ แฟนวิดีโอได้จองเรื่อง “ไร้เดียงสา” กับ “เปิด
บริสุทธิ์” เป็นวิดีโอคู่แฝดที่คุณจะได้ดูและชื่นชมกับคาราเด็กที่
บริสุทธิ์และไร้เดียงสา ชนิดคุณจะได้ดื่มด่ำฉ่ำหวานกับความผุดผ่อง
น่ารัก ไร้ไรหนอ่อน ผิวผ่องของไข ใจโลเณยนเนื้ออย่างน่าทะลวงจ

สั่งจองด่วนก่อนชุดแรกจะหมด เป็นเทปที่ถ่ายจากมาสเตอร์
ชัดเจน เสียง-แสง-สี 100 เปอร์เซนต์ “เจ้าเก่าประกันคุณภาพ”

เช่นเคย 2 ม้วนคู่แฝด 1,000 บาทเท่านั้น ติดต่อตู้ ปณ.1 ราม-
อินทรา บางเขน กทม. 10220

ผลงานกรบวงจร ที่คุณต้องติดตาม

“ไทยเพลย์บอย” รายสัปดาห์ ทุกวันอังคาร

“บางกอกเพลย์บอย” รายสัปดาห์ ทุกวันที่ 10-20-30
ของเดือน

“มินิเพลย์บอย” ทุกวันที่ 15 ของเดือน

“นิยายเพลย์บอย” ทุกวันที่ 5-15-25 ของเดือน

แล้วคุณอ่าน “มินิเพลย์บอย NO.5 หรือยัง แค่อ่าน จ.ม.
จากเหล่าสามี-ภรรยาที่ต้องการเห็นร่วมกับคนอื่นก็มันส์หยด
แถม เรื่องสั้นสุดสยิว กับอ๊ิบที่ประทับใจ ประกันไม่จำกับฉบับ
ไคมาก่อน

กอง บ.ก.

3 ศิลปะผสมผสาน

เจ้เจ้งของหนูลั้ง ผม สลวยประปาเป็นคนชอบอ้อม ร่าเริง ไบหน้ารูปไข่กลมมน นัยน์ตาโต จมูกเป็นสันโด่ง รูปร่างอวบอ้อม ผิวพรรณขาว เหมือนสาวจีนทั่ว ๆ ไป ทว่า ความน่ารักบวกความงามของ อาเจ้งนั้นขนาดนางงามยังอาย เสียแต่ว่าอาเจ้งอวบอ้อมใน ลักษณะอ่อนแอ้นทั้งไม่สูงใหญ่ เท่านั้น

อายุย่าง 18 ปีของอาเจ้ง กำลังจะเรียนจบชั้น ม.6 อยู่ อีกไม่กี่เดือน หลังเลิกเรียน แล้วมักอยู่ในชุดกระโปรง นักเรียนครึ่งท่อน เหมือนกับ ว่าอาเจ้งยังไม่อยากผ่านวัย นักเรียนหญิงไปสู่วัยสาวเต็ม ตัว

แต่วัยอย่างสาวเข้าเต็ม

ตัว แม้บางครั้งอาเจ้งยังทำตัว เป็นเด็ก ทว่าบางครั้งก็มีความ รู้สึกเป็นผู้ใหญ่ ความต้องการ ทางจิตใจก็เริ่มค่อย ๆ เป็น ไปตามความเปลี่ยนแปลงทาง ร่างกาย คือหน้าอกสองข้าง ผลิดอกบัวตูมเต่งเป็นไตแข็ง ภายใน ยอดเนินหนันได้ท้อง น้อยเริ่มมีขนอ่อนระเร่เรีย อา-เจ้งแอบภูมิใจในลักษณะหญิง ของตัวเองเรื่อยมา บางครั้ง ตอนอาบน้ำก็เฝ้าลูบคลำว่าไร

ในห้องนอนของอาเจ้ง มีโทรทัศน์ไว้อูหนั่ง เครื่องฉาย วิดีโอก็มี ดอนดิก ๆ อาฝ้าย กับอาลั้งน้องสาววัย 16 กับ 13 ที่นอนด้วยหลับแล้ว อาเจ้ง มักตื่นขึ้นมาเอาม้วนวิดีโออาร์ ออกจากที่ซ่อนแล้วแอบเปิดดู คนเดียว อาฝ้ายนั้นหลับไม่รู้ เรื่อง แต่หนูลั้งน้องเล็กนั้นเคย รู้สึกตัวลืมหูลืมตาได้ เห็นบท กอดจูบบางตอนจากจอโทรทัศน์เท่านั้น เพราะเจ้เจ้งของ หนูลั้งระวังตัวเสมอ เมื่อรู้ตัว ว่าน้องตื่นขึ้นมาดูด้วยก็ปิดทีวี เสีย ครั้งต่อไปเวลาจะดูหนัง เรื่องนั้น อาเจ้งต้องหันหน้าจอ ไปทางอื่น แค่นี้หมายลั้งของ อาเจ้งก็ไม่กล้าตามไปดูแล้ว

หนังอาร์ก็ว่าเป็นเรื่อง เป็นราวไปยังั้น ไม่มีบทร่วม เพศกันอย่างโจ่งแจ้งให้เห็น

มือข้างที่แตะหัวไหล่หมายลั้งเมื่อลักรู้

ลดลงมาคลึง ๆ แก่นชายของมันที่กำลัง

ตื่นตัวตุงกางเกงแพธอยู่ ล้วนมืออีกข้างก็

โอบกอดหมายลั้งจากข้างหลัง ลักรู้ลูป

คลำสองเนินน้อย ๆ ที่เพิ่งเริ่มจะแตกพาน

ชูปลายแหลมกระจัดริดในเลื้อยของหมายลั้ง

ตามที่ใจอยากรู้อยากดูของอา
เจิง ยังเก็บใจกระสันอยากดู
ตอนนั้นระหว่างชายกับหญิง
อยู่

อยู่ ๆ เมื่อตอนใกล้ค่ำ
อาเจิงเดินตามหาหมวยลิ่งน้อง
เล็ก ร้องเรียกไปข้างหลังร้าน
เข้าไปในสวนหย่อม ได้ยิน
เสียงหนูลิ่งร้องอุทาน “ว้าย!”
อาเจิงเหลียวไปรอบข้างไม่มี
ใคร เลยเดินตามเสียงเข้าไป
บริเวณที่ตั้งม้าหินอ่อน เห็น
กางเกงในสีแดงของหนูลิ่งกับ
หนังสือเล่มหนึ่งวางอยู่บนพื้น
หญ้า อาเจิงคว้าขึ้นมาถือใน
มือแล้วจึงเห็นว่าที่พื้นสนาม
หญ้านั้นมีเมือกขาวขระอะ
เหมือนคนบ้วนน้ำลายคล้าย
เสลดทิ้งไว้ อาเจิงไม่ใส่ใจ
สงสัยแต่น้อย เพราะพอเปิด
หนังสือเล่มนั้นดู รูปที่ปรากฏ
ในนั้น เป็นรูปคนเปลือยผู้ชาย
นั่งยอง ๆ อวัยวะเพศอันน่า
เกลียดโค่งค่อมอยู่ในหลืบรูใต้
ท้องน้อย ตรงงามขาของฝ่าย
หญิงที่นอนหงาย พร้มเปลือก
ตา อ้าปากบ่อ..เหมือนปร้ม
สุขอย่างเหลือคณา

มันเป็นภาพที่อาเจิง
อยากดูมานานแล้ว พอมาเห็น
ด้วยความบังเอิญอย่างไม่คาด
ฝันและได้มาถืออยู่ในมือ โดย
เข้าใจว่าไม่มีใครรู้ อาเจิงจน
ลืมเรื่องกางเกงในสีแดงของ
หมวยลิ่งกับคาบขระอะเหมือน
น้ำลาย เสลดบนหย่อมหญ้า
อาเจิงรีบม้วนหนังสือเล่มนั้น
เหลียวหน้าซ้าย-ขวา ไม่เห็น
มีใครอีกแล้ว จึงย่องเท้าตัว
เบาหวีไปด้านหลังตึกแล้วรีบ
ขึ้นชั้นบน เข้าห้องนอน

ในห้องนอน..อาเจิงค่อย ๆ
เปิดปกหนังสือหน้าแรก..หน้า

ต่อไปด้วยนัยน์ตาลูกวาว ริม
ฝีปากห่อ “โฮโฮ...” ในใจอยู่
คนเดียว ภายในหนังสือเล่มนั้น
มันน่าเสียวไส้จนใจสะท้าน
อวัยวะนั้นเป็นล่ำเหมือนล่ำ
ท่อดูดความเสียวกระสันไปสู่
ฝ่ายหญิง

เปิดหนังสือพลิกหน้า
กระดาษค่อย ๆ แต่ในใจของ
อาเจิงนั้นเต้นถี่กระชั้น เลือด
ลมสูบฉีดพล่านไปทั่วเรือน
ร่างสาว

ฝ่ายไอ้ไ้กับหมวยลิ่ง
ซึ่งลุ่มซ่อนตัวอยู่ข้างหลังของ
กระถางต้นไม้ที่สวนหย่อม
หลังตึกแถว พออาเจิงถือแต่
หนังสือไปแล้วทำท่ายองเป็น
ดินแมวขึ้นชั้นบนหลังร้านไป
ไอ้ไ้ก็ทายว่า อาเจิงต้องเอา
หนังสือเล่มนั้นขึ้นไปแอบดูคน
เดียวที่ห้องนอนแน่ ไอ้ไ้ก็กระ-
หิ้มใจเป็นอย่างยิ่งที่อาเจิง
ถือหนังสือเล่มนั้นไป หมายถึง
ความว่า อาเจิงก็แอบชอบ
เรื่องร่วมเพศ ร่วมรักอยู่เหมือน
กัน แม้ไม่รู้ว่าอาเจิงลูกสาว
คนโตของเสี้ยนเนี้ยลักษ์ณคนนี้
จะเคยผ่านผู้ชายมาหรือไม่ก็
ตาม

“หนูลิ่ง” ไอ้ไ้สะกิด
ลูกสาวคนเล็กของเสี้ยนเนี้ย-
ลักษ์ณ แล้วว่า “รีบไปหยิบ

กางเกงในมาใส่ซะ แล้วพาพี่
ไ้ไปแอบดูอาเจิงที่ห้องนอน
หน่อย”

หมวยลิ่งวิ่งไปคว้ากาง
เกงในสีแดงมาสวมขาแล้วทำ
ตาตื่นถามไ้ไ้ “อะไรนะ พี่
ไ้ว่าอะไร จะให้ลิ่งพาพี่ไ้
ไปไหน?”

“ไป..แอบดูเจิงของลิ่ง
ที่ห้องนอนนะซี” ไอ้ไ้ว่า
พลงใจเร็วร้อนรน คว่ำแขน
หนูลิ่งตั้งท่าจะไป

หมวยลิ่งสะบัดแขนแล้ว
ทำหน้าบูดบึ้ง นัยน์ตาเขียว
บด “พี่ไ้ขึ้นไปไม่ได้ ลิ่งก็
ไม่รู้จะขึ้นไปดูอะไร?”

ไอ้ไ้รวบรวมหัวใจแล้วพา
ลิ่งมาชิดใกล้แล้วก้มหน้ากระ-
ชิบข้างหู “ลิ่งไม่เห็นเหรอ?
ว่าเมื่อตะกี้ เจิงของลิ่งหยิบ
หนังสือไปเล่มนั้นไป มันเป็น
หนังสือปกขาวนะ ถ้าอาเจิง
ได้ดูแล้วจะทำอะไร ๆ ไม่ผิด
กับที่เราสองคนทำกันเมื่อตะกี้
นี้หรอก”

“เจิงอยู่ในห้องนอน
คนเดียวจะทำอะไรกะไ้ได้”
หมวยลิ่งพูดแล้วทำตาเหม่อ
ลอยพลงว่า “รีว่า..อ้า..อา..
เจิงฝ่ายอยู่ในนั้น ฮี! ไม่ใช่..
เจิงฝ่ายอยู่ฝ่ายหน้าร้านชั้นล่าง
จันพี่ไ้ว่า เจิงจะทำอะไร

กะไ้”

“อ้อ!” ไอ้ไ้ก็สะบัดหน้า
หงุดหงิดในความไร้เดียงสา
ของหมวยลิ่ง แล้วว่า “ก็นั้น
นะซี อาฝ่ายไม่อยู่ อาเจิงก็
ต้อง อ้า..ทำกะมือของตัว กะ
ด้ามไม้กวาด กะอะไรไ้จะ
ไปรู้ พี่ไ้ถึงได้บอกให้ลิ่งพา
ไปดูไง”

“แต่ถ้าเจิง ลือคกลอน
ประตู่?” หมวยลิ่งรีรอด้วย
ความสงสัย

“เออ ๆ” ไอ้ไ้ก็พยัก
หน้าหงุด ๆ แล้วควงแขนหมวย
ลิ่งพากันเดินไป พลงกระ-
ชิบกระชาบ “ไปดูให้รู้ซะ
ก่อน อาเจิงตะลิดะลานรีบร้อน
อาจลืมนใส่กลอนประตู่ก็ได้
แล้วถ้าไม่ใส่กลอนจริง ๆ ให้
พี่ไ้เข้าไปทำยังจัน ๆ กับอา
เจิงให้ลิ่งดูเอามั้ยละ?”

ไม่ทันที่หมวยลิ่งจะตอบ
คำถามพล่อย ๆ ของไอ้ไ้
ที่ประตู่หลังบ้าน ไอ้ไ้เห็น
สาวสมศรีสาวใช้ชายของหน้า
ร้านเดินออกมา หยิบไม้กวาด
ข้างผนังตึก ไอ้ไ้ก็รีบดูดตัน
แขนหมวยลิ่งหลบเข้าที่กระ-
ถางต้นไม้ขนาดใหญ่ จนกระ-
ทั่งสาวสมศรีหันหลังกลับเข้า
ไปในหลังร้านแล้ว ทั้งสองจึง
ย่องออกมา ไอ้ไ้ก็ยกนิ้วชี้ตะ
ริมฝีปาก “จู้ ๆ”

ย่องกริบผ่านประตู่ขึ้น
บันไดตึกไป จนถึงหน้าห้อง
นอนของอาเจิงแล้ว หมวยลิ่ง
ก็พาไอ้ไ้หยุด นัยน์ตาไอ้ไ้
สารพัดพิชวาวไปรอบข้าง..
แน่ใจว่าไม่มีใครอีกแล้วจึงยื่น
มือลูบมิดกลอนบานประตู่
แผ่วเบา...ลูบมิดมุนได้ ย่อม
หมายความว่าข้างในไม่ได้ลือค
มืออีกข้างหนึ่งของไอ้ไ้คัน

...จากใจ

กั๊ก

มี จ.ม.เข้ามามาก กับคำถามต่าง ๆ เข้ามาถามถึงเรื่อง **สวิงกิ้ง** บ้างให้ตอบส่วนตัว บ้างให้ตอบลงในหนังสือ แต่ผมก็ไม่เคยตอบซะที ทั้งส่วนตัวและทางหนังสือ ก็คอยจด ๆ จ้อง ๆ หาช่องทางว่าจะทำยังไงถึงจะตอบ จ.ม. กับสมาชิกผู้มีไฟ มีข้อข้องใจอะไรเกี่ยวกะเรื่องสวิงกิ้ง ถามไถ่กันมาได้ครับ **"กั๊กพู่"** จะเป็นตัวกลางคอยเชื่อม คอยไขข้อข้องใจ

ส่งมาได้เลยครับ ที่ **"กั๊กพู่"** ตู้ ป.ณ. 13 รามอินทรา กรุงเทพฯ 10220

สวัสดิ์ค๊ะคุณพื้กั๊กพู่

หนูอีกคนหนึ่งค๊ะที่เป็นสมาชิกไทยเพลย์บอยโดยที่สามีหนู-วีไอพี.03430-หนูมีเรื่องกลุ่มใจมากค๊ะจึงเขียนจ.ม.มาหาพื้กั๊กพู่ อยากขอร้องให้พื้กั๊กพู่ช่วยลงสโมสรวิงกิ้งให้หน่อยค๊ะ คือเรื่องเป็นอย่างนี้นะค๊ะคือสามีฉันเคยลงหาคู่สวิงกิ้งของไทยเพลย์บอยแล้วและก็ได้มีสามีหลายคู่ค๊ะมาติดต่อเหมือนกันค๊ะ พอเอาเข้าจริงแล้วดิฉันและสามีไม่ได้สมหวังเลยสักคู่ค๊ะ ทั้ง ๆ ที่ดิฉันและสามีก็หน้าตาดีพอใช้ค๊ะ คือว่าเหตุผลที่ไม่ได้สมหวังมีดังนี้ค๊ะ

1. บางคู่พอตกลงกันแล้วภรรยากลับไม่รู้เรื่องค๊ะโดยภรรยาของคู่ฉันได้บอกเหตุผลว่าพูดหลอกสามีตัวเองเท่านั้น ทั้งนี้เพื่อให้สามีของตนมีอารมณ์เท่านั้นค๊ะ หากไม่พูดตกลงว่าอยากจะทำร่วมกับผู้ชายคนอื่นแล้วสามีเขาจะไม่มีอารมณ์เลยค๊ะ

2. บางคู่ก็ตกลงกันดี แต่ว่าคู่ฉัน

เขาเป็นผู้ที่มีเงินค๊ะคือสามีเขาทำงานธนาคาร ส่วนภรรยาเขาเป็นพยาบาลค๊ะ คือมาเจอกันทางเขาก็ไม่ตกลงค๊ะ หาว่าทางคู่ของหนูเป็นคนต่ำต้อยค๊ะว่าคู่ของหนูไม่มีเกียรติยศเท่าเขา คู่ของเขาเลยไม่เอาค๊ะโดยเฉพาะคู่อย่างนี้มีมากค๊ะ ทำไมค๊ะถึงต้องแบ่งชั้นวรรณะด้วยค๊ะ หนูบอกตรง ๆ นะค๊ะว่าหนูและสามีของหนูอายุ 31 ปี ทั้งคู่อาชีพค้าขายค๊ะ และทำสวนลำไยประมาณ 50 ไร่ค๊ะ หนูและสามีเป็นคนบ้านนอกค๊ะ แต่ก็ไม่ได้เดือดร้อนเรื่องเงินทอง หรือเป็นหนี้สินเหมือนกับข้าราชการบางคู่ค๊ะ ถึงคู่หนูจะเป็นคนสวนแต่รับรองว่าเรื่องของความสะอาดและเรื่องเช็กส์รับรองไม่แพ้คู่พวกผู้ดีมีสกุลบางคู่หรอกค๊ะ

3. บางคู่ก็ตกลงกันดีค๊ะเข้าใจกันค๊ะ แต่เขาไม่มีหลักฐานว่าเป็นคู่สามีกันจริง ๆ เช่นไม่มีใบสมรส บัตรประจำตัว-ใบสำเนาค๊ะ ทางหนูเลยไม่เอาค๊ะเพราะเกรงว่าจะเอาอีหนูจากช่องโหว่ไม่รู้มาหลอกสามีหนูค๊ะเพราะว่าสามีหนูชอบความสะอาดมาก

ค๊ะและโดยเฉพาะเช็กส์ค๊ะหนูและสามีกลัวมากค๊ะ ดังนั้นหนูและสามีจะอยากให้คุณพื้กั๊กพู่ช่วยลงสโมสรวิงกิ้งหน่อยค๊ะว่าสามีคู่ไหนในประเทศไทยหากไม่รังเกียจคู่หนูแล้วไม่แบ่งชั้นวรรณะ-แน่นอน อายุและความสวยหล่อไม่สำคัญค๊ะ ขอให้สะอาด ซื่อสัตย์ต่อกันเก็บความลับดี มีหลักฐานพร้อมว่าเป็นคู่สามีกันจริง ๆ ไม่มีเบี่ยงหน้า เบี่ยงหลังต่อกันหากว่าเข้าใจกันและมีความสุขต่อกันแล้วก็ให้แล้วต่อกันค๊ะไม่ต้องยุ่งเกี่ยวหรือคลุกคลีต่อกันอีก บอกตรง ๆ นะค๊ะว่าหนูและสามีอยากลองมากค๊ะคงจะตื่นเต้นดีค๊ะ หากว่าคู่ไหนในประเทศไทยแน่นอนไม่อ้างโน้นอ้างนี่ แล้วแน่นอน

หลังหมวยลั้งให้อยู่ข้างหน้า
ตรงช่องประตูที่แจ่มออกค่อย ๆ
เพื่อป้องกันว่า เมื่อพลาดทำ
อาเจียรตัวจะได้ให้หมวยลั้ง
ออกรับหน้า

ทว่า อาเจียรซึ่งนั่งหันหลัง
ให้อยู่บนเตียงก็เอาแต่ก้มหน้า
ก้มตาดูหนังสือปกขาวไม่เฉลียว
ใจเลยว่าจะมีคนแจ่มบานประตู
แอบมองอยู่ สักครูไ้ไ้ไ้เห็น
อาเจียรยกขาข้างขวาของตัว
ขึ้นชันเข้าข้างเตียงที่ขอบเตียง
อาเจียรก้มดูหนังสือไปใช้มือ
ขวายื่นลงไปลูบคลำร่ำไร
บริเวณใต้สะดือ ระหว่างงาม
ขาต่าง

อาเจียรยังนั่งหันหลังให้
ไ้ไ้ไ้กับหมวยลั้งยังไม่เห็น
แน่ชัดว่าอาเจียรยื่นมือลงไปลูบ
คลำอะไรอย่างร่ำไรกันแน่
แต่แล้ว...เชิงผมสลายของอา
เจียรก็สยายเหมือนใบหน้าเจ้า
ของทรงผมนั้นสะบัด พร้อม
กับส่งเสียง “ซี้ด ๆ ๆ” แล้ว
ทั้งเบื้องหลังลงนอนหงายกับ
ที่นอน ไม่นานก็หยกยัน ตะกาย
หัวขึ้นไปหนุนหมอน...คราวนี้
ไ้ไ้ไ้กับหมวยลั้งที่แอบดูเป็น
ต้องสะกิดกัน เมื่อสองขาขาว
จีวของอาเจียรถ่างอ้า กระโปรง
นักเรียนเล็กขึ้นไปพาดอยู่หน้า
ท้อง เนินนูนสามเหลี่ยมที่กาง
เกงในสีขาวปิดไว้เหนือมวงงาม
ขานนั้นอวบอูมเป็นเนินเด่นเขียว
สักครู...อาเจียรที่ถือหนังสือด้วย
มือซ้ายปิดใบหน้าตัวเองอยู่
ส่วนมือขวาก็สอดเข้าใต้กาง
เกงใน แล้วลูบไล่ปลายนิ้ว
ร่ำไรที่ได้กางเกงในซึ่งปิดเนิน
นูนอันอวบอูมนั้น

ไ้ไ้ไ้เอามือแตะไหล่
หมวยลั้งแล้วกระซิบ “เห็นมัย
ไ้ไ้ไ้ว่าแล้วใจ ว่าเจียรของ

หมวยลั้งจะต้องเล่นกะมือของ
ตัว ให้ไ้ไ้ไ้ไปช่วยมัย?”

หมวยลั้งกำลังดูเพลิน
ทองศอกน้อยเข้าหน้าห้องไ้
ไ้ไ้ไ้เบา ๆ แล้วหันหน้ายิ้ม ๆ
มากกระซิบว่า “จะบ้าหรือ
เดี่ยวเจียรตัวแล้วอดดูกัน”

แค่นั้น ไ้ไ้ไ้ก็มีความ
คล้อยตาม มือข้างที่แตะไหล่
หมวยลั้งเมื่อสักครูลดลงมา
คลึง ๆ แก่นชายของมันที่
กำลังตื่นตัวตุงกางแกงแพรอยู่
ส่วนมืออีกข้างก็โอบอ้อมหมวย
ลั้งจากข้างหลัง สักครู ลูบคลำ
สองเนินน้อย ๆ ที่เพิ่งเริ่มจะ
แตกพานซุบสลายแหลมกระจิด
ริดในเสื้อของหมวยลั้ง ตา
สารพัดพิษของไ้ไ้ไ้มองจ้อง
อาเจียรที่เล่นตัวเองอยู่ในห้อง
มือของมันรวบกอดหมวยลั้ง
น้องของอาเจียรจากข้างหลัง
แล้วลูบคลำต่ำลงไปใต้หน้า
ท้องแล้วลูบคลำ พลาขย้านั้น
เนียน้อย ๆ ของหมวยลั้งให้
คราง “ซี้ด” ตาม ทั้งที่ยังคา
กระโปรง

อาเจียร ยังสอดมือเข้าได้
กางเกงใน ใช้ปลายนิ้วคลี่
และลูบไล่ขอบแคมสุดเสียว
ของตัวเองพลาขย้านั้น เมยขา
ในขาจีว ไม่นานขยับสองขา
เสียดสีกันพร้อมดูหนังสือ

อย่างเคลิ้มอารมณ์ใคร่อยู่บน
เตียง พอแว่วหูได้ยินเสียง
“ซี้ด” จากประตูก็รู้สึกตัว
สะดุ้ง อารมณ์กระเจิงทันใด
วางหนังสือลงแล้วผงกหัวมอง
ที่บานประตูต้นเสียง เห็นถนัด
แต่หมวยลั้งน้องคนเล็กยืนแอบ
ดูอยู่ตรงช่องบานประตูที่แจ่ม
ส่วนไ้ไ้ไ้ที่ยืนกอดหมวยลั้ง
อยู่ข้างหลังนั้นเพียงแต่กลับ
คล้ายคลึงคลา ไ้ไ้ไ้ตาไวรู้
สึกตัวว่าอาเจียรมองมา มันรีบ
คลายอ้อมแขนที่โอบกอดหมวย
ลั้งแล้วเบี่ยงตัวหลบไปแอบที่
ข้างฝาผนังใด

“ตายแล้ว! ลืมปิดประตู”
อาเจียรอุทานในใจแล้วลุกขึ้นนั่ง
ดึงชายกระโปรงให้คลุมหัว
เข้า ไม่น้องสาวที่แอบดู
แล้วร้องขึ้น “หมวยลั้ง! ทำ
อะไร? ไม่มีมารยาท คนเค้า
นอน แอบดูอยู่ได้ แล้วนั้นใคร
ยืนอยู่ข้างหลังเมื่อตะกี้”

ไ้ไ้ไ้ได้ยินทำเจียบบัน
ครุ่นคิด...ผิดที่ ผิดทางคนอย่าง
มันจะขึ้นมาปรากฏตัวบนตึก
ซึ่งเป็นหน้าห้องนอนของลูก
สาวเก่าแก่เนี่ย แต่หมวยลั้ง
ยังยืนทำตาปริบ ๆ ส่งเสียง
ตะกุกตะกักอย่างตัดสินใจ
ไม่ได้

“หมวยลั้ง!” เสียงอาเจียร

ย้าชื่อน้องสาว แล้วหันหันลูก
จากเตียงมาที่ประตูพลาว่า
“พาใครที่ไหนขึ้นมาบนบ้าน
ถึงห้องนอนได้อย่างไร? นั้น
ผู้ชายเนี่ยนา”

ไ้ไ้ไ้ก็อยู่ไม่ได้แล้วรีบ
ผลัดหลังหมวยลั้งเบา ๆ ให้
เข้าข้างในเพื่อขวางหน้าอาเจียร
ไว้ ส่วนตัวมันก้าวเท้ารีบลงบัน
ไดแบบกระโดดสองสามขั้น
ถึงชั้นล่าง จะออกไปถึงประตู
หลังร้านแล้ว ไม่คาด..สาว
สมศรี สาวใช้ทำครัวโผล่
ประตูเข้ามา ไ้ไ้ไ้ไม่ทันดูตา
เรือดามา ถลาร่างชนโครม
เข้าให้ ไปล้มกันจ้าบ้านนอน
กอดก่ายกันห่างประตูสองก้าว

“อีศรี!” ไ้ไ้ไ้เรียกชื่อ
สาวใช้วัย 19 ปีของเสียเนี่ย
ลักษณะ แล้วรีบพยุงไหล่ให้
ลุกขึ้น พลันยื่นริมฝีปากจูบ
“จูบ” ที่แก้มเหยงของสาว
สมศรี แล้วไ้ไ้ไ้พลันกล่าว
อย่างสุกรน “ข้าจูบเอ็งเป็น
ประกันไว้ทีหนึ่ง หากใครถาม
ว่า ข้าขึ้นไปชั้นบนรีเปล่า
เอ็งต้องช่วยแก้ตัวให้ข้าว่า
ไม่รู้ไม่เห็น”

แล้วไ้ไ้ไ้ก็ถือกำไล
ยื่นมือไปบีบแตรที่ปทุมถันชูชัน
ตั้งอยู่ในเสื้อยัดของสาวสมศรี
ก่อนมันจะรีบเผ่นไป มันพูด
ฝากใจให้สาวสมศรีไม่ลืม
สัญญาว่า “หน้าเอ็งสวยกว่า
อาหมวย ออกเอ็งถึงจนข้าซัก
ชอบเชียววะอีศรี ใครถามว่า
เห็นข้ามัย ให้บอกว่าไม่นะจะ
นะจะ”

(อ่านต่อฉบับหน้า)

ก็จ.ม.หรือพร้อมรูปถ่ายมาด้วยยิ่งดีค่ะรับรองว่ายินดีตอบจ.ม.ทุกคู่ในประเทศไทยเลยคะ หากว่าคู่ไหนต่างจังหวัดหากตกลงได้จะมาเที่ยวทางลำพูนแล้วหนูและสามียินดีต้อนรับพร้อมจะพาคุณต่างจังหวัดเที่ยวสถานที่สำคัญของลำพูน-เชียงใหม่ ให้สนุกเลยคะ หากว่าคู่ไหนจะเขียนมาต้องหมายความว่าแน่นอนนะคะ ผ่านคุณกั๋งฟูเลยคะ

จากหนูน้าฝิ่ง ป้าซาง-เมืองลำพูน

ตอบคุณน้ำฝิ่ง ป้าซาง

อ่าน จ.ม. ที่คุณอันใจ และเขียนมาบรรยายอย่างบริสุทธิ์ใจ อันใดสะอาดตบหน้าผาใจใหญ่ซะเริ่มเท่กับบรรดาคู่สวิงที่เข้าใจตัวเองว่า เป็นผู้บรรลุแล้ว มองดูถูกดูแคลนคู่อื่นว่าไม่เลอเลิศเท่าคู่ตัว

ก็ลองอ่านความจริงใจของคุณน้ำฝิ่ง ป้าซาง ดูแล้วนึกทบทวนตัวเองว่า เป็นดังที่คุณน้ำฝิ่งว่าหรือไม่

คนไทยยังมีค่านิยมในเรื่องฐานะและการศึกษา โดยให้บรรทัดฐานอันนี้เป็นเครื่องวัด และชี้ว่าจะเด่นหรือด้อยแก่กัน การแบ่งชั้นวรรณะจึงเกิดขึ้นประจำไม่ว่าจะอยู่วงการไหน

คุณน้ำฝิ่งครับ ผมคงไม่ต้องตอบคุณ เพราะคุณก็ได้มีคำตอบของคุณอยู่ในตัวแล้วนี่ครับ

ก็อย่างที่ว่า ๆ กัน การจะมีความสัมพันธ์ในกลุ่มสวิง ก็ควรจะทำตัวทำใจ

ให้เป็นกลาง มีมารยาท มีสติปรีดี ปลอดสภาพว่างทางจิตใจ ปราศจากการยึดถือยึดเหนี่ยว ความจอมปลอมของสิ่งสมมุติ ปล่อยึดและตัวให้ว่าง เสมอภาคในความต้องการทางธรรมชาติของร่างกาย

เราไม่ว่ากัน ก็ให้สมาชิกอ่านและตีความกันเอาว่า ระดับคุณน้ำฝิ่ง ป้าซาง มีระดับความคิดเห็นขนาดนี้ กลุ่มสวิงคู่ไหนมั่นใจและเข้าใจต่อคู่คุณน้ำฝิ่ง ก็จ.ม.ติดต่อผ่านผมได้เลย หรือจะขึ้นไปเที่ยวทางลำพูน-เชียงใหม่ ก็จะได้สถานเอตนาธรรม คุณน้ำฝิ่งชะที ว่าคู่ดี ๆ มีน้ำใจมีถมถัดเพียงแต่คุณยังไม่ได้เจอเท่านั้น

กั๋งฟู

เรียน...คุณกั๋งฟูทราบ

ผมกับแฟนเพิ่งซื้อไทยเพลย์บอยมาอ่านเมื่อไม่นานนี้เอง สัก 20 ฉบับเห็นจะได้ อ่านแล้วมันส์ดี โดยเฉพาะสวิงกึ่งกับกระชับเพื่อนชายโดยกั๋งฟู แฟนของผมก็ชอบอ่านครับ เธออ่านสวิงกึ่งแล้วบอกว่าความไฝฝืนนั้น อยากเดินเข้าไปสู่นี้อหาสวิงกึ่งเหมือนที่ลงในหนังสือจัง หากคุณกั๋งฟูไม่โกหกและเพื่อน ๆ สมาชิกสวิงแห่งไทยเพลย์บอยไม่รังเกียจคู่สวิงกึ่งรุ่นเยาว์อย่างพวกเรา

แฟนของผมอายุ 18 ปี ผิวขาว สูงประมาณ 150 ซม. หน้าอกรู้สึกจะแฟบไปหน่อย แต่ก็มีเต้าให้คลึงเคล้นอยู่บ้าง ก็เพราะเต้าไม่เป็นพวงใหญ่โตงเตงนี่แหละครับ ทำให้แฟนของผมดูเหมือนสาวน้อย

เพิ่งเคยผ่านมือผู้ชายเคล้นไม่ทันมาก แต่ความจริงเธอเคยเสียครั้งแรกเมื่ออายุ 14 กับผู้ชายของเธอ เธอหนีจากบ้านไปอยู่กับเพื่อนชาย 3 ปี ต่อมาก็มีผัวเป็นตัวแทนได้แค่ 3 เดือน แล้วเพิ่งมาอยู่กับผมได้ 5 เดือนนี้เอง ตัวของผ้ามมีอาชีพทำงานในร้านซ่อมรถยนต์ย่านรังสิต อายุ 18 ปี เท่ากันกับเธอ รายได้ของผมน้อยมากครับ แค่เดือนละ 2,500 บาท เดือนนี้แฟนของผมไปทำงานขายของหน้าร้านอยู่ย่านอนุสาวรีย์ชัยฯ รายได้ก็เท่ากันคือ 2,500 บาท หน้าตาของเธอยังดีครับ บางทีผู้ชายเห็นแล้วคิดว่าเธอยังโสด ชิง ๆ เคยตามตื้อไปถึงห้องเช่าย่านรังสิตตั้งหลายครั้ง แต่พอผู้ชายพวกนั้นเห็นว่าเธอมีผัวแล้วก็หลบหน้าไป ไม่มาอีกเลย คุณกั๋งฟูครับ ยามเราอยู่ด้วยกันสองต่อสอง ผมคิดว่ามีความสุขดีอยู่ ทำกันแต่ละครั้งผมก็หลัง เธอก็เสร็จ พร้อมกันคือก่อนจะหลังทุกครั้งผมจะถามเธอว่าใกล้เสร็จเหมือนกันไหม เธอก็บอกว่าใกล้ ๆ แล้วทำแรง ๆ แรง ๆ ขึ้นอีก มือก็กำนมชิ บีบแรง ๆ เธอบอกผม แล้วขีดปากไปด้วย บางทีผมทำไป บีบนมให้เธอไม่ทันใจ เธอก็บีบของตัวเองแทนเสียเลย เธอบอกว่า เวลาเธอจะเสร็จนั้น เธอต้องการความรุนแรง บางครั้ง เธอให้ผมทำประตูลังให้แล้วให้ผมอ้อมมือไปบีบหัวนมทั้งสองข้างไปพร้อมส่วนมือของเธอก็แยงตัวเอง บางครั้งผมเคยเห็นเธอเอาเทียนขนาดใหญ่แยงของเธอ ขณะที่ผมทำประตูลังให้เธอ เธอบอกว่า

ผมทำอะไรก็อึดอาด ชักช้าจังเลย บางทีเธอ
อยากให้ทำแรง ๆ ผมก็ง่วนอยู่นั่นแหละ

เธอพูดอย่างนี้แล้วผมไม่สบายใจเลย
ครับ เพราะผมรักเธอ ได้ยินเสียงร้อง หน้า
เหยแกแล้วก็สงสาร ผมก้มเธอเจ็บ ไม่อยาก
ลงไม้ลงมือรุนแรงเพียงนั้น แต่เธอบอกว่า
เธอชอบ อยากให้ผมร่วมกับเธอแรง ๆ มัน
ถึงใจ ถึงลูกถึงคนดี ผมคิดอยู่นานว่าเมีย
เรานี้บ้าหรือเปล่า แต่หลังจากร่วมกันแรงๆ
เสร็จไปแล้ว เธอก็ปกติดี แถมนู่นทำทางฉลาด
กว่าผมเสียอีก แต่ทำไมเมียของผมถึงเป็น
อย่างนี้ มีเพื่อนที่ทำงานของผมไปเที่ยว
กินเหล้าที่ห้องเช่า เธอบอกผมว่า อยากร่วม
กับเพื่อนผม ให้ผมนั่งดูจะเอาไหม หรือถ้า
ผมจะร่วมด้วยแบบ 2 : 1 จะเอาไหม ผม
ห้ามเธอก็ไม่ฟัง เธอใส่ชุดนอนบาง ๆ นั่ง
กินเหล้าแล้วคุยโว ยกชายกแซ่ เลิกชาย
ชุดนอนล่อนหน้าเพื่อนของผม เธอกินเหล้า
เมาแล้วบอกเพื่อนของผมว่า ผัวไม่ได้เรื่อง
ทำไมมันส์ กลัวแต่เมียเจ็บ แล้วเลิกผ้าให้
เพื่อนผมดูจิ้ม แล้วชวนเพื่อนของผมเปิดชิบ
เอาไอ้โน้นออกมาสู้กัน ผมโมโหมากครับ
เมาเหล้าด้วย เลยลุกขึ้นไปเตะเธอจนหงาย
หลังผึ่ง ตอนนั้นผมเหมือนคนบ้า ผมชี้หน้า
เพื่อนของผมให้แก่มันนอนลงไปพร้อมกับเมีย
ที่กุ่มสัซาง ปิดตัว ร้องโอย ๆ...แต่เพื่อนผม
คนนั้นมันไม่กล้าทำ ผมก็เลยบอกให้มัน
นั่งดู ผมทำกับเธอ ผมเสร็จไปแล้ว ไม่สนใจ
เลยว่าแฟนจะเสร็จหรือเปล่า เพื่อนผมคน
นั้น มันบอกว่าเห็นผมทำแล้วมีอารมณ์จึง
ขอทำบ้าง ผมอนุญาต มันก็เลยทำเมียผม
ให้ผมดู ผมกินเหล้าไปดูเมียตัวเองกระเด็น
รับอารมณ์ใคร่ของเพื่อนไป ผมร้องสั่งให้
ทำแรง ๆ ให้หน้าใจ บางครั้งก็ลุกไปช่วย
จัดท่าทางให้เมียแล้วบอกให้เพื่อนทำอย่าง
นั้นอย่างนี้ จนมันเสร็จ ผมก็มีอารมณ์อีก
ผมทำอีก ทีนี้ผมทำกับเธออย่างแรงทุกอย่าง
พืดเหวี่ยงกันแล้วผมก็หลับ ผมกับเพื่อนสลับ
กันทำให้เมียของผมคืนนั้นผ่านไปหลายรอบ
จนต้องนอนแผ่ แก่ผ้ากายจนถึงรุ่งเช้า เรา
ก็สลับกันเอาอีกคนละรอบ แล้วจากกันไป
แฟนผมหายเมาแล้วบอกผมว่า เธอ
อยากร่วมแบบรุนแรงแบบนี้ทุก ๆ วัน เธอ

บอกว่าตอนที่เธอเสียสาวให้กับผู้ชายนั้น
เธอไม่เป็นใจเลย เธอยังเด็กแค่ 14 ปี นอน
หลับอยู่แล้วผู้ชายก็ลักหลับ สะดุ้งตื่นขึ้น
มา เจ็บไปหมด แน่นไปหมด ของผู้ชาย
เสียบคาเข้าไปแล้ว เธอจะร้องก็ไม่ได้ เพราะ
ปากของเธอถูกมัด สองแขนก็ถูกผู้ชาย
จับกางไว้ ผู้ชายทำเอา ๆ เธอก็ได้แต่สะบัด
โบหน้า แล้วก็ร้องไห้โฮ ๆ จนกระทั่งผู้ชาย
เสร็จ ส่วนตัวเธอนั้นไม่รู้หรือว่าเสร็จหรือ
เปล่า ต่อจากนั้น ผู้ชายของเธอก็แอบมา
ขอทำกับเธอกัน นับครั้งไม่ได้ ก็มีความสุข
สุดยอด้วย ไม่มีบ้าง เธอให้ทำ แล้วมาถูก
ใจเพื่อนชายอีกคน เขาทำมันนวลดีมาก
เธอหนีตามเขาไปอยู่ด้วย แต่เพื่อนชายคน
นั้นอยู่กันเป็นปี อิมหมีพื้มแล้วก็หาเรื่อง
ว่า เธอไม่ใช่สาวบริสุทธิ์แล้วทิ้งเธอไป และ
กว่าจะไปจากกันได้ก็ตบตีกันแทบตาย เธอ
เซ็ดแล้วผู้ชายอยู่หลายเดือนก็มาพบกับผม
และได้อยู่กินด้วยกันมา 5-6 เดือนนี้ ยาม
ใดที่ผมทำกับเธออย่างนวลเธอก็ชอบแต่
เป็นอะไรไม่รู้ คือไม่หน้าใจ อยากให้ทำ
แรง ๆ อยากให้ผมเอาเชือกมามัดแขนขา
ของเธอไว้ แล้วร่วมกับเธอ บางครั้งเธอบอก
ว่า อยากลองกับหมาดู อยากรู้ว่าผู้ชาย
กับหมาที่ทำแล้วคาจะต่างกันอย่างไร และ
เดี๋ยวนี้ผมตามใจเธอแล้ว เธออยากอย่างไร
ผมก็อยากให้อย่างนั้น แต่เพื่อนของผมคน
นั้นที่เคยทำแบบ 2 สลับ 1 กลับปากโป้ง
ลั่นดี เอาเรื่องนี้ไปพูดเล่น เย้าแหย่ จนผม
อาย ชวนคนโน้นคนนี้ออย่างเปิดเผยให้มัน
ช่วยผมทำกับเมียบ้าง ผมเลยเลิกคบกับมัน
เลย

คุณกั๋งครับ และเพื่อนสวิงก็ทุก
คน หากไม่รังเกียจว่าเมียผมกับผมเด็กเกิน
ไป รายได้ต่ำเกินไปละก็ ขอเข้าร่วมสวิงก็
อีกคู่หนึ่ง

สมพลและอำพร

ตอบคุณสมพล

เรื่องของการต้องการทางเพศนั้น
มีกันอยู่ทั่วทุกตัวคน ผิดแต่ว่าใครจะเก็บ
อารมณ์ได้ดีกว่ากันเท่านั้น ความต้องการ
ของแต่ละบุคคล ก็ไม่เท่ากัน และรูปแบบ
ของจุดสุดยอดก็แตกต่างกัน

ทั้งนี้ทั้งนั้น ก็ขึ้นอยู่กับ การเริ่มต้น
ประสบการณ์ฝังใจ จดจำในความรู้สึกนึก
คิด จนไม่อาจเปลี่ยนรูปการณ์ใด

ฉะนั้น บุคคลใดก็ตาม ถ้าจุดเริ่มต้น
เป็นมาอย่างใด ความฝังใจก็จะจดจำ อาการ
และเหตุการณ์แบบนั้นตลอดไป ไม่ว่าเวลา
จะผ่านพ้นไปนานเพียงใด ภาพเหตุการณ์
เหล่านั้น จะย้อนกลับมา จนทำให้ความ
ต้องการเจอเหตุแบบนั้น ในขณะอารมณ์ที่
เกิดการลืมหืม

ก็ดังเช่นภรรยาคุณสมพล มีจิตฝังใจ
ดังที่คุณเล่ามา การที่เธอกล้าแสดงอาการ
ต่าง ๆ ในขณะที่มา ควบคุมสติตัวเองไม่
ได้นั้น คือเธอมีอารมณ์ในขณะนั้น จิตใจ
เธอก็ต้องการฝังใจประทับใจครั้งแรก เรียก
ร่องแบบนั้น ถ้าคุณเข้าใจเธอดี การแก้ไข
คือ ควรจะเตรียมการรับสถานการณ์ล่วงหน้า
ก็คงหมดปัญหา

คุณสมพลครับ! อายุของคุณยังน้อย
ก็ขอให้ค่อย ๆ ประลองชีวิตดูให้อยู่กัน
ยาว ๆ นาน ๆ

ความสุขทางร่วมเพศ มันหาซื้อกัน
ไม่ได้ ถึงซื้อได้ มันก็ได้สุขแบบจอมปลอม

คิดค้นพลิกแพลง ทำให้ชีวิตคู่มีความ
สุขสุดยอด รู้จักแบ่งเวลา งานก็งาน สุข
คือสุข

แล้วชีวิตคู่จะราบรื่น พึงระลึกว่า ชีวิต
คนเราเกิดมาแล้ว จงรู้จักแสวงหาความสุข
ใส่ตัวก่อนชีวิตจะสิ้นสุด การยึดถือรูป
สมบัติทรัพย์สินสมบัตินั้น เป็นเพียงสิ่งสมมุติ
เท่านั้น จงประลองคว้าให้อยู่รอดเพื่อแสวง
หาความสุขให้กับชีวิตในชาตินี้

กั๋งฟู

สวัสดิ์กับคุณกั๋งฟู่ที่นับถือ

ผมคนหนึ่งติดตามอ่านไทยเพลย์บอยของคุณเป็นประจำ อ่านเบาสมองสนุกดีด้วยครับ ผมอ่านแต่ละเล่มมีความมันส์ทั้งเล่มเลย และผมก็ไม่เคยเขียนจ.ม.มารบกวนอันมีค่าของคุณกั๋งฟู่เลย แต่ตกมาถึงเดือนเมษายน 33 คณนี้ ผมเกิดมีปัญหาเสียแล้ว เริ่มเรื่องนะครับ ปัจจุบัน ผมอายุ 40 ปีแล้ว และมีครอบครัวฐานะมั่นคง อาชีพของแฟนขายกั๋งฟู่เดี่ยว ส่วนตัวผมเป็นทหารนอกประจำการ มีเงินเดือนประจำ ครอบครัวของผมมีอยู่ 5 คน ตาย 1 คน เหลือ 4 คือผม แฟนผม และลูก 2 คน ผู้ชายหมดทั้ง 2 คนเลย คนโตเรียนจบม.6 แล้ว และคนเล็กกำลังเรียนอยู่ม.6 ปีนี้เอง อยู่มาวันหนึ่งแฟนของผมก็บอกผมว่าให้ผมหาเมียใหม่เสียที เออ...ผมลืมบอกไปว่าแฟนผมป่วยมา 7 ปีนี้แล้ว แฟนของผมป่วยยืนเดินได้ไปไหนมาไหนก็ได้แต่ไม่แข็งแรง ผมก็พาไปหาหมอหลายโรงพยาบาล ก็ไม่หาย แต่พอทุเลา หมอบอกป่วยเป็นโรคภูมิคุ้มกันบกพร่อง ก่อนตอนแฟนผมหนักน้ำหนัก 60-70 ก.ก. แต่ทุกวันนี้แฟนของผมผอมแห้งมาก น้ำหนักลดเหลือ 40-50 ก.ก.เท่านั้น ผมว่าแฟนของผมเปลี่ยนไปจากเดิมมากทีเดียว และจิตใจก็ไม่เหมือนเดิม อยู่ ๆ ก็บอกผมว่าให้ผมหาเอาเมียใหม่เสียที แฟนผมบอกกับผมว่าเอาเมียแล้วให้เอามาเลี้ยงเขานั่นเอง เขาก็สบายใจในเมื่อผมได้แต่งงาน แฟนผมบอกอย่างนี้มาตั้งแต่เดือนเมษายนคณนี้ และทุกวันนี้ก็ยังบอกอยู่ ส่วนตัวผมงงไปหมดเลยไม่รู้ว่าจะแฟนของผมเขาเป็นอะไรไป ทุกวันนี้เขาก็ขายกั๋งฟู่เดี่ยวอยู่ จนครบผมไม่รู้ว่าจะแฟนผมเป็นอะไรไปจึงใจดีอยากจะให้ผมมีเมียใหม่ทั้ง ๆ ที่เขายังอยู่ แต่ผมไม่เคยคิดเลยที่จะนอกใจเมีย ผมรักและหลงใหลเมียผมมาก ผมเลยตัดสินใจเข้ามาอยู่ กทม. มาทำงานช่างปูนช่างไม้ค่าแรงผมกิน 140 บาท ส่วนตัวผมทำงานอยู่

บางขุนเทียน กทม. นี่เอง ทุกวันผมก็เขียนจ.ม.ไปคุยกับเขาอยู่เรื่อย เขาก็ยังยืนยันนอนยันอยู่เช่นเคย บอกผมว่าเมื่อไหร่จะได้เมียคนใหม่มา ชายของกับแฟนผม ส่วนตัวผมก็ตอบเขาไปว่ายังหาไม่เจอเลย แต่ผมเป็นคนรักลูกรักเมียมาก ผมไม่มีอะไรในดวงใจของผมเลยนอกจากลูกเมียแล้ว จะหาอะไรมาเปรียบปาน แฟนผมเป็นคนใจเย็นมาก และเรียบร้อยด้วย ใจก็ดีไม่เคยต่อว่าต่อขานผมเลย มีแต่เอาอกเอาใจผม ส่วนผมเป็นคนขี้อายมาก สุราบุหรินารักไม่เป็น คือผมต้องให้ความรักกับเมียของผมคนเดียวเท่านั้น และผมเป็นคนกลัวผู้หญิงเสียด้วย กลัวเขาจะหาว่าแก่แล้วไม่เจียมตัว ส่วนหุ่นของผมก็รูปหล่อไม่แพ้ใครเลย ส่วนเรื่องเพศหญิงนั้นไม่ต้องห่วงผมสู้เต็มที่ ผมทำได้ทุกท่า 32 ท่าไม่เคยพลาดเลย ส่วนมังกรก็ 6 นิ้ว โห่ 3 นิ้วครึ่ง คงพอสู้ได้ไม่แพ้เด็กหนุ่มแน่ แต่ผมไม่เคยนอกใจเมียเลย แฟนผมใจดีมาตลอด 20 ปีที่แต่งงานกัน เอาละผมเขียนผิดตกขอให้เพิ่มเติมหน่อย เพราะไม่เคยเขียนมาคุยกับคุณกั๋งฟู่เลย ฉบับนี้เป็นฉบับแรก หวังว่าคงได้รับความกรุณาลงในไทยเพลย์บอยให้ผมด้วย ผมอ่านประจำทุกงวดเลย และขอให้ตอบรายละเอียดให้ทราบด้วยเพราะผมไม่มีที่ปรึกษา ขอให้คุณกรุณาเป็นพิเศษด้วย

ขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง
สุดสสาร

ตอบคุณสุดสสาร

จากเรื่องของคุณแบบนี้ คิดว่ายังมีเพื่อนชายอีกมากที่มีชะตากรรมเช่นคุณ ซึ่งจากเหตุการณ์ที่ไม่สามารถให้ความสุขทางเพศได้ตลอดไป

และคุณก็โชคร้ายที่มีจิตใจซื่อสัตย์รักเดียวใจเดียว

ออกเขาออกเรา ถ้าภรรยาคุณรู้ตัวและไม่ใจจืดเห็นแก่ตัว มองปัญหาได้ลึกซึ้ง โดยอนุญาตให้คุณหาเมียใหม่ได้

ปัญหาของคุณนั่นคือ ความเข้าใจและมีจิตแน่วแน่มั่นคง ความรักความเข้าใจจึงเป็นสิ่งผูกพัน ทำให้ไม่อาจทรยศทำลายน้ำใจกัน แม้ภรรยาคุณจะพยายามพูดและอนุญาตให้คุณหาสิ่งทดแทนในสิ่งที่เธอให้คุณไม่ได้ แต่ในส่วนลึก ๆ จริง ๆ แล้ว เธอก็จำยอมน้ำตาตกใน สภาพร่างกายเธอบังคับ

คุณสุดสสารครับ ถ้าผมจะแนะนำคุณแล้ว ผมขอแนะนำว่า เท่าที่เป็นอยู่ทุกวันนี้ ภรรยาคุณก็สุดเวทนาอยู่แล้ว อย่าทำลายจิตใจเธออีกเลย ทำตัวทำใจปกติ รักเธอเหมือนเดิมคนเดียว ให้เธอมีความสุขบนปลายของชีวิต เราถูกผู้ชายยิงคุณว่าคุณมาอยู่ กทม. ด้วย ชีวิตใน กทม. มีอะไรให้คุณอึดสมบุญ ถ้าคุณกระหาย ซื่อกินข้าวครั้งคราว สบายใจดี คุณก็ไม่ต้องสร้างภาระมากโดยเฉพาะเรื่องเมียน้อยทะเลาะเมียหลวงภายนอก

เมื่อคุณทำดีมาตลอด ก็คงทำต่อไปเถอะ รักขาน้ำใจคนได้ 1 คน เฉพาะเป็นคนที่เรารัก ดีกว่าไปทำบุญอย่างอื่นที่ไม่เห็นผลทันตา 100 ครั้งเชียะ

ทุก ๆ คนต้องเล่นละคร เพื่อความเป็นอยู่ดี คุณก็ต้องเล่นบท 2 บท ค่อหน้าและลับหลัง ตึกดาทองไม่ได้ แต่โลกก็สรรเสริญ

ขอให้ยึดมั่นในรักเถอะ แล้วผมจะพยายามแอบช่วยคุณลับหลัง ดังที่คุณต้องการ

กั๋งฟู่

โดย...อาเล็ค

ด้ายแดง

คืนพระจันทร์แดง

...หม้ายสาวถึงกับสะบัดหน้าละเมอเสียง

ลั่นเหมือนถูกเข็มแทง มือสองข้างกดลงบน

ผ้าปูที่นอนเกร็งจนแข็งด้วยความสียว”

ตอนที่ 5

คืนนี้ภายในห้องน้ำ
ของบ้านภาวีนีเต็มไปด้วย
เสียงครวญครางเหมือน
กับคนได้รับความเจ็บปวด
ทรมานปนกับเสียงน้ำที่
ไหลออกมาจากฝักบัวดัง
อยู่ไม่ได้ขาด และค่อย ๆ
ดังแรงขึ้น มันเป็นเสียง
ครางแห่งความผาสุกที่บ่ง
บอกถึงความรัญจวนใน
อารมณ์พิศواسของหม้าย
สาวพรานเสน่ห์กับเสี่ยผู้มี
ลีลาในเกมรักอันพิศวาส
กำลังยึดเยียดป้อนความสุข
ให้แก่เธอในท่าทางอันพิสดาร

หม้ายสาวผู้กระหายราคะ
ขึ้นถ่างขาแก้มหัวหงดดำเกียบจะ

ถึงพื้นห้องน้ำ เอาสองมือยันพื้น
ไม่ให้ล้ม แอนเอวให้โค้งยกสูงขึ้น
แล้วก็โยกรับการกระแทกของ
เจ้าเสี่ยพลั่งโสมอย่างไม่หยุดยั้ง
สองขาถ่างกว้างออกจนสองส้นพู่
อ้าหน้าสะโพกขาวเผะจั่งก้า
ทำให้เจ้าเง่าเผือกของเจ้า
เสี่ยตามกบฏทลวงเข้าสู่คูหา
สวรรค์ได้ล้าลึก

เจ้าเสี่ยบ้าตณหาเอามือสอง
ข้างจับสะโพกขาวอวบของเธอ
เอาไว้แน่นแล้วมันก็โยกอย่าง
ไม่ปราณี ทั้งโยกทั้งอัดทั้งส่าย
ไปมาจนทำให้หม้ายสาวแทบจะ
ขาดใจตายครางออกมาแทบไม่
เป็นเสียงมนุษย์ ยิ่งเพิ่มอรรถ
รสแห่งโลกีย์แก่มันมากขึ้นทำให้
เจ้าเสี่ยลืมหายโยกถี่เร็วและแรงขึ้น
เธอเองก็โยกสะโพกไม่ยอมลดละ

“โอยเสี่ยขา ชืด ภาจะขาดใจ
อยู่แล้ว เร็ว ๆ เข้าแรง ๆ เลย
เสี่ยขา ชืด”

เสี่ยยังมันส์ยิ่งสุขมากขึ้นเมื่อ
ได้ยินเสียงของเธอ เจ้าเสี่ยโหม
กำลังกระแทกไม่ยอมหยุดเสียง
ฉับ ๆ ๗ จนวนร่างของเธอโอนไปเอน
มา ในที่สุดเจ้าเสี่ยก็ควาเข้ากอดเนื้อ
หนังสะโพกของเธออย่างลึ้มตัว
เจ้าเง่าเผือกก็พ่นพิษออกสู่คูหา
แห่งสวรรค์ชั้นที่เก้า เธอเองก็อ่อน
ระทวยทรุดนั่งลงกับพื้นห้องน้ำ
อย่างอ่อนแรง แล้วเอนตัวเข้าไป
หาน้ำฝักบัวที่กำลังไหลอยู่เจ้าเสี่ย
ยังนั่งเอามือโอบกอดเธออย่างมี
ความสุข

“เป็นยังไงจะภาวีนี เธอมี
ความสุขมากหรือเปล่าภาวีนี”

ภาวีนีแหงงหน้าขึ้นรับฝักบัว

ที่กำลังไหลลงมาก่อนจะหันมา
ตอบเสี่ย

“ดี เสี่ยทำได้เก่งมาก”

เจ้าเสี่ยอมยิ้มมองดูนมขาว
อวบของเธออย่างชื่นชม

“อกของเธอสวยมาก และ
เนินเนื้อใหญ่โต ทุกอย่างในตัว
ของเธอน่ารัก เธอเป็นคนที่ผมเสน่ห์
ทุกลีลาของเธอในเกมรัก มัน
ประทับใจเสี่ยมาก” เสี่ยหยุดพูด
เพื่อบอกดูเธออีกครั้ง หม้ายสาว
ยืดอกโตอุมขาขึ้นอวดแล้วเธอก็
โปรยยิ้มอย่างภูมิใจในตัวของเธอ
กับคำชมจากเสี่ยเจ้าของ
ไนท์คลับผู้มีลีลาดีคนหนึ่ง

“เธอวิเศษมากภาวีนี วันนี้
เสี่ยต้องร่วมกับเธออีกครั้งนี่”

ภาวีนีหม้ายสาวผู้ไม่อึดในกาม
โปรยยิ้มให้เสี่ยอย่างยั่วชวน
ก่อนตอบ

“ได้สำหรับเสี่ย ภาเต็มใจเสมอ
จะกี่ครั้งก็ได้”

“น่ารักเหลือเกิน”

เสี่ยก้มลงจูบหอมสองเต้า
ประทุมกันของเธอเบา ๆ อย่าง
ชื่นชม เธอเอามือผลักออก

“ล้างตัวให้เสร็จไปนอนรอภา
ที่เตียง เสร็จแล้วภาจะตามไปเอง”

“นมของเธอมันขาวอวบตึง
เต่งน่าจูบ น่ากิน น่าชุก น่าดูด
เหลือหลาย” พุดจบเจ้าเสี่ยจะ
ก้มลงจูบอีกแต่เธอผลักหัวเอาไว้

“ยังก่อน ขอให้ภาตั้งตัวบ้าง
อดใจอีกนิดไปรอภาที่เตียงนอน
แล้วภาจะให้เสี่ยจูบกินอีกให้สมใจ”

“โอเค”

เสี่ยรีบทำตามภาวีนีบอกรีบ
ทำความสะอาดเจ้าเง่าเผือก
เรียบร้อยก็เดินออกไปจากห้องน้ำ
ในชุดวันเกิดทำให้ภาวีนีอดมอง
ตามไม่ได้เพราะร่างกายของเจ้า
เสี่ยขาวใหญ่ชวนให้หญิงหลงไหล

ไม่น้อย และกลเกมเผด็จรักก็
ไม่เลว

บนเตียงนอนสีฟ้าอ่อนประดับ
ด้วยไฟนีออนสีเขียวสว่างสามารถ
มองเห็นอย่างชัดเจน ร่างขาว
ใหญ่ของเสียพลิงโสมนอนกอด
กายอยู่บนร่างขาวนวลอวบของ
หม้ายสาวผู้ร้อนแรงแห่งไพราคะ
ร่างเปลือยเปล่าทั้งสองกำลัง
เคลิบเคลิ้มเคล้านคลึงเพื่อปลุก
อารมณ์กระสันให้บังเกิดขึ้นอีก
ครั้งหนึ่ง โดยการเปลี่ยนลีลา
เกมสวาทบนเตียงนอนที่อ่อนนุ่ม
เจ้าเสียพลิงโสมพรหมจูบไปทั่ว
เรือนร่างอันนวลเนียนของเธอ
อย่างไม่ยอมหยุด ทั้งเต้าอวบ
ขาวบนท้องน้อย และโสมลอบอยู่
บนเนินเนื้อขาวที่ปราศจากหญ้า
อ่อนปกคลุม

หม้ายสาวถึงกับสะบัดหน้า
ละเมอเสียงสั่นเหมือนถูกเข็มแทง
มือสองข้างกดลงบนผ้าปูที่นอน
เกร็งจนแข็งด้วยความสียว

เจ้าเสียผู้กระหายรักจับสอง
ขาขาวอวบของเธอทั้งสองข้าง
ยกขึ้นให้ถ่างออกจากกันเผยให้
เห็นเต้าทองของเธอชูเกสรโผล่
ออกมานิด ๆ แล้วเจ้าเสียก็ก้มลง
จูบ เอาลิ้นเข้าตรงยอดเกสร
กลางร่องหลังเต้าทองอย่างโอชะ
พอเจ้าเสียเริ่มควัดลิ้นพันละวัน
อยู่แถวยอดเกสร ทำให้หม้าย
สาวร้องออกมาอย่างโหยหวน
ปานจะขาดใจตาย เธอรีบเอา
มือกดหัวเจ้าเสียไว้แน่นพร้อม
กับยกสะโพกส่ายไปมาปากก็
ร้องครางกับริมฝีปากเพื่อต่อ
สู้กับความเสียวสียวอย่างสุด
ทรมาน เธอยิ่งดันเจ้าเสียก็ยิ่งดูด
ยิ่งกดบดขยี้อย่างเามัน

“โอ๊ย พอแล้วเสียขา ชืด ภา
แทบจะทนไม่ไหวแล้วภาจะขาด
ใจอยู่แล้ว ชืด”

เจ้าเสียก็สุดทนเหมือนกัน
มันเเยหน้าขึ้นอยู่ในท่าถูกเข้า
มือทั้งสองจับสองขาขาวอวบ
ถ่างกว้างออกเจ้าเงี้ยวเหือกตั้ง
เป็นลำยาวผกหัวบน ันใหญ่
ของมันโงะให้เธอเห็นอย่าง
เต็มตาหม้ายสาวลืมหูลืมตาปริ่ขึ้น
มองดู เห็นมันชุกอยู่ตรงกับ
เต้าทองของเธออย่างน่าพิศมัย
คอของมันยาวใหญ่ไม่ใช่เล่น
ปลายหัวของมันใสเป็นสีชมพู
อ่อนมันน่ารักจนเธอรีบเอามือ
ไปจับดูได้เล่นเบา ๆ มันอึดสู้
มือจนเธอต้องรูดมันเล่นอย่าง
ลืมหูลืมตาแทนไม่ไหว เธอจึง
จับหัวเจ้าเงี้ยวเหือกของเสีย
ร่าง ใหญ่พลิงโสมจ่อเข้าที่ตรง
กลางหลังเต้าทองของเธอที่ฉ่ำ
เยิ้ม แล้วเธอก็ยกสะโพกขึ้นรับ
พร้อมกับที่เจ้าเสียกดร่างใหญ่
เข้าพอดี จึงทำให้เจ้าเงี้ยวเหือก
ถล่มเข้าสู่ถ้ำผาหลวงจนมิด ทำ
เอาเธอหม้ายสาวถึงกับผวา เอา
มือเข้ากอดคอของเจ้าเสียไว้
แน่น และบอกให้หยุดไว้ก่อน

“เสียขา ชืด วิเศษอะไรอย่าง
นี้”

“เช่นเดียวกัน ภาวินี มันสุด
วิเศษเลยสำหรับผม”

“ภามีความสุขมาก ทำให้ภา
สุขมาก ๆ นะคะ”

“แน่นอน คุณมีความสุข ผม
ก็มีความสุขเช่นกัน”

เสียพูดจบก็ก้มลงดูดหน้า
อกของเธอเบา ๆ เธอรีบแอน
กายขึ้นแล้วก็โยกสะโพกให้
เจ้าเงี้ยวเหี้ยวหัว จากนั้นเจ้า
เสียก็เริ่มเพลงรักกับเธออย่าง
ถึงแก่นมันโหมกระแทกจน
เธอหัวชนเตียง แถมยังไม่พอ
มันยังจับสองขาขาวของเธอ
ขึ้นใส่ปากแบก แล้วมันก็โยก
เสียงดังสนั่น ผสมกับเสียง
ครวญครางปานจะขาดใจ
ของเธอ นานเกือบชั่วโมงที่
ทั้งสองโหมกระแทกใส่กันอยู่
ไม่หยุดจนได้พบกับความสุข
สุดยอดแห่งความผาสุกบน
พืชมานเมฆขาว ทั้งสองร่าง
เปลือยเปล่าผวาเข้าหากัน

และกอดกันนิ่งหายใจแรง
หอบถ้อยอย่างผาสุกและหวาน
ชื่นซึ่งกันและกันจนอ่อนแรง
ม่อหหลับไป

คืนนี้ภายในห้องของอาทร
บดินทร์ เขานั่งอยู่บนเตียงในชุด
นอนสีไข่ไก่หันหน้าไปทางหัวนอน
เอาทับทิมแดงจากผาคำหอมใส่
ไว้ในมือ แล้วยกมือพนมขึ้น
เหนือหัว อธิษฐานด้วยใจมั่นว่า

“ด้วยอำนาจของทับทิมแดง
แห่งผาคำหอม จงช่วยพาข้าไป
ยังหมู่บ้านคำหอมด้วยเถิด ข้า
อยากจะพบจันทิมาเมียรักผู้เป็น
ยอดดวงใจแห่งข้า บัดนี้ข้าทน
อยู่อีกต่อไปไม่ได้แล้ว ข้ารัก ข้า
คิดถึงจันทิมาเมียของข้าเหลือเกิน
ได้โปรดช่วยข้าด้วยเถิด ทับทิม
อันศักดิ์สิทธิ์ช่วยข้าด้วย”

เขาพูดจบก็ยกมือขึ้นเหนือหัว
ทุกสิ่งทุกอย่างคงเจียบอยู่เหมือน
เดิมไม่มีอะไรเกิดขึ้น เขาล้มตัว
ลงนอนมือก่ายหน้าผากคิดถึง
จันทิมาด้วยความรักคิดถึงตอนที่
ที่เคยมีความสุขต่อกันชั่วอดีต
นั้นเอง ก็บังเกิดมีลมพัดเข้ามา
ทางหน้าต่างอย่างแรง จนทำให้
เขาต้องหันไปมอง เมื่อเห็นผ้า
ม่านหน้าต่างสีเขียวปลิวไหว
ด้วยแรงลม เขาจึงมองอย่าง
ไม่กระพริบตา ทันใดนั้นเองก็
ปรากฏเป็นควีนหมอกสีม่วงอ่อน
ลอยเข้ามาทางหน้าต่าง มันลอย
เข้ามาทางหน้าต่าง มันลอยผ่าน
ผ้าม่านสีเขียวอ่อนเป็นทางเข้า
มาภายในห้อง ทำให้อาทรเบิก
ตามองดูอย่างตื่นเต้นเหมือนได้
พบเห็นสิ่งประหลาดที่สุดในชีวิต
มันประหลาดจริง ๆ มันไม่น่า
เชื่อว่าจะเป็นไปได้แต่มันก็เป็น
ไปแล้ว ควีนสีม่วงอ่อนกำลังม้วน
ตัวเองเข้าหากันกลายเป็นรูปร่าง

ของคน ค่อย ๆ ชัดเจนขึ้น จนมองเห็นเป็นร่างของหญิงสาว สวยงามสง่ายืนอยู่กลางห้อง ทำให้อาทรถึงกับตะลึงงันอยู่กับที่เหมือนถูกสะกด

ร่างของเธอสูงโปร่ง ผิวขาว มีผมยาวสยาย จมูกโด่ง ใบหน้ารูปไข่เนียนตาสีดำคมวาวริมฝีปากแดงระเรื่อ เธอสวยน่ารักมาก เธออยู่ในชุดนอนสีดำบางแนบเนื้อเห็นเรือนร่างขาวของเธอซ่อนอยู่ภายในเรื่อง ๆ

“อลงกรณ์ ฉันคืออังคณา มาจากหมู่บ้านผาคำหอมเป็นคนของจันทิมาเมียของคุณ ไม่ต้องกลัวฉัน ฉันมาดี ฉันมารับคุณไปยังหมู่บ้านผาคำหอมตามที่จันทิมาสั่งให้มา”

“จันทิมาสั่งให้มารับผมริ...?”

เขารีบลุกขึ้นจากเตียง เดินเข้าไปใกล้เธออย่างตื่นเต้น

“ทำไมจันทิมาไม่มาเอง ผมรักและคิดถึงเธอมาก เวลานี้จันทิมาเมียของผมอยู่ที่ไหน”

เธอมองหน้าอาทรด้วยประกายตาที่มีเสน่ห์ก่อนจะตอบ

“จันทิมารอคุณอยู่ที่หมู่บ้านผาคำหอม เธอไม่มีพลังอำนาจพอที่จะมารับคุณได้ เพราะอำนาจของเธอมีขอบเขตจำกัด ฉันจึงมารับคุณแทนตามอำนาจทับทิมแดงที่คุณมีอยู่”

เธอพูดซ้ำ ๆ ชัดเจนด้วยประกายตาอันวาวโลดแล่นด้วยเสน่ห์มองดูอาทรอย่างพิลึกแล้วก็ไปรยยิ้มอ่อนหวานก่อนพูดต่อว่า

“คุณกลัวฉันไหม...?”

อาทรสั่นหัวแทนคำตอบ

“ไม่ คุณไม่มีอะไรที่ผมจะต้องกลัว คุณมีแต่ความสวย ความอ่อนโยนที่น่ารัก จันทิมาเมียของผมก็เหมือนกับคุณ ร่าง

กายและชีวิตของผม ผมยอมมอบถวายให้เธอจนหมดสิ้นแล้ว ผมจะไปกลัวอะไร ผมอยากจะเป็นเหมือนพวกคุณ เป็นวิญญาณที่ล่องลอยได้และเป็นรูปร่างอันแสนเสน่ห์ที่หาไม่มีแต่ความผาสุก”

เขาหยุดพูดเพ่งมองดูเรือนร่างของเธอ ให้ตาเธอดูเผ้าคำขุดนอนของเธอมันบางใสแนบเนื้อจนมองเห็นประทุมทองขาวเต่งตึงอวบอ้วนทั้งสองซ่อนอยู่ใต้ผ้าบางสีดำ เธอไม่ได้สวมใส่ชุดชั้นในจริง ๆ เขามองต่ำลงไปยังหน้าท้องน้อยเห็นส่วนโหนกนูนของเธออูมเด่น รับกับสะโพกขาวเผือกได้สัดส่วนชวนให้ใจหวิวจนทำให้เขาต้องหลับตาข่มอารมณ์บังคับใจไม่ให้คิดเพื่อดับตัณหาไม่ให้มันเกิดขึ้น แล้วเงยหน้าขึ้นมองสายตาของเธอ

“ช่วยบอกผมหน่อยเถอะว่าบ้านของเธอ โลกของเธอมันคืออะไรกัน ทำไมเธอตลอดจน

จันทิมาผู้เป็นดวงใจของผมจึงมีแต่ความสวยสดงดงามเสมอเหมือนนางฟ้าเช่นนี้”

เธอไปรยยิ้มให้เขาอีกครั้ง และมองมาที่เขาด้วยแววตาหวานยั่วยวนนิด ๆ

“บ้านของเรา โลกของเรา คือดินแดนที่มีแต่ความผาสุก และความรักที่ไม่มีวันดับสูญ ทุกชีวิตเป็นอมตะชั่วนิรันดร์”

“เขาเรียกว่าภพโลกแห่งวิญญาณใช่ไหม...?”

เขาถามเธอ พร้อมกับจ้องมองอย่างเอาจริง เธอกับไปรยยิ้มอีกเช่นเดิมแล้วก็พยักหน้าตอบรับซ้ำ ๆ อย่างนุ่มนวล

“ใช่ ที่ซึ่งคุณเคยอยู่ในอดีตชาติปางก่อน ที่ซึ่งคุณได้รับความผาสุกกับจันทิมาเมียของคุณ แล้วคุณก็จากเธอมาคุณถูกทำโทษจากจอมเทพแห่งภพ ให้มาสู่โลกมนุษย์จนเธอติดตามมาพบคุณอีก ณ ที่แห่งนี้

ซึ่งเธอและคุณต่างก็อยู่กันละภพโลก แม้ว่าจะนานนับหลาย

ร้อยปีมาแล้วก็ตาม เธอก็ยังคงรักคุณอยู่เหมือนเดิมเธอเป็นเมียของคุณ”

“มันไม่น่าจะเป็นไปได้เลย”

เขาพูดออกมาอย่างลอย ๆ เหมือนกับคนขาดสติ

“มันเป็นเรื่องจริง ชีวิตร่างกายเป็นอนิจจัง เกิดแล้วก็ดับสูญร่างกายเน่าเปื่อยเป็นดิน แต่วิญญาณไม่มีวันดับสูญไม่เน่าเปื่อย วิญญาณคือสิ่งอมตะไม่มีวันดับสูญชั่วนิรันดร์”

“ผมจะไปหาเธอได้ยังไงในเมื่อผมยังเป็นมนุษย์ยังมีชีวิตอยู่”

“ไปได้เพราะคุณมีจิตส่วนหนึ่งผูกพันอยู่กับดวงวิญญาณของจันทิมา และพลังอำนาจอันลึกลับจากทับทิมแดงแห่งผาคำหอมจะทำให้คุณสู่ภพโลกแห่งวิญญาณ แต่...”

เธอหยุดนิดหนึ่ง จ้องมองที่หน้าของอาทรเป็นการตัดสินใจอะไรบางอย่างก่อนที่จะพูดต่อ

“คุณไปได้ แต่จะอยู่นานไม่ได้พลังอำนาจแห่งผาคำหอมจะคุ้มครองคุณได้ไม่นาน คุณก็ต้องกลับมาอีก”

“ตกลง พาผมไปเถอะ ผมอยากไป ผมอยากพบกับจันทิมา

เมียของผม ผมอยากพบโลกของเธอว่ามันมีแต่ความผาสุกสักแค่ไหนกัน”

เธอส่ายหน้าช้า ๆ ก่อนจะพูดว่า

“คุณจะไปในเวลาที่ไม่ได้ คุณจะต้องรอให้ถึงคืนที่พระจันทร์บนท้องฟ้าเต็มดวงก่อนคืนนั้น อังคณาจะมารับคุณไปเอง ขอให้คุณเตรียมตัวไว้ให้พร้อมก็แล้วกัน”

“ทำไมจะต้องรอให้ถึงคืนพระจันทร์เต็มดวงด้วย ผมไม่

เข้าใจ-

เขาพูดพร้อมกับจ้องมองที่หน้า
าคมสวยของเธอเพื่อขอคำตอบ
เธอกลับพาร่างสูงโปร่งในชุด
สีดำแนบเนื้อเดินไปยังเตียงนอน
ของเขา แล้วหันมาตอบด้วยน้ำ
เสียงเรียบ ๆ ว่า

"คืนพระจันทร์เต็มดวง เป็น
คืนที่พลัดอำนาจแห่งเทพผา
คำหอมเบ่งรัศมีอย่างแรงกล้า
อำนาจของจอมเทพในภพวิญ
ญาณจะปกป้องร่างกายของคุณ
ให้ไปสู่ยังหมู่บ้านผาคำหอมได้
แต่...."

เธอหยุดพูด ยิ้มอย่างยั่วเย้า
มีเสน่ห์มองมาที่อาหารอย่างมี
ความหมายประหลาดด้วยแว
วตาที่หวาน

"ก่อนจะถึงวันนั้น อังคนา
ต้องขอสิ่งแลกเปลี่ยนกับคุณก่อน"

อาหารหั่นควับมาหาเธอ
ทันที จงนในคำพูดของเธอ

"คุณต้องการอะไรเป็นสิ่งแลก
เปลี่ยน บอกมาได้เลยอังคนา"

"เข้ามาใกล้ ๆ จันลี จันจะ
บอกให้คุณรู้ว่า จันต้องการสิ่ง
ใดแลกเปลี่ยนจากคุณ"

อาหารเดินเข้าไปหาเธอ

อย่างว่าง่าย จ้องมองที่เรือน
ร่างของเธออย่างลึกซึ้งใน
ความที่ขวนขวาน่าพิศมัยยิ่ง
นัก เขาจ้องดูทั้งสองเนินขาว
ในผ้าดำบางแนบกับปลาย
งอนของยอดถันอันเต่งตึงโดย
ไม่ยอมละสายตาอยู่นาน
ก่อนจะเงยหน้าขึ้นถามเธอว่า

"บอกผมมาสิ จะให้ผมทำ
อย่างไร"

"อังคนาต้องการตัวคุณ ต้อง
การอยากจะมีความสุขกับคุณ
ก่อนที่จะพาคุณไปส่งให้จันทิมมา
อังคนาอยากลิ้มรสสวาทจาก
คุณดูบ้างว่าจะเป็นยังไง ขอให้
คุณทำให้อังคนาได้มีความสุข
เช่นเดียวกันกับที่เคยทำให้
จันทิมมา อังคนาขอเพียงแค่นี้เอง"

"แต่ว่า ผม...ผม..."

"ไม่ต้องกลัวทุกอย่างจะเป็น
ความลับ จันทิมมาเมียของคุณจะ
ไม่มีวันรู้เป็นอันขาด ขอให้คุณ
สบายใจได้"

คำพูดของอังคนาทำให้อา
หารยั้งงอยู่กับที่เพราะนึก
ไม่ถึงว่า จะถูกเชิญให้ร่วมรัก
กับเธอแล้วชายใดล่ะจะกล้า
ปฏิเสธ เพียงแค่มองเห็นก็ยัง
แทบจะอดไม่ไหวอยู่แล้ว

"จันมีทุกสิ่งทุกอย่างเหมือน
จันทิมมาเมียของคุณ และบัดนี้
จันพร้อมแล้วที่จะให้คุณได้ชื่น
ชม คุณดูนี่สิ"

เธอพูดจบ เธอก็ดึงชุด
นอนสีดำออกจากร่างโยนมัน
ทิ้งไปต่อหน้าต่อตาของเขา
โอ้...เทพแห่งสวรรค์ชั้นที่เก้า
ทำไมหนอเรือนร่างของเธอ
จึงสวยสดงดงามประดุจนางฟ้า
เช่นนี้ บัดนี้เธอยืนอยู่ด้วยร่าง
ที่เปลือยเปล่า เห็นประทุม
ทองอวบเต่งตึงชูหัวงอนเป็น
สีกุหลาบ ขาวประดุจไข่มุก

เนินถันนูนเบื้องล่างมีเป็นสี
น้ำตาลเข้มเรียงรายบาง ๆ
อยู่ตามบริเวณเนินข้างหน้า
โลมлубเป็นที่สุด ส่วนเอวของ
เธอคอด สะโพกผายใหญ่ขาว
นวลไปทั่วกาย ทำให้อาหารถึง
กับกลืนน้ำลายติดคอสาย
เลือดของราคะพิศวาสว่างขึ้นสู่
สมองอย่างฉับพลัน

"กอดฉันสิ ทุกอย่างที่คุณเห็น
มันพร้อมที่จะให้คุณแล้ว จง
ทำให้ฉันได้พบกับความสุขให้
เหมือนกับที่คุณทำกับจันทิมมา
เมียของคุณ"

พอพูดจบอาหารก็ผวาเข้า
กอดเรือนร่างที่เปลือยเปล่า
ของเธอ แล้วก็จูบที่สองเต้า
ประทุมถันอันอวบขาวตึงเต่ง
อย่างไม่หายใจ จูบแล้วจูบ
อีกสองมือก็โลมлубไปที่เนื้อ
หนังของสะโพกขาวทั้งสอง
จนเธอต้องฮีนเกร็งแขนง
หน้าขึ้นสู่เพดาน ตาทั้งสอง
บ้างหลับปืออย่างสยิว ร่างของ
เธออ่อนระทวยทรุดลงนั่งบน
เตียง อาหารได้โอกาสเขาริบ
ถอดเสื้อถอดกางเกงออกทันที
แล้วก็เข้าโอบกอดเธอที่นั่งรอ
อยู่บนเตียงอย่างกระหาย แล้ว
ก็จูบปากบางของเธออย่าง
หนักแน่นดังมือของเธอมาจับ
ที่นกเขาของเขาไว้ เขาก็จับเอา
ไว้ไม่ยอมปล่อยมือทั้งสอง
ข้างเขาก็เคล้าคลึงบนสองเต้า
ประทุมทองขาวเนียนไม่ยอม
หยุด ร่างของเธออ่อนระทวย
เหมือนคนสิ้นแรง ค่อย ๆ
นอนราบลงบนเตียงช้า ๆ
ด้วยเรือนร่างที่น่าสุดแสน
จะพิศวาสยิ่ง

(อ่านต่อฉบับหน้า)

อ้อยปิดสวิทช์เครื่อง
นวดไฟฟ้า หันมาไข่มือ
นวดไปตามร่างกายของ
เขา วันนี้เธอแปลกไป
กว่าทุกครั้ง เธอนวดไป
ตามหน้าขาของเขา เล่น
แบบนี้ก็เลยทำให้เจ้าหนู
ของเขาเกิดอาการไม่ค่อย
จะดีนัก มันชักไม่อยู่กับ
ร่องกับรอยซะแล้ว แต่
เขาก็พยายามคุมสติเอาไว้

เขาปล่อยตัวตามสบาย กลับ
ตามนสตูลตัดผมเรียบ ๆ ครู่หนึ่ง
เขาก็รู้สึกว่ามีมือนุ่ม ๆ ของอ้อย
มาที่ตรงเป้ากางเกงเขา เธอกด
ลงไปเขาเห็นว่าเธอยิ้ม และเธอก็
ปลดเข็มขัดเขาออกพร้อมกับ
พูดว่า

“อ้อยจะทำให้คุณสบายนะคะ
อ้อยไม่ได้ทำกับใครมานานแล้ว”

จากเสียงของเธอสั้นเล็ก
น้อย แสดงว่าเธอกำลังมีอาการ
อย่างหนึ่ง มือนุ่ม ๆ ของอ้อย
รูดซิปปอกมาพร้อมกับจับลง
ไปตรงเจ้าหนูที่กำลังตื่นตัว
เธอขยับเขาเข้าให้แล้วจนเขาทน
ต่อไปไม่ได้ ต้องดึงร่างอ้อย
ลงมากอดพร้อมกับใช้ริมฝีปาก
จูบเธอที่ชอกคอ เขาระบิบบว่า

“อ้อยจะยอมให้ผมหรือวันนี้”

อ้อยไม่ตอบแต่ก็ยังไข่มือ
จับเจ้าหนูที่กำลังขยายตัวตาม
ธรรมชาติ มันโผล่พ้นกางเกง
ออกมาแล้วเขาไม่รอช้าบริมฝี
ปากหาริมฝีปากลิ้มพู่ของอ้อย
ทันที เขาทั้งสองแลกจูบกันอยู่
พักใหญ่อ้อยลงมานั่งตักเขา เขา
ไข่มือปลดกระดุมเสื้อของเธอ
ออก พร้อมกับก้มหน้าสุดคม

ความหอมที่พุ่มพวงทั้งสองข้าง
อย่างเต็มใจ ออกของเธอกำลัง
งามไม่ใหญ่ไม่เล็ก

หลังจากนั้นเขาก็ถอดเสื้อออก
บ้างและพลิกร่างอ้อยให้นอนเอน
ลง ไปบนสตูลที่ปรับระดับด้วย
ไฟฟ้า เขาประกบร่างทับไปบน
ร่างของช่างสาวทันที

“อ้อยผมจะให้คุณมีความสุข
นะ” เขาระบิบบเบา ๆ เขารู้แล้ว
ว่าเธอต้องการอะไรในตอนนี

เขาปลดกระโปรงแม็กซีของ
เธอออกไปจนเหลือแค่บิกินีตัว
เดียว เธอฉวเข้ากอดเขาทั้งสอง
แลกจูบกันอีก อากาศเย็นใน
ห้องตอนนี้มันชักร้อน ทั้งคู่มิ
เหใจออกมา อ้อยค่อย ๆ ดึง
บิกินีออกจากตัวพร้อมกับเขา เขา
ทั้งสองกอดกันอีกพักหนึ่ง เจ้า
หนูของเขาก็ค่อยโลมเลียเข้าไป
ตรงศูนย์กลางลำตัวของอ้อย
เขารู้สึกว่ามีมือนุ่ม ๆ มาจับไว้
และนำทางมันเข้าไปที่ร่องน้ำ

“เบา ๆ นะคะ อ้อยเจ็บ” เธอ
ร้อง

เขาค่อย ๆ เดินเครื่องช้า ๆ
เสียงอ้อยร้องเบา ๆ คล้าย ๆ กับ
ความเจ็บผสมความสุขสันร่องน้ำ
ของเธอสมบูรณ์และจากสัญชาต
ญาณก็รู้สึกว่ามันเคยมีการผ่าน
มาบ้างแต่คงน้อยเต็มที

เขาเร่งเครื่องเมื่อเห็นว่าเธอ
กลายความเจ็บแล้ว ไม่กี่นาทีก็
ถึงเป้าหมาย มันถึงจุดระเบิดจน
ได้เธอกอดคอเขาไว้แน่น เขา
ทั้งสองกอดกันพักหนึ่งเขาก็
ถอนร่างออกมา อ้อยทำความ
สะอาดที่เป้าหมายของเธอและ
ให้เขาอย่างไม่รังเกียจ

“นี่เป็นของขวัญที่อ้อยให้คุณ
นะคะ”

เธอมะกิบพร้อมกับยิ้มยั่ว
ยวนเขามาก เขาฉวเข้าไปกอด

หัวใจ... รักสุดสุด

เธออีกครั้ง เธอผลักเขาออกมา
พร้อมกับบอกว่า

“คืนนี้ยังมีอีกทั้งคืน ถ้าคุณ
ไม่กลัวแฟนที่หอ เดียวไปค้าง
บ้านอ้อยก็ได้”

จากนั้นเขาก็พาอ้อยไปทาน
อาหารค่ำใกล้ ๆ บ้านเช่าส่วนตัว
ของเธอ เป็นบ้านหลังเล็ก ๆ ย่าน

สุขุมวิท ซึ่งทำคล้ายกับแฟลตถึง
ห้องเช่า ที่นั่นไม่มีใครมาจู้จี้จ้าน
เธออยู่บ้านนั้นคนเดียวเขาทั้งคู่
ต่างหาความสุขกันอีกในคืนนั้น
2 ครั้งจนรุ่งสางเขาถึงจากเธอมา

.....

พี่สาวของคุณใหญ่...หลังจากแต่งงานแล้วจัดได้ว่าเป็นผู้มีฐานะดีคนหนึ่ง เพราะได้กับสามีรวยเป็นเจ้าของบริษัทผู้รับเหมาร้างถนนมีบริเวณกว้างขวาง รั้วรอบขอบชิดกินเนื้อที่ทั้งหมดไม่ต่ำกว่า 200 ตารางวา ไกลกันหรือจะเรียกให้ถูกต้องก็ต้องว่าบ้านรั้วติดกันด้านข้างซึ่งมีบริเวณกว้างขวางพอ ๆ กันอีกหลังหนึ่งเป็นบ้านอยู่อาศัยของสองผัวเมียชาวต่างชาติฝรั่งเศสสองผัวเมียนั้นมาเช่าอยู่เดือนละ 5,000 บาท อยู่มาได้ปีกว่าแล้ว

บ้านนั้นนอกจากสองผัวเมียแล้วก็มีเพียงหญิงคนใช้อีกคนเท่านั้น และโดยปกติฝรั่งเศสามักจะออกไปทำงานนอกบ้านตอนกลางวันเนื่องจากมีกิจการอยู่ที่ย่านพัฒนาพงษ์ ส่วนที่บ้านคงมีเมียกับหญิงคนใช้อยู่เฝ้าบ้านเท่านั้นจนตี 3 ตี 4 ผัวถึงเลิกงานและกลับมามีบ้าน กิจการบาร์อะโกโก้ของฝรั่งนายนี้ดูเจริญรุ่งเรืองดี เนื่องจากเปิดมาหลายปีแล้วถ้าไม่จริงหรืออยู่ไม่ได้ ก็คงล้มเลิกกิจการไปนานแล้ว หลายครั้งหรือแทบจะทุกวันก็ว่าได้ที่คุณใหญ่มีโอกาสได้เห็นสองผัวเมียปรากฏกายขึ้นคู่กันอยู่ในบ้าน กระทั่งเฝ้าว่าฝ่ายเมียอายุคงไม่เกิน 30 ปี เพราะสังเกตหน้าตาดีอ่อนดูเป็นสาวอยู่มาก ส่วนฝ่ายผัวนั้นกะอายุไม่ถูก เพราะฝรั่งโดยเฉพาะผู้ชายต่างกับคนไทยมาก ถ้าจะให้กะเนเธอก็คง 40 กว่าหรือไม่ก็เจ็ด 50 เข้าไปแล้วก็ได้ หอพักกับบ้านของฝรั่งเศสสองผัวเมียดังกล่าวจะมีรั้วติดกัน แต่ช่องระหว่างกลางมันไม่ติดกันทั้ง

สองหลังจึงมีโอกาสมองเห็นกันบ่อยยิ่งในเวลาเช้าหรือเย็น ๆ ที่แดดร้อนลมตกลแล้วเวลาออกมายืนนอกบ้านจะสามารถมองเห็นกันได้อย่างชัดเจนทีเดียว

ที่แรกที่รู้เรื่องราวของบ้านข้างเคียง คุณใหญ่ก็ได้แต่บอกตัวเองว่าไม่เห็นน่าสนใจเท่าไร แต่ครั้นอยู่มาวันไปความรู้สึกกลับเปลี่ยนแปลงมักจะมองไปทางบ้านหลังนั้นบ่อยขึ้น หรือแทบจะทุกวันทุกโอกาสที่ได้ออกไปยืนนอกบ้านก็ว่าได้ และทุกครั้งเหมือนกันก็จะพบว่าหม่อมสวานั้นพยายามส่งยิ้มหวานจ้อยเป็นการทอไมตรีมาให้เป็นนิจ ซึ่งตามมารยาทเขาก็ยิ้มตอบจ้อง ๆ เจื่อน ๆ ไปให้เหมือนกันเป็นเพราะไม่ค่อยกล้าส่งยิ้มหวานจ้อยเป็นการทักทายกันไปมา ฝ่ายเจ้าผัวโผล่มาเห็นเข้าเดี๋ยวก็โดนเตะเอาเท่านั้น ยิ่งฝรั่งผู้ชายตัวใหญ่ยังกะติดอยู่ด้วย

เท่าที่มีโอกาสได้ลอบพินิจสังเกตดูอย่างชัดเจน เขายอมรับว่าหม่อมอายุคงจะตกประมาณ 28 เป็นอย่างมาก ถึงแม้จะมีสามีแล้วก็ยังจัดได้ว่าเป็นคนสวยไม่น้อย รูปร่างก็

ไม่แตกต่างไปนักกับหม่อมทั้งหลาย ซึ่งวัยยังไม่ร่วงโรย อันนี้เขาสังเกตได้จากรูปร่างและส่วนโค้งส่วนเว้าลาง ๆ เลื่อน ๆ ไม่ไถลนัก เพราะมีรั้วกันกลางอยู่ ยิ่งมาในระยะหลัง ๆ จากระยะที่หม่อมส่ง

มากำนัลให้ทุกวัน ทำให้เขารู้สึกว่าเข้ามาบ้างถึงกับออกไปยืนเกาะรั้วบ้านคุยกันกับหม่อมเลยทีเดียวแต่ทั้งนี้ทั้งนั้นก็ต้องกะฤกษ์ยามเอาตอนที่ฝรั่งผู้ชายไม่อยู่และที่ว่าคุยกันนั้นก็ใช้ว่าเขาจะเก่งภาษา

เขาค่อย ๆ เดินเครื่องช้า ๆ เลี้ยวอ้อยอิ่ง

เบา ๆ คล้าย ๆ กับความเจ็บผสมความสุข

ลันต์ ร้องนำของเธอสมบูรณ์และจากสัญ-

ชาตญาณก็รู้สึกว่ามันเคยมีการผ่านมามาก

แต่คงน้อยเต็มที

ไปเสียเมื่อไหร่ หากทว่าเรา
คุยกันเป็นภาษาไทย ภาษา
ของเขามาตั้งแต่เกิดนั่นเอง

อากาศหุบหุบแดดลงแล้ว
ขณะที่เขานั่งเล่นอยู่บนเก้าอี้
แกว่งกลางสนามหญ้า ก็ได้ยิน
เสียงแว่ว ๆ “เฮลโล...เฮลโล”
อยู่ทางด้านหลังมันดังมาจาก
บ้านของแหม่มนั่นเอง เมื่อหันไป
มองก็เห็นรอยยิ้มหวานจ้อย
ส่วนร่างของแหม่มยืนหันหน้ามา
ทางเขา ซึ่งอยู่ชิดติดกับขอบรั้ว
เขารู้อยู่แล้วว่าแหม่มมีเจตนาเรียก
เขานะเอง แต่ก็แกล้งทำเป็นไม่
เข้าใจ ยกมือขึ้นทำนิ้วชี้ลงบนอก
ตัวเอง พยักพยักเอากับแหม่ม
ทำนองว่าเรียกผมหรือ ก็เห็นว่า
แหม่มยกนิ้วชี้มาที่เขาอีกพร้อมกับ
พยักหน้า คราวนี้ไม่ใช่แกล้ง
เชื่อแล้วแต่เชื่อเอาเลยจริง ๆ
แหม่มเรียกเขาซ้ำยังพยักหน้า
เรียกเข้าไปหาอีก แล้วจะพูดกัน
รู้เรื่องได้ยังไงเมื่อเขาพูดภาษา
อังกฤษได้เพียงแค่ง ๆ ปลา ๆ ไม่
แตกฉานพอที่จะพูดกันรู้เรื่อง
สักหน่อย แต่กระนั้นเขาก็ยังลุก
เดินเชื่อง ๆ เข้าไปหาแหม่มอยู่ดี
เพราะไม่รู้จะแก้ปัญหาอย่างไร
ให้มันเข้าท่าเข้าทางกว่านั้น

จนกระทั่งเขาเข้าไปหยุด
อยู่ตรงหน้าแหม่มเพียงแค่วัว
บ้านกั้นกลางเท่านั้นเขาก็โล่งใจ

“สวัสดีหนุ่มน้อย” เป็น
ภาษาไทยถึงไม่ชัดแจ้งแต่ก็
ฟังได้รู้เรื่อง เป็นคำทักทายมา
จากแหม่มนั่นเอง พร้อมกับ
มือขวาของเธอที่ยื่นส่งมาข้าง
หน้า เขาต้องรีบยื่นมือขวา
ออกไปพร้อมกับคำตอบรับ

“สวัสดีครับ” เช่นกัน

แหม่มชูชานเธอบอกเขาว่า
ยืนมากที่สุดที่รู้จักกับเขา ตลอด
เวลาเขาฟังเธอพูดภาษาไทยได้

ไม่น้อยทีเดียว ถึงจะไม่ชัดเจน
นักแต่เขาก็ฟังรู้เรื่อง เธอบอกเขา
ว่าเมื่อตอนที่เธอมาอยู่เมืองไทย
ใหม่ ๆ เธอจ้างครูมาสอนภาษา
ไทยเป็นพิเศษที่บ้านถึง 6 เดือน
กว่า ๆ จนพูดได้ เขากล่าวชม
เชยเธอว่าเก่งมากที่พยายามฝึก
พูดภาษาไทยได้ดีถึงขนาดนี้

“ฉันชอบคนไทย จึงต้องเรียน
ภาษาไทยให้มาก ๆ” เธอบอก
และมองเขายิ้ม ๆ ซึ่งเขาก็ได้แต่
ยิ้ม ๆ เหมือนกันเพราะไม่รู้จะทำ
อะไรให้ดีกว่านี้

หลังจากวันนั้นเป็นต้นมา
เขาทั้งสองซักสนิทกันมากขึ้น
และเป็นเวลาของทุกเย็นเมื่อ
สามีของแหม่มออกจากบ้านไป
แล้ว ทั้งเธอและเขาก็จะไปยืน
เกาะรั้วคุยกันอยู่เสมอทุกวัน
จนอยู่มาวันหนึ่งแหม่มชูชาน
จึงออกปากชวนเขาออกไป
เที่ยวนอกบ้าน โดยสารภาพถึง
ความเก๋กคดอยู่ภายในของเธอ
ว่า “เหงามาก” นั้น กินความ
กว้างไกล ลึกซึ้งไปถึงแก่ไหน
เพียงแต่รู้ว่าตัวเขาเองนึกชอบ
เธออยู่เหมือนกันเท่านั้น

เมื่อถึงเวลานัดเขานั่งรถยนต์
ส่วนตัวของเธอเลี้ยวซ้ายเลี้ยว
ขวาถนนนี้ถนนโน้นไปเรื่อย ๆ
โดยแหม่มชูชานทำหน้าที่เป็น
คนขับ และในที่สุดหักหัวเลือก
พรวดเข้าไปยังลานจอดรถของ
โรงแรมแห่งหนึ่ง ซึ่งเธอบอกว่า
ควรจะแวะรับประทานอาหาร
กันที่นี่

สิ่งที่ปรากฏแก่สายตาของเขา
นอกจากสถานที่อันโอโถง สะ
อาดแล้ว การเลือกสั่งอาหารแม้
กระทั่งบริการ ทำให้เขาคิดว่า
สถานที่หรือโรงแรมแห่งนี้แหม่ม
คงเคยมาบ่อย เพราะดูจะชำนาญ
และคล่องแคล่วไปเสียทุกอย่าง

เวลาผ่านไปพร้อมกับวิสกี้
แก้วแล้วแก้วเล่าจนแหม่มหน้า
ตาแดงด้วยฤทธิ์แอลกอฮอล์ไป
หมดส่วนเขาเองก็โคคนคะยัน
กะยอกี้มไปหลายแก้วทำเอาชัก
ติง ๆ ไปเหมือนกันเมื่ออาหารมื้อ
นั้นผ่านไปแล้วแหม่มชูชานก็มีอาการ
ไม่ค่อยดีเสียแล้ว เขาเข้าใจเอา
ว่าคงจะเมาเนื่องจากดื่มเข้าไป
มาก สักครู่เธอก็บอกเขาว่าวันนี้
มีความสุขมากจึงดื่มเข้าไปมาก
จนชักมึน ๆ คงจะขับรดไม่ไหว
ขอพักเอาแรงสักงีบ จึงสั่งให้บอย
เปิดห้องพักและขอให้เขาช่วยพา
เธอขึ้น ไปส่งที่ห้องด้วย

คุณใหญ่ประคองเธอไปส่งจน
ถึงห้องพัก คล้อยหลังบอยหนุ่ม
ก็เหลือเธอกับแหม่มเพียงสองคน
แหม่มยกหูโทรศัพท์สั่งเอาเบียร์
ขึ้นมาให้ในห้องอีก ทั้งที่ก่อนหน้านี้
เธอมีสภาพคล้ายคนใกล้เมาเข้า
ไปเต็มทีแล้ว

เมื่อได้สิ่งที่ต้องการ แหม่มอีก
นั่นแหละเป็นคนจัดการรินมันใส่
แก้วให้เขานั่งดื่มอยู่คนเดียว
ส่วนเธอขอตัวไปเข้าห้องน้ำ เพียง

ครู่เดียวเท่านั้นที่แหม่มกับกาย
เข้าห้องน้ำจนกระทั่งกลับออกมา
มันทำให้เขาแทบไม่เชื่อสายตา
ตัวเอง เนื้อตัวหัวทู่ชามีอาการ
คล้ายจะเป็นไข้เสียให้ได้เพราะ
นึกไม่ถึงและไม่ทันเตรียมตัว
เตรียมใจมาก่อนว่าจะได้พบกับ
สิ่งที่ปรากฏตรงหน้า

ร่างสูงใหญ่ตามชาติพันธุ์
ของแหม่มชูชานมีเพียงผ้า
เช็ดตัวผืนเดียวพาดคออยู่บน
ไหล่ นอกนั้นตลอดร่างขาว
โพลนไม่มีอะไรห่อหุ้มปกปิด
อยู่เลย ออวบที่เต่งเต้าชูชัน
ขนาดไม่น้อยกระเพื่อมขึ้นลง
ตามจังหวะก้าวเดิน นั่นเนื้อ
ที่ระบัดไปด้วยพญาคูเลื้อมลาย
คล้ายสีทองระริกไหวคล้าย
สิ่งที่มีชีวิตเมื่อเธอเอียงอย่าง
สิ่งที่ปรากฏตรงหน้าเขาคูมัน
ใหญ่โตมโหฬารไปหมด
โดยเฉพาะเมื่อมามีส่วนประ
กอบอยู่กับความสูงใหญ่ของ
แหม่มชูชานเข้าไปด้วย

(อ่านต่อฉบับหน้า)

จากรถเก๋งคันงาม มีไอหนุ่มหน้าตา कुमार
จินคอยเอาอกเอาใจ มันเป็นภาพที่บาด
ตาบาดใจปรกรณ์มาก เขาอยากจะตรงเข้า
ไปชกหน้าไอหมอนั่นให้สาแก่ใจ แต่เขา
จะทำเช่นนั้นได้อย่างไรเพราะเขาไม่มี
สิทธิอะไร เขาได้แต่อดกลั้น เขานั่งรอเธอ
ในห้องรับแขกเล็ก ๆ ในบ้านหลังเก่าของเธอ
พอได้เสียหนุ่มขับรถไปแล้วภัสสิริก็นึก
เข้ามาบนบ้าน พอพบว่าปรกรณ์นั่งอยู่ตอน
แรกเธอทำท่าตกใจเล็กน้อย แต่ก็ได้พยายาม
ปรับสีหน้าให้เป็นปกติ แล้วเอ่ยทักว่า

“อ้าว...กรมาตั้งแต่เมื่อไหร่”

ปรกรณ์นั่งหน้าบอกละอายใจ ไม่รับ เขาไม่โ
ยอยากจะตรงเข้าชกหน้าของเธอให้สา
แก่ใจ แต่ก็ได้แต่นั่งกอดพัน

“เธอยังจะมีหน้ามาลยนวนละภัส
ทำกับผมขนาดนี้แล้วหรือภัส”

“กิจการของภัสกำลังยุ่งจะให้ภัสทำ
อย่างไร ภัสไม่มีเวลาเหมือนแต่ก่อนแล้วนะ”

“กรไม่เข้าใจภัสอีกแล้ว ภัสบอกตั้ง
หลายหนแล้วมิใช่หรือว่า ภัสยังรักกรอยู่
เสมออย่าเอาแต่ใจตัวเองซิ”

ปรกรณ์พอได้ยินคำพูดอ่อนหวานของ
ภัสสิริเขาก็ใจอ่อนไม่พูดอะไรอีก เพราะ
ภัสสิริเป็นผู้หญิงแปลกอย่าง เธอมี
อำนาจบางอย่างอยู่ในตัว ปรกรณ์นั่งเงียบ
ไปครู่หนึ่ง ภัสสิริก็พูดขึ้นว่า

“เอาเถอะไหน ๆ กรก็มาหาภัสแล้ว
วันนี้ภัสเหนื่อยอยากจะพักผ่อน แต่กรมาทั้ง
ทีภัสจะพาไปเลี้ยงข้าวเย็นดีไหมคะ”

“ใช่ผมอยากเจอภัส อยากคุยกับภัส
ไม่ได้เจอกันเป็นเดือนแล้ว ภัสหลบหน้า
หลบตาผมไปไหน”

“โอ้...ก็ภัสบอกแล้วยังไงคะว่า ภัสไป
ถ่ายหนัง เดี่ยวขอเวลาภัสไปเปลี่ยนเสื้อผ้า
ก่อน” ภัสสิริขอดตัวไปอาบนํ้า เปลี่ยนเสื้อผ้า
แล้วเธอก็ออกมาเรียกแท็กซี่หน้าปากซอย
พาปรกรณ์ไปยังร้านอาหารแห่งหนึ่งแถว
สยามสแควร์ เธอชอบมานั่งกับปรกรณ์เป็น
ประจำ ยามได้อยู่ใกล้ชิดเธอปรกรณ์ก็ลืม
ความขุ่นข้องหมองใจไปหมด ใจของเขามี
แต่ความชื่นกระหาย ใครจะเสพรักกับเธอ
เท่านั้น หลังจากทานอาหารแล้วเขาก็เอ่ย
ปากกับเธอว่า

“ภัสจำรูไหมว่าผมคิดถึงภัสใจจะขาด
อยู่แล้ว ภัสใจร้ายกับผมเหลือเกินหนีผม
ไปเกือบเดือนเศษ”

“ภัสก็คิดถึงกรจ๊ะ แต่ภัสต้องทำงาน
เพื่ออนาคตของเราไงคะ”

“งั้นคืนนี้ภัสต้องอยู่กับผมทั้งคืนนะ”

“จะดีหรือเดี๋ยวแม่แต่งงานภัสตาย
กลับดิ๊ก”

“ก็โกหกไปซิว่าไปถ่ายหนัง เออ...ภัส
เล่นหนังเป็นนางเอกเลยหรือ เมียผมตั้งแน่
คราวนี้” ต่อมาปรกรณ์ก็อารมณ์ดีอย่างเดิม
เขาเรียกแท็กซี่พาเธอไปยังบังกาโลแถว

หัวหมาก เพื่อเสพรักกันอย่างเคย บังกาโล
หรือโมเต็ลแห่งนี้ลับหูลับตาคนพอสมควร
พอถึงห้องปรกรณ์ก็ไม่พูดพร่ำอะไรอีก ทำ
เพลงอย่างเดียวสองแขนของเขารวบเอวร่าง
ของภัสสิริเข้ามาไว้ในอ้อมแขน จมูกของเขา
กดลงบนชอกคอและชอกแก้มของเธออย่าง
รวดเร็ว เขาระดมจุมพิตไปทั่ว เพื่อสดหาเนื้อ
สาวให้สาแก่ใจ ปากก็พร่ำว่า

“ภัส...ผมรักภัสนะภัสอย่าปันใจให้
ใครอีก”

“ไม่ค่ะ ภัสจะรักกรคนเดียวคนเดียว
เท่านั้น” ปรกรณ์อุ้มภัสสิริวางบนเตียงนอน
ปากของเขายีลงบนปากของเธออย่างหื่น
กระหาย เนื้อต่อเนื้อสัมผัสกันได้สะดิ้งของ
เขาทาบทบนขาอ่อนของเธอ เท่านั้นเอง
มังกรเจ้าเสน่ห์ก็เริ่มแข็งตัวเข้าต่อสู้กับอารมณ์
เสน่หาอันร้อนแรง...ปรกรณ์ไม่รอช้ารีบปลด
เบร็ลงเสื้อผ้าของภัสสิริออก ภัสสิริขอร้อง
ให้เขาปิดไฟให้มืดก่อน เขาก็ทำตามความ
ต้องการของเธอ ไฟในห้องถูกปิดจนมืด มี
แต่แสงไฟฟ้าข้างนอกส่องเข้ามาเพียงสลัว ๆ
เพราะมีผ้าม่านปิดอย่างมิดชิดเพราะเป็น
ห้องแอร์

ภัสสิริเหลือแต่ตัวเปล่า มีแต่ผ้าเช็ดตัว
พันกายไว้ ส่วนปรกรณ์ก็รีบปลดกางเกงขึ้นสั
ทาคไว้ปลายเตียง เสื้อยืดคอกอมของเขาก็
ถูกถอดออก ต่อจากนั้นตัวของเขาก็สั่นจ้อง
มังกรหงายจ้องอย่างเห็นได้ชัด เขาระดมจูบ
ภัสสิริอีกครั้ง เริ่มตั้งแต่ชอกคอ หน้าอก

ปากของเขาทำเป็นทาร์กหิวมน... ได้ประจ
ดูหน้าอกของเธออย่างเมามันเท่านั้น ภัสสิ
ก็ตื่นเร็ว ๆ ...เกร็งร่าง...สอิวขาบขานไป
หมดทุกรูขุมขน ไม่เท่านั้นปากของปกรณก็
ได้ตะลึงตามหน้าท้อง... ใต้สะดือจนมา
หยุดตรงที่จุดสำคัญ

“กรจำ...อย่าทรมานภัสเลย ภัสทนไม่
ไหวแล้ว”

“ครับ...ผมจะไม่ทรมานภัสอีกแล้ว”
ปกรณลุกขึ้นนั่งตรงสะโพกของภัสสิริอย่าง
รวดเร็ว เพราะตัวของเขาเองก็สุดจะกลั่น
เช่นกัน เพราะมั่งกรยักซ์ของเขามันลุดผาด
รอโอกาสนี้มานานแล้ว ต่อจากนั้นเขาก็เริ่ม
โยกสะโพกช้า ๆ ก่อน แล้วแ่นเร็วเข้า...เร็ว
เข้า...ตามลีลาแห่งเพลงรัก ภัสสิริลืมหมด
ทุกสิ่งทุกอย่าง เธอยกสะโพกขึ้นรับอย่างลิม
ตัว ปกรณกดกระแทกอยู่เพียง 4 นาที ต่อ
จากนั้นเขาก็สุดกลั่นต่อไป ปากก็พร่ำว่า

“ภัส...ภัสจำ...ผมรักภัส”

“ภัสก็รักกรค่ะ เร็วซิคะภัสใจจะขาด
อยู่แล้ว” ปกรณเลยโหมกำลังที่มีอยู่เข้าไป
จนสุด เร่งจังหวะเร็วและแรง เพียง 2 นาที
เท่านั้น เขาและเธอก็ร้องออกมาอย่างสุดเสียง
เพราะเพลงรักไปถึงขั้นสุชาวดีแล้ว ปกรณ
เหนื่อยอ่อนจนล้มตัวลงนอนแผ่ เขาโอบกอด
ภัสสิริไว้ในวงแขนอย่างแนบแน่น เขาถอน
พักไปครู่ใหญ่ คราวนี้ปกรณทรุดหน้าลงบน

อกของภัสสิริอีก เพลงรักเพลงที่ 2 กำลังจะ
เริ่ม แต่ภัสสิริพูดขึ้นว่า

“กรจ๊ะ ภัสไม่ได้กินยานะ”

“หายห่วง...ผมใส่เสื้อคลุมให้อีหุ
ยมเรียบร้อยแล้ว ภัสไม่ต้องกลัวภัสให้ผม
อีกครั้งนะ ผมไม่ได้เจอภัสเป็นเดือนแล้ว”

“อย่าเลย ภัสกลัวกลับบ้านตึกนะ”
แม้เธอปฏิเสธแต่ปกรณก็ดื้อดึงเพราะเพียง
ลำตัวของเขาพลิกเข้าแนบกับลำตัวของเธอ
มั่งกรยักซ์ตัวใหญ่ก็เริ่มติดตัวผิงขึ้นมามาก

ปกรณใช้มือลูบไล้ตรงสามเหลี่ยมทองคำ
ของเธอเบา ๆ พอได้จังหวะเขาก็กดนิ้วลง
คลึงและขยี้แค่นั้นได้เรื่อง ภัสสิริร้องครวญ
ครางแล้วเริ่มขยับสะโพกต่อไป คราวนี้เขา
ไม่รออะไรอีกแล้ว เร่งเครื่องเต็มสตริมทั้ง
เธอและเขาร้องระงมด้วยความสุขสันต์ เขา
และเธอไปถึงสวรรค์อีกครั้ง

แล้วเขาก็ลงนอนแผ่หรอย่างเหนื่อย
อ่อน จนได้เวลา 4 ทุ่มเศษ ๆ เขาก็พาเธอ
มาส่งบ้าน

“ภัส...ผมมันจนนะ ผมเกรงว่าสักวัน
ภัสต้องทิ้งผมแน่ ๆ ไม่เหมือนเสียคนนั้นเขา
รวย”

“กรอย่าพูดอย่างนี้เลย...กรเข้าใจภัสก็
แล้วกัน อย่าทิ้งหวงภัสให้มากภัสทำเพื่อ
อนาคตของเรา กรต้องเข้าใจนะ”

“ครับผมจะพยายาม แต่ว่าผมก็ยัง
หวาดกลัวอยู่นั่นเอง กลัวว่าสักวันภัสจะ
เปลี่ยนใจจากผม”

“เอาเถอะกรอย่าวิตกให้มากนัก มัน
มันเป็นเรื่องของอนาคต” ภัสสิริพูดเป็น
ปริศนาให้ปกรณนำไปขบคิดเล่น ๆ

★★★

△ อ่านต่อฉบับหน้า

โดย...หนาวตะวัน

หวิว ยอดสาว

5

ฉันจนตอกำลังใจ...คือ
หมดกำลังที่จะดันอีกต่อ
ไปแล้ว เพราะจะดันอย่าง
ไรก็ไม่หลุดไปจากเงื้อม
มือของเขา ฉันอ่อนเปลี้ย
เปลี้ยกำลัง และก็เปลี้ยใจ
อย่างเหลือเกิน...และอีก
อย่างหนึ่งจะชอบมัน

ในที่สุด....

ฉันจึงปล่อยให้เขาหย่า

ปล่อยให้เขาขยี้

มือของจอนบื้ออยู่ที่ยอด
เต้าของสองปทุมกัน และ
ในขณะเดียวกัน หน้าของ
เขาก็...

คลุก

ชุก

ไชร้อยู่ที่ตรงหว่างขาของฉัน...

ขาทั้งสองของฉันขณะนี้
แยกออกจากกันอย่างลึมตัว
เพราะฉันก็เป็นใจให้กับเขา เขา
มิได้รังเกียจเลยแม้แต่น้อยนึก
ว่า...เวลานี้เขากำลังทำอะไร
อยู่...

ฉันคิดว่า...

เขาบ้า

เขาคลั่ง

เขาพิเรนทร์...พิเรนทร์เสียยิ่ง

กว่าสัตว์ทั้งหลาย

ฉันพยายามกดฟันแน่น

มือทั้งสองของฉันพยายามที่
จะกำหมของจอนไว้แน่น มิใช่
ว่าจะพยายามจะคืบหน้าของ
จอนให้ห่างออกไป แต่มันกับ

ตรงกันข้าม ฉันกลับกดหน้าของ
จอนให้แนบแน่นสนิทเข้าไปอีก...
เข้าไปอีก

ขณะที่จอนปลุกอารมณ์ฉัน
ด้วยมือ

ริมฝีปาก

และลิ้น

มันเสียว

มันซ่า

และในที่สุดไม่ว่าเขาจะทำ
อย่างไร...ฉันก็ยอมหมดทุกท่า...
ฉันยอมหมดทุกอย่างจริง ๆ ค่ะ...

บัดนี้

จอนถอดกางเกงออก

ฉันหลับตาปี ไม่อยากจะดู
เนื้อหนังเลือดเอ็นหรืออะไรของ
เขาเลย เพราะสันสะเทือนของ
ฉันอย่างยิ่ง แต่ฉันก็ห้ามใจได้
พริบเดียวก็ต้องชำเลืองขึ้นมอง
มันใหม่

มันใหญ่

มันแข็งได้

ตามลำเนื้อลำตัวของมันมีเลือด
เอ็นโปน

ฉันตัวลั่น...

อีกใจก็อยากจะลอง

และอีกใจก็ไม่อยาก

ฉันคิดของฉันคนเดียวว่ามัน
ใหญ่โตออกอย่างนั้น...มันจะ
เข้ากันได้ล่ะหรือ ? ในที่สุด
ดวงใจฉันก็ยอม...

ในชั่วของชีวิตฉันยังไม่เคย
เห็นของใครมาก่อนเลย มาพบ
ของจอนเพียงครั้งแรกในชีวิต
สาวของฉัน

ฉันเอามือรี้งตะโพกเขาไว้นั่น เพราะ
เกรงว่ามันจะหลุด แล้วค่อยเอามือที่จับตะโพก
ของเขาค่อยสะกิดเขาเบา ๆ เป็นการเตือน
ให้เขากระทำต่อ...

ฉันก็เฝ้าตามตัวเองอีกครั้งหนึ่ง
ว่า...

มันจะช้าแรกเนื้อของฉันเข้า
ไปได้ยังไงกัน เมื่อเปรียบเทียบกับ
ของตัวเองและของจ๊อนซึ่งผงาด

กำยำ...

ฉันจึงพูดกับจ๊อนว่า...

"อย่าทำที่เลยนะ...มันจะขัด..
มันจะเยียดเข้าไปได้อย่างไรกัน
ฉันร้องครวญครางอย่างน่ากลัว

จ๊อนก็ปลอบฉันว่า...

"ไม่ต้องกลัวหรอกพี่ ประเดี๋ยว
พี่ก็จะรู้เองว่าเป็นหมูหรือเป็นจ๋า"
แล้วเขาก็ยิ้มออกมานอกหน้า

เมื่อจ๊อนพร้อมทุกอย่างแล้ว
จ๊อนก็เลื่อนตัวเองลงไปคุกเข่า
อยู่ตรงปลายเท้าของฉันและก็
เลื่อนตัวเองเข้ามาอยู่ในระหว่าง
ขาของฉันอีก จ๊อนยกปลายเท้า
ของฉันพาดไปบนไหล่ของเขา..
ไม่ว่าจะเป็นอะไร ก็อยู่ตรงหน้า
ของเธอจ๊อน มันเต็มสายตาของ
จ๊อนจริง ๆ

ฉันอายจนเหลือที่จะอาย
อีกใจหนึ่งไม่ยอม
แต่อีกใจหนึ่งก็ยอม
แต่ในที่สุด...

ฉันก็ยอมเสียดัวให้แก่เขา

ฉันอยากจะรู้

ฉันอยากจะเห็นว่า...เขาจะทำ
อย่างไรกับฉัน

เขาทรุดตัวเองเข้ามาอยู่ที่ข้าง
หน้าของฉัน นิ้วทั้งสองก็จิกจรด
ลงที่ช่องของฉันแล้วจรดปลาย
นิ้วเข้าไปควาน

ฉันร้อง...

เพราะว่าฉันเจ็บ

เพราะว่าฉันแสบ

อีกอย่างหนึ่งก็เสียว

อีกอย่างหนึ่งก็ซ่า

แต่เขา ไม่ยักที่จะพูดอะไร
กับฉันเลยจริง ๆ นะ แล้วสักครู่
เขาก็จัดท่อนเนื้อของเขาออก

มาจ้องอยู่ปากสวรรค์ของฉัน
ฉันใจสั่น...

ว่าเขาจะทำอะไรต่อไป

ฉันกับเพลินในอารมณ์ความ
ใคร่อยู่ เขาก็พุ่งเจ้าเอ็นเนื้อของ
เขาเข้าไปในรูสวาทของฉันทันที
ฉันร้อง...

"อ๊ย...มัน..."

เขาไม่ฟังเสียงใครอีกแล้ว

เขาก็ขยับ

เขาก็ขยับ

เขาก็เขย่า

เขายิก ๆ

เขาไม่รู้ว่า...ฉันนั้นจะเป็น
อย่างไร ?

ฉันอึดหายใจ

แล้วก็ถอนหายใจอย่าง
โล่งอกเมื่อไฉนนั้นของเขาเข้า
ไปแล้ว เขาล้วงลึกเข้าไป
จนหน้าท้องต่อหน้าท้องมัน
แนบสนิทจนเป็นเนื้อเดียวกัน

เขาจูบ

เขาดูดยอดเต้าของฉัน

จนเนื้อหนัง...ร่างทั้งร่างของ
ฉันสั่นสะท้านไปหมดทั้งร่างของ
ฉันไม่ได้หยุดหย่อนไม่รู้ว่ามัน
เป็นไปได้อย่างไร ?

อารมณ์ของฉันเริ่มสมยอม

ขยับ

เขยื้อนร่างไปตามจังหวะที่จ๊อน
เป็นผู้เสนอให้...

เขาเริ่มซ้าย

เขาเริ่มขวา

เขาขยับ

เขาเขยื้อน

ถี่เข้า...

ร่างกายของฉัน

เกร็ง

ฉันกัดกรามไว้นั่น

ปากก็ร้อง...

"อ๊ย...อย่า...จ๊อน"

เพียงแต่ฉันพูด แต่ที่ใจ
จริงฉันอยากจะให้เขาทำยิ่ง

กว่านี้อีกเท่าตัว เขาแทงไป
จนมิด...แล้วก็แซ่ไว้ แล้วก็ค่อย
ดึงออกจนฉันคิดว่ามันจะหลุด
เสียอีก จนฉันอดใจอยู่ไม่ได้
จึงเอ่ยปากถาม....

“จ้อน...จะเลิกหรือ?”

เขาจูบพอดไปที่พวงแก้มของ
เขา แล้วเขาก็พูดว่า....

“ไม่หรอก”

ฉันเอามือรี้งตะโปกเขาไว้แน่น
เพราะเกรงว่ามันจะหลุด แล้ว
ค่อยเอามือที่จับตะโปกของเขา
ค่อยสกิดเขาเบาๆ เป็นการเตือน
ให้เขากระทำต่อ....

เขาก็รู้ไวทาท

“เขาก็คดมันเข้าไปอย่างเก่า”

แล้วเขาก็เริ่มบรรเลงต่อ

“ผมทนไม่ไหวแล้ว พี่ละครับ”

ฉันก็ตอบเขาไปว่า...

“พี่ยังไม่...”

เขาก็ขยับ

เขาก็ขยับต่อไปอีก

จนฉันร้องคราง

พี่จะออกหรือยัง เขาพูดกับ
เร่่งเข้าไปอีก...ที่เขาทำอย่าง
พิเรนทร์เข้าไปอีก

เขาให้มือช่วยทั้งที่ท่อนเนื้อของ
เขายังอยู่

เขาค่อยๆ ลูบไล่

ฉันขมลุกชู..

ฉันกระเดิง

ฉันกระดอน

เมื่อเขาทำ

เขาขยับ...ถี่ขึ้น

ฉันก็รับไปตามจังหวะที่เขา
ส่งให้

เขาเร่งถี่เข้า...

ฉันก็กระเดิงถี่ขึ้น...ถี่ขึ้น

อีกสักประเดี๋ยวเขาทำอย่าง
นั้น ร่างของจ้อนก็ซุกซวบลงทรง
หน้าของฉัน และฉันเกร็ง เกร็ง
อย่าง ไม่มีอะไรเทียบ

แล้วฉันก็ค่อยปล่อยมือออก

หมดกำลัง...

เขานอนหายใจดัง...

“เฮือก...เฮือก...อยู่บนหน้าอก
ของฉัน...

ความสุขที่เราหิบบินให้แก่
กันได้ผ่านพ้นไปแล้ว แต่เขายัง
กอดฉันอยู่ เขาเหนื่อยเหมือน
กับว่าเขาเพิ่งผ่านงานหนัก ๆ มา
เราคงนอนกอดกันกลมอยู่ที่
พื้นห้อง

อีกชั่วครู่ต่อมา...

เขาก็ถอนร่างออกจากอกฉัน

แต่ฉันก็ยังหลบตาเขาอยู่เบื้อง
ต่ำ เพราะฉันยังอายเขาอยู่ เขา
ค่อยประคองฉันขึ้นนอนบนเตียง

แล้วเขาก็ขอร่วมกับฉันใหม่

ฉันบอกกับเขาว่า...

“เดี๋ยวพ่อกับน้องมา...”

เขาก็พูดว่า...

“คราวนี้...ไม่นานหรอก”

ฉันก็ไม่รู้จะพูดอย่างไร ?
และฉันก็ไม่ตอบเขาว่าอย่างไร

และที่บนเตียงนั้นแหละ...

ในวินาทีนั้น...

เขาก็เริ่มบุก เพราะเขารู้
จุดยุทธศาสตร์ของฉันแล้ว
ทั้ง ๆ ที่กลืนอายและเมื่อกโคล
คละคลั่งไปหมดทั้งหน้าขา

ฉันก็ตัดสินใจว่า...

เมื่อยอมเป็นของเขาแล้ว..ก็
ต้องยอมต่อไป

ไม่ว่าเขาจะทำอะไร

ไม่ว่า...

จะเคล้า

จะเคลีย

หรือว่าจะดมดูดที่เต้านมขาว
สะอาดของฉัน ฉันก็สนองตอบเขา

เขาจะใช้ลิ้น

ใช้ริมฝีปาก

ฉันก็สนองตอบเขาอย่าง
ทุกท่า

ไม่ว่าเขาจะ...

เขย่า

ขยับ

ขยับ

ไม่ว่าเขาจะทำอะไร ฉันก็

ยอมเขาทุกท่า

เขากอด

เขารัด

เขาจูบ

เขาดูด

ฉันก็ไม่เคยขัดเขาสักอย่างเลย
เพราะฉันตกเป็นของเขาเสียแล้ว
เขาจะทำอย่างไรก็ยอมได้

สักประเดี๋ยวเดียว และเราก็มี
ความสุขร่วมกัน จ้อนกอดฉันอยู่
และเราต่างก็ให้สัญญาซึ่งกัน
และกันว่า...

“เราจะมาร่วมกันใหม่”

และเราก็นอนคุ้ยอะไรกันอยู่

อีกพักใหญ่ ๆ พูที่อารีย์ก็ได้ยิน
ว่าเสียงพ่อและน้องคุ้ยกันผมก็
ได้ยิน

แล้วผมกับเขาผละออกจากกัน
ผมกระโดดไปทางท้ายครัว
แล้วก็แจ้น ไปบ้าน อีกใจนึก
อยากจะนอนอยู่ร่วมกับพี่อารีย์ที่
บ้าน เพราะยังเสียดาย

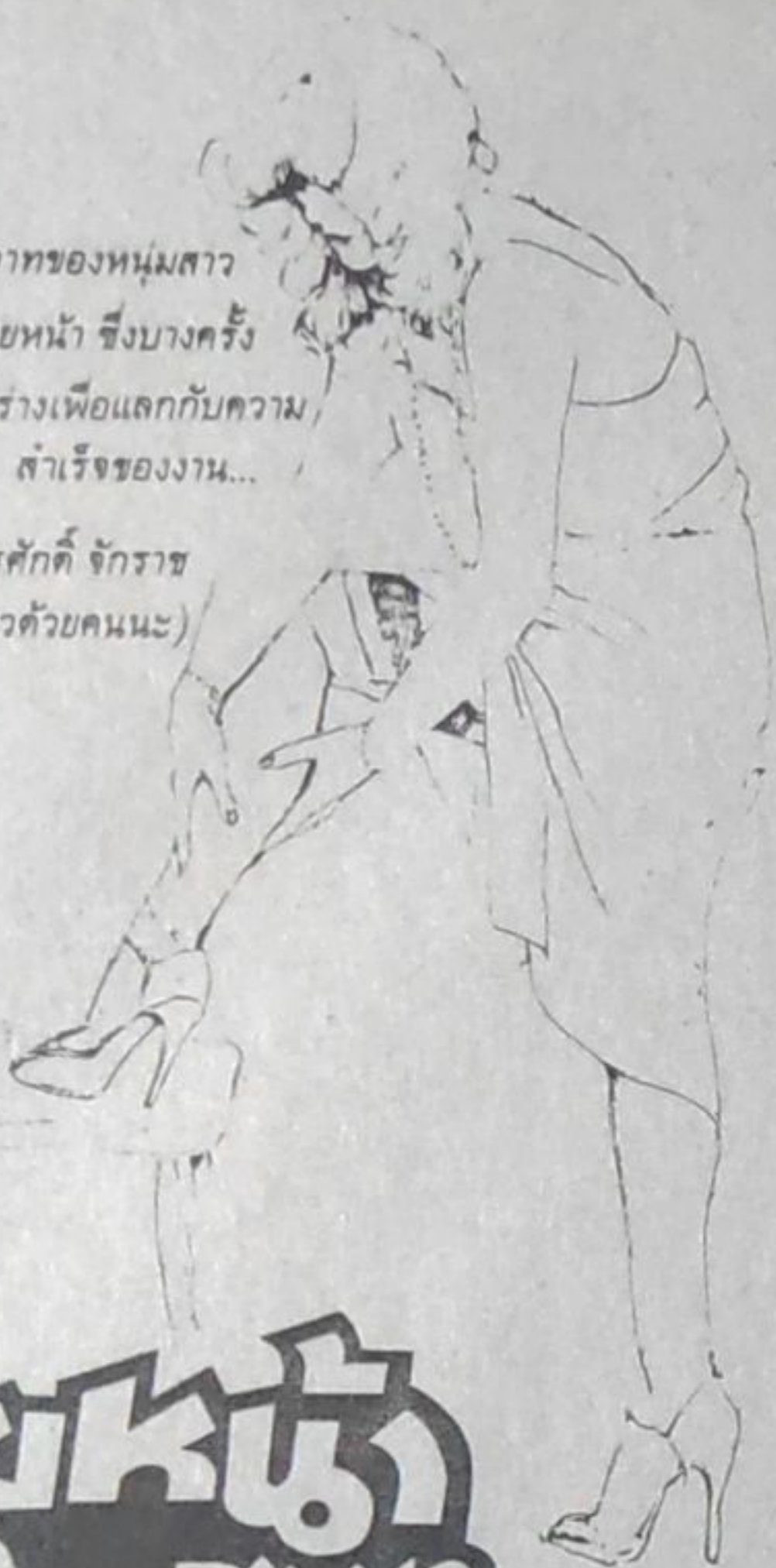
ท่อนขาขาว ๆ
สองเต้าที่ยังชูชัน
เนินเนื้อที่น่ารักของพี่อารีย์
แต่ฉันต้องจำใจ เพราะลัก
เขากินมันก็อย่างนี้ และเราก็
ลักเขากินอยู่เรื่อยเมื่อพ่อและ
น้องของเขาผลอ

อ่านต่อฉบับหน้า

นิยายรักเล่ห์สาวของหนุ่มสาว
ที่มีอาชีพนายหน้า ซึ่งบางครั้ง
ต้องพลีร่างเพื่อแลกกับความ
สำเร็จของงาน...

บรรเลงโดย สุรศักดิ์ จักรราช
(ขอเชิญด้วยคนนะ)

ชายหน้า สาวงาม เล่ห์สาว

นิวัตรพูดขึ้นอย่างเป็นงาน
เป็นการ

“ก้อ...เห็นเขาขอเอาแผนผังไป
ศึกษาอยู่ เห็นว่าอาทิตย์หน้าจะ
ให้คำตอบมั่ง” ชาติชายเงยขึ้น
จากเครื่องพิมพ์ดีดตอบคำถาม
นิวัตร

“เออ...ยังงี้ก็ติดตามผลหน่อย
นะ” นิวัตรกำชับ

“โอเค...ไม่มีปัญหา ถ้าจะให้
ตอบแบบเด็กการเงินพัทยาก็ต้อง
ตอบว่า โนพอมแพม” ชาติชาย
พูดติดตลก

“เฮ้ย...เด็กการเงินพัทยานะ
มันอะไรวะ” นิวัตรเอียงคอถาม
ด้วยความสงสัย

“โถนายนี้ปัญญาฉิบหายไป
อุตสาเรียนจบการบัญชี ศัพท์
หมู่ๆ แค่นี้แปลไม่ได้ ก็แปลว่า
เด็กหาเงินหรือเด็กขายบริการ
ให้อีพวกฝรั่งตาน้ำข้าวใจสะ
พวกหล่อนมักพูดได้คำเดียวว่า
โนพอมแพมๆ ไม่เคยได้ยินไร
เพื่อน...?” ชาติชายร้ายคำตอบ
ชะงวยอิด

“เออๆ รู้แล้ว อธิบายชะยาว
เขี้ยวไฉ่เวอร์ เอ๊ย คุณชาติชาย...”
นิวัตรเบรค

“นายนี้มันนำเอาดาวเทียม
ยึดปากชะจั้ง อธิบายให้ฟังแล้ว
เลือกคำอีก”

“เปล่า ไม่ได้คำ แต่เขี้ยวดาว

แล้วเขาก็ต้องฉีกยิ้มออกมาได้
เมื่อเห็น เกลินี่ ก้าวลงจากรถ
แท็กซี่ ด้วยชุดกระโปรงสั้นจู๊แบบ
วัยรุ่นกำลังนิยม สีแดงจนแลบตา
ชายหนุ่มก้าวเข้าไปรับหล่อนทันที

เทียมที่ว่านั่นมันอะไรวะเพื่อน"

"อีกแล้ว สงสัยอีกแล้ว ก้อ
รองเท้าฟองน้ำตราดาวเทียมไง"
ชาติชายเฉลย ก่อนที่ตึกน้ำลาย
ของสองเพื่อนรักจะดำเนิน
ต่อไป เสียงกริ่งโทรศัพท์สาย
ตรงก็เข้าเครื่องที่โต๊ะชาติชาย

"กริ่ง ๆ ๆ"

"ฮัลโหล บริษัทนรากรครับ..."

ชาติชายกรอกเสียงกลับไปอย่าง
สุภาพ

"สำนักงานขายนรากรใช้ไหม
คะ" เสียงหวานเจี๊ยบจับใจแว่ว
มาตามสาย

"ใช่ครับ...มีอะไรให้ทางบริษัท
เรารับใช้หรือครับ..." ชาติชาย
พูดอย่างนอบน้อม

"คือเรามีที่ดินที่จะเสนอขาย
คะ ไม่ทราบว่าทางบริษัทของ
คุณจะได้รับฝากได้หรือไม่คะ..."

"อ้อ...เรื่องนี้ไม่มีปัญหาครับ
เดี๋ยวคุณขอรายละเอียดจากผู้
จัดการเองดีกว่านะครับ"

"ได้ค่ะ..."

"วัตร... นายจัดการหน่อย
เขาจะฝากขายที่ดินนะ...เสียง
หวานเจี๊ยบเขี้ยว..." ชาติชาย
พยักหน้าให้วัตรรับสาย
ของลูกค้า

"โอเค..." แล้ววัตรก็หยิบหู
โทรศัพท์ที่พ่วงกันไว้ขึ้นมารับ

"ฮัลโหล หวัดดีครับ" นีวัตร
กรอกเสียงทุ้มและนุ่มนวลไปยัง
เครื่องรับของผู้ที่ถือหูคอย

"หวัดดีค่ะ" เสียงตอบรับจาก
ปลายสาย

"มีอะไรให้เรารับใช้หรือครับ..."

"คือเรามีที่ดินแปลงหนึ่งต้อง
การฝากขายคะ" ปลายสายยื่น
เสนอวัตถุประสงค์

"ได้ครับ...ขอทราบเนื้อที่กี่ไร่
ครับ..." ชายหนุ่มซักรายละเอียด

"ประมาณ 10 ไร่คะ"

อยู่แถวไหนครับ..."

"อยู่แถว ๆ พระรามเก้า
ห่างจากแยกอสมท. ไม่กี่เมตร
ด้านหน้าติดถนน หน้ากว้าง
ประมาณสองร้อยเมตร" หญิง
สาวอธิบายรวดเร็วโดยไม่
ต้องรอให้ชายหนุ่มซักถาม

"ต้องการขายตารางวาละ
เท่าไรครับ..."

"ตารางวาละสี่หมื่นคะ..."

"นายหน้าก็เปอร์เซ็นต์ครับ"

"สามเปอร์เซ็นต์คะ..."

"ผมต้องการซื้อที่ดินให้แน่
นอนก่อนนะครับ และก้อ..."

"และก้ออะไรคะ..." หญิงสาว
ทวนคำพูดของชายหนุ่มเมื่อขาด
หายไป

"และก้อ ต้องขอใบยืนยัน
ราคาที่แน่นอนด้วยครับ..."

"แหม คิดว่าจะซื้อดูหน้าคน
ขายก่อน..." ปลายสายยื่นสะพาน
ให้ ชายหนุ่มรีบรับทันทีว่า

"ก้อรวม ๆ กันนั่นแหละคะ
คืออยากจะเห็นหน้าคนขายด้วย
นะคะ..."

"จะไปดูที่ดินเมื่อไหร่คะ..."
หญิงสาวเปลี่ยนเรื่องพูดทันที
เมื่อรู้ว่าชายหนุ่มผู้นี้ไวไฟเอา
การเลยทีเดียว เพียงแค่ทอด
สะพานให้เพียงนิดเดียวก็ส่อแวว

เจ้าชู้ออกมาเสียแล้ว ปนัดดา
เองก็พบชายที่ปากหวานมา
มากแล้วเธอข่มขู่ได้ แต่ความ
เจ้าชู้ของชายหลายต่อหลาย
คนก็ไม่เคยที่จะมีโอกาสพราง
ความสาวพรหมจรรย์ของเธอ
ไปได้ด้วยขีลพิเศษของเธอแล
ดูเธอเป็นผู้ใหญ่มาก ไม่ประ
สานักกับความรัก อาจจะเป็น
เพราะว่างานรัดตัวเธอมาก
ขึ้นหลังจากคว้าปริญญาห้อย
ท้ายมาด้วย เมื่อก้าวออกจาก
รั้วของมหาวิทยาลัย และดู
เธอเป็นผู้ใหญ่ขึ้นมากสามารถ
ทำงานแทนคุณพ่อได้เป็น
อย่างดี

ปนัดดา วางหูโทรศัพท์เข้า
แท่นเครื่องรับ หลังจากนัดแนะ
เวลาไปดูที่ดิน ที่เธอฝากขาย
เป็นที่เรียบร้อยแล้ว เธอก็หัน
มาจดโน้ตไว้ที่ไวท์บอร์ด แล้ว
หย่อนตัวลงที่เก้าอี้นวมชั้นดี
หล่อนทอดสายตามองผ่านกระจก
กรองแสงของสำนักงานออกไป
เหมือนกำลังขบไล่ความเครียด
จากงานที่รัดตัวอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน
ให้ออกไปจากสมองของเธอบ้าง

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้นทำให้
เธอต้องตื่นจากภวังค์ หยิบ

โทรศัพท์ขึ้นมารับทันที หล่อนกรอกเสียงรับไปตามสายอยู่หลายประโยค ก่อนที่เธอจะสรุปว่า

“โอเค...ฉันรออีกครั้งชั่วโม่งนะเดี๋ยวจะรับไป...”

แล้วหล่อนก็กระวีระवादลุกขึ้นคว้ากระเป๋าถือเดินออกจากห้องทำงานของบริษัทของคุณพ่อเธอออกไปด้วยอารมณ์ที่ยิ้มแย้มแจ่มใส หล่อนเดินออกไปส่งเลขาหน้าห้องอยู่สองสามคำ ก่อนจะตรงไปยังรถเก๋งคันงามส่วนตัวที่คุณพ่อซื้อให้ แล้วเธอก็ขับออกไป....

เวลาเลิกงานที่บริษัทนรากร...

“อ้าว...วัตรนั้นนายจะไปไหนนะ เพิ่งห้าโมงเอง ทำเป็นข้าราชการไปได้ถึงเวลาบิ๊บริบออกทันทีไม่รู้ว่ากลัวจะขาดทุนหรือไง เข้าก็มาทำงานสาย ป้ายหน้อย

ก็จะกลับ...” ชายขายรายยาวเมื่อเห็นนิวัตรเตรียมเก็บแฟ้มเอกสารเข้าตู้เหล็ก

“แหมนายนี้รู้จริง ไปว่าข้าราชการเค้าเสียหมด เราไม่ได้เอาอย่างพวกนั้นหรอก เพียงแต่วันนี้มีมันดน้อย ก็เลยรีบ...”

“เฮ้ยไปไหนวะเพื่อน...” ชายขายทำตาโต

“ก้อ อย่างว่ำนะแหละ...” นิวัตรพูดเป็นปริศนา ปลอ่ยให้ชายขายงงเล่น มือก็เก็บแฟ้มเข้าที่อย่างอารมณ์เย็น

“ไอ้คำว่อย่างว่ำนะมันอะไรวะ มีดีแล้วทำเป็นไม่บอก อย่างนี้เรียกว่าไม่รักกันจริงนี่หว่ากินไหนกินด้วยกันซิเพื่อน นอนไหนนอนด้วยอย่างนี้ถึงจะเรียกว่ารักกันจริง”

“อ้อ...แต่ถ้าดิกันฉันป่วย ดิ

หมอบอกด้วยถึงป่วยก็ไปไข้ไหมล่ะ...” นิวัตรดักคออย่างรู้ทัน

“แหม...นายก็รู้ทันซะเรื่อยเลยไปไหนล่ะบอกมั่งเซ...เผื่อจะได้ติดตามไปมั่ง...” ชายขายทำหน้าปูเลียนๆ เมื่อเพื่อนจับได้ได้

“วันนี้คงไม่ได้วะ เพราะจอยเค้านัดไว้นะ...”

“อ้อ...แม่ปูเปรี้ยวตัวแก่นี่เอง ฉันเชิญนายตามสบายเหอะ ขอนอนตากลมเอาแรงสักวันดีกว่า”

“ก้อดี...เพราะพรุ่งนี้อ้อวะ อาจมาสายหน้อย...”

“กริ่งงง ๆ” เสียงโทรศัพท์ดังรัวขึ้น

“ใครวะ โทรมาเกือบตอนใกล้จะเลิกงาน นายรับหน้อยซิวัตร...” ชายขายพยักพะเขิดให้นิวัตรรับสาย

“นายนะแหละ เผื่อเจอจอยอ้อวะยุ่งตายท่า เพราะวันนี้มีมันดแล้ว” นิวัตรส่ายหน้าไม่ยอมรับทำเดียว ชายขายจำเป็นต้องไปรับเอง

“ฮัลโหล บริษัทนรากรครับ...”

“ขอสายคุณชายขายหน้อยค่ะ...” เสียงหวานจ้อยแว่ว

มาตามสาย ชายขายทำตาโตอย่างดีใจยกคิ้วให้กับนิวัตร ก่อนที่จะกรอกเสียงกลับไป

“กำลังพูดอยู่ครับ จากไหนครับ...”

“ปัท...พูดเองค่ะ” ปัทมา คู่นอนแก่นั่นเอง

“ปัทมาเหอ ไม่เจอซะหลายวันคิดถึงจังเลย...” ชายขายกรอกอารมณ์เคลือบน้ำผึ้งกลับไปด้วยความเคยชินเมื่อพูดกับสตรี

ชายขายและปัทมาพูดคุยกันอยู่นาน โดยมีนิวัตรยืนฟังอยู่ด้วยความสนใจ

“โอเคจะ...สามทุ่มเจอกันที่เดิม แต่นิวัตรคงไปไม่ได้หรอกนะเพราะเค้าป่วย...” ชายขายแก้ตัวแทนเพื่อนโดยไม่ทันคิด แล้ววางหูโทรศัพท์เข้าที่ แล้วหันมาส่งยิ้มให้กับนิวัตรอย่างลึกลอดใจ

“วันนี้ไม่พาล้วแล้วไว๊ว เพื่อนรัก...” ชายขายหัวเราะชอบใจ

“เฮ้ยที่เก่าเวลาเดิมของนายอยู่ที่ไหนวะชาติ...” นิวัตรถามอย่างร่อนรน

“ก้อ...บัวตองรัชดาใจเพื่อน...”

“ทำ...บรลย์เกิดแล้วกู ก้ออ้วะนัดจอยเค้าที่นั่นเหมือนกันนี่หว่า...” นีวัตรทำตาถลนอย่างตกใจ

“อ้าว...ทำไมนายไม่บอกตั้งแต่แรกละ แล้วนายนัดยายจอยไว้ก็ทู่มวะ...” ขาติชายพูดหน้าตึน

“หนึ่งทู่มตรง เกิดเจ้าหล่อนไม่มาตรงเวลาเข้าละไม่บรลย์เกิดเหรวะ...” นีวัตรเกาหัวอย่างหงุดหงิด เดินพล่านเป็นเลื่อติดจัน

“เออ...ยังพอแก้สถานการณ์ได้ นายรีบไปรอก่อนแล้วรีบพาไปทีอื่นเลยนะ เพราะของอ้วะนัดสามทู่ม คงมาไม่ตรงกันหรอกน่า นายรีบๆ ไปเลยห้าโมงสี่สิบห้าแล้ว ไปซิไป...” ขาติชายลุนนีวัตร

ณ ที่จุดนัดพบของคีนอลเว

นีวัตร นั่งกระสับกระส่ายอยู่ในร้านอาหารอย่างคนที่ร้อนรุ่มใจ มองนาฬิกาข้อมือครั้งแล้วครั้งเล่าสองทู่มครั้งแล้วเกศินี ยังไม่มาตามนัด มันสร้างความกระสับกระส่ายให้กับชายหนุ่มเป็นอย่างมาก เพราะปั๊ตมาและสโรชาต้องมาที่นี่เช่นเดียวกัน รถไฟใกล้จะชนกันเข้าไปทุกขณะ หัวใจของชายหนุ่มเริ่มฝ่อตัดสินใจเช็คบิล ก้าวออกไปยังลานจอดรถ ที่รถเก๋งคันงามเขาจอดอยู่ทันที

แล้วเขาก็ต้องฉีกยิ้มออกมาได้เมื่อเห็นเกศินี ก้าวลงจากรถแท็กซี่ ด้วยชุดกระโปรงสั้นจู๊แบบวัยรุ่นที่กำลังนิยมกัน สีแดงจนแทบตาชายหนุ่มก้าวเข้าไปรับหล่อนทันที

“จอยพ้อยนี่...” ชายหนุ่มเรียกเบาๆ เมื่อหล่อนทำท่าจะหมุนตัวเข้าไปยังร้านที่เขา นั่งรอเมื่อสักครู่

“ว้าว...พี่วัตรนั่นเองทำไมไม่นั่งรอโน่นล่ะ...” หล่อนทักทายอย่างดีใจเมื่อเห็นหน้าชายหนุ่มถึงริบสาวเท่าก้าวเข้าไปหาอย่างรวดเร็ว และเกาะแขนชายหนุ่มเอาไว้

“คือจ๊ะ พี่เบื้ออาหารที่นี่แล้วเราไปนั่งที่อื่นบ้างเดอะนะ” ชายหนุ่มพูดพลางยกไหล่เป็นเชิงชวนแล้วพากันขับรถมุ่งหน้าออกไปทำให้ใบหน้าที่ของชายหนุ่มดีขึ้นเขาลอบถอนหายใจอย่างโล่งอก...

ทั้งคู่เข้ามานั่งในค็อฟฟี่ช็อปแห่งหนึ่ง ชายหนุ่มลอบมองใบหน้าที่เตยใสของหญิงสาวอยู่บ่อยๆ เหมือนกับจะนึกปลงอนิจจัง เพราะหล่อนยังเด็กเกินไปที่เขาจะคิดกระทำอย่างอื่นเหมือนกับหญิงสาวคนอื่น ๆ ที่เขาล่าสาวทามาแล้วนับไม่ถ้วน แต่รูปร่างและสัดส่วนของเธอไม่เด็กเลย มันอวบอิมไปเสียทุกกระเบียดนิ้ว

บวกกับอากัปกิริยาที่ฉลาดฉานของหล่อนแล้ว ไม่น่าเชื่อว่าอายุแค่สิบหก อาจเป็นเพราะครอบครัวตามใจจนเคยตัวหญิงสาวผู้นี้จึงไม่พิถีพิถันในเรื่องการคบผู้ชาย นีวัตรนั่งคิดอยู่นานเหมือนลังเลว่าจะเอายังไงกับหล่อนดี เมื่อเกศินีเธอทอดสะพานให้ตลอดเวลาและตามตื้อเขามาตลอด หลังจากที่ถูกจกกันในงานวันเกิดของพี่ชายเธอซึ่งเป็นเพื่อนของเพื่อนนีวัตรอีกคนหนึ่ง

“มองจอยทำไมเหวอะ ทำทำไมทานเบียร์ต่อละคะ จอยรินให้เองเอ้าทานซิคะ...” เกศินีเอใจ พร้อมกับส่งแก้วเบียร์ให้กับชายหนุ่ม

“ขอบใจจ๊ะ พี่ว่าวันนี้จอยสวยเป็นพิเศษนะ...” ชายหนุ่มกลบเกลื่อน

“แหม...พี่วัตรเนี่ยะชมซึ่งๆหน้าอย่างนี้ จอยเขินแย่เลย คงจะชมคนอื่นอย่างนี้น้อยๆ ละกระมังคะ...”

△ อ่านต่อฉบับหน้า

นางสาว

ตอนที่ 5

...น้ำสวรรค์เธอก็ฉันทออกมาทันที พลา
ธองครวญครางบอกให้ผมบรรเลงเพลงรัก
ได้แล้ว...

ไปแล้วครับ ท่านผู้อ่านอาจจะ
นึกตำหนิบุญรักได้ว่าผู้หญิงอะไร
รู้จักผู้ชายไม่ทันข้ามวันก็ไปนอนกับ
เขาซะแล้ว ก็ผมบอกแล้วใจครับว่า
บุญรักเธอเป็นผู้หญิงสมัยใหม่ ไม่
ได้หมายถึงว่าเธอเป็นผู้หญิงชั้น
ระดับหากิน เพราะพ่อของเธอ
เป็นถึงนายตำรวจชั้นผู้ใหญ่ แต่ผม
ก็พอจะรู้ว่าเธออาจจะผ่านผู้ชายมา
แล้ว เพราะร่องรอยรอยของเธอช่าง
ง่ายตาอะไรเช่นนั้น แต่ผมไม่ถือ
ครับ ถ้าหากว่าคบกันไปนาน ๆ นิสัย
ใจคอเธอผมก็อาจจะรักเธอจริง ๆ
ก็ได้ ผมชอบผู้หญิงเอาใจเก่ง การ
บ้านการเรือนพอใช้ได้ก็พอใจ
แล้วครับ

รุ่งขึ้นวันต่อมาบุญรักก็โทรศัพท์มาหาผม
บ้านเช่าของผมมีโทรศัพท์เข้าถึงในห้องด้วย
ครับ

“นพจะ วันนี้มาเที่ยวบ้านนุชมั๊ยละ
“ครับผมก็กำลังอยากจะไปอยู่”
“ดีจังเจอกันที่บ้านอาหารแถวหอสมุด
ก็แล้วกันนะ นุชจะไปรับ”
“ครับ”

ผมวางหูโทรศัพท์ผมก็รีบอาบน้ำ
แต่งตัว เจ้าเอกเพื่อนร่วมห้องของผมมัน
พูดว่า

“เอ๊ะ...ไอน์พท่าจะมีรายใหม่ซะแล้ว
ตั้งแต่อกหักจากนายลินลิกกลับมา ไคร่วะ
ไอน์พไม่เล่าให้กูฟังบ้างวะ”

“เอ็งต้องได้เห็นแม่ยอดยายคนใหม่
ของจันแน่นอนไม่ต้องกลัว...วันนี้ไม่มีเวลา
จะมานั่งคุยอะไรต้องรีบออกไปรับเธอ”

“แหม...บอกตรง ๆ กูอิจฉามึงจริง ๆ
ไอน์พรูปหล่อซะอย่างมันกินขาด”

เจ้าเอกซัดเพื่อนผมมันจี๋เห่ครับ
ตัวเตี้ยผิวกดำ ผู้หญิงไม่มีใครสนใจมัน
หรอก แต่เจ้าอุ๊ดเพื่อนผมคนนี้นั้นมีแฟน
แล้วด้วย เจ้าเอกเท่านั้นที่ยังหาแฟนไม่ได้

ผมรีบอาบน้ำแต่งตัวให้สุดหล่อ
เข้าไปไม่ลืมหยดน้ำหอมบรู๊กลิ่นชาย
ชาติรี

“เอ็งทำอะไรแดงแก้งไว้ชักคันนะ
ไอ้นพ” เจ้าเอกเอ๋ยกับผม

“กำลังจะหาเร็ว ๆ นี้แหละ” ผมบอก
แต่งตัวแล้วผมก็มายืนเตรียมหน้าทอสมุด
ตรงปากซอย 10 นาที ต่อมานุจรีก็ขับรถ
มาเทียบฟุตบาท

“นุจรีอยากจะไปคูหองพักนพจัง”

“อย่าเลยครับ มันรุงรังไปหมด”

“ผู้ชายก็อย่างนี้แหละ ไม่มีความเป็น
ระเบียบเรียบร้อยอะไรเลย...แยะ...เออว่าแต่
ว่านพอยากไปบ้านนุชหรือเปล่านั้น”

“อยากซิครับ...แต่ว่าพ่อนุชจะว่าอะไร
มัย”

“โอ้ย...หายห่วงพ่อ-แม่นุชไม่เคยมี
จิตใจคับแคบ ตั้งแต่พ่อนุชมาทำงานทำ
ไม่ได้มันเหงา...นุชก็เลยหาเพื่อนมาคุยแก้
เหงาทุกวัน”

“เอาซิครับ...ผมก็อยากเห็นบ้านนุช
ว่าแต่ว่าไปทางไหนครับ”

“บ้านนุชอยู่คลองประปาไผะเคะ เดี่ยว
นุชจะพานพไปกราบคุณพ่อคุณแม่ให้ท่าน
ได้รู้จักไว้”

นุจรีพาผมมาบ้านของเธอ บ้าน
เธอใหญ่โตกว้างขวางเกือบเป็นคฤหาสน์
ได้ มารดาของเธอมีฐานะดีเพราะได้

รับมรดกที่ดินเยอะแยะ พ่อ-แม่ของเธอ
เป็นผู้ใหญ่ที่เข้าใจลูกได้ดีครับ ผมเข้าไป
กราบท่านทั้งสองก็ทักทายนอบน้อม
ประวัติความเป็นมาผมก็เล่าให้ฟังตาม
ความเป็นจริงว่าผม ไปเรียนฟิลิปปินส์ได้
7-8 เดือน แต่มีเรื่องบางอย่างต้องกลับ
มาเรียนต่อเมืองไทย ตอนนี้จบพณิชยการ
แต่กำลังเรียนในมหาวิทยาลัยเปิดและ
ทำงานทำไปด้วย”

“ก็ดิฉันลูกเรียนไปทำงานไปจบได้ไม่
เป็นภาระของพ่อ-แม่” พ.ต.ท.สมพงษ์พ่อ
ของนุจรีก็พูดกับผมว่า

“ค่อยเป็นค่อยไปอย่าไปใจร้อน ส่วน
มากแม่เห็นหนุ่มสาวสมัยนี้ใจร้อนกันนะ”

วันนั้นผมอยู่กินข้าวกลางวันบ้าน
นุจรีได้ชักพัก...นุจรีก็บอกพ่อ-แม่ว่าจะ
ออกไปซื้อของห้างสรรพสินค้าและเลย
ส่งผมกลับบ้าน แต่ผมและเธอไม่ได้ไป
ซื้อของหรอกครับ...เธอขับรถพาผมไป
บางแสนโน่น

“นพจะ...นุชมีเรื่องกลุ้มใจอยู่เรื่อง
หนึ่งจะเล่าให้ฟัง” เธอขับรถแบบสบาย ๆ

“เรื่องอะไรหรือเล่าให้ผมฟังซิ เมื่อผม
จะช่วยนุชได้บ้าง” แล้วเธอก็เล่าให้ผมฟังว่า
มีลูกชายนายตำรวจชั้นผู้ใหญ่คนหนึ่งมาชอบ
เธอ เป็นตำรวจเหมือนกันชื่อ ร.ต.ต.วิฑูรย์
เพชรนอก เธอและวิฑูรย์ชอบพอกันอยู่ 2 ปี

แต่เธอไม่ชอบนิสัยของวิฑูรย์เป็นคนเอาแต่ใจ
ตัวเอง ถือว่าตัวเองวิเศษไปหมด เพราะเป็น
ถึงลูกชายนายพล บังคับเธอไปหมดและได้
ขอแต่งงานกับเธอ เธอบอกปฏิเสธไป...
วิฑูรย์เจ็บแค้นใจมาก

“เขาก่อนนุชว่าเขารักนุช และจะแต่งงาน
กับนุชให้ได้ แต่เขาไม่เคยเปลี่ยนแปลงนิสัย
ใจคอ...นุชเลิกคบกับเขาได้หลายเดือนแล้ว
เขาโทรศัพท์มาข่มขู่นุชเลยว่า จะให้พ่อเขา
ย้ายพ่อนุชไปอยู่ต่างจังหวัดไกล สารพัดเขา
จะขู่...นุชเจ็บใจกลุ้มใจ

พ่อนุจรีเล่าเช่นนั้น ผมก็ใจหายเลย
ครับ...นี่ผมเกิดมาชอบผู้หญิงที่เขามิ
แฟนแล้ว...แต่ผมก็เฉลิวใจแต่แรก
แล้วว่าผู้หญิงสวย ๆ อย่างนุจรีนะหรือ
จะไม่มีแฟนยอมเป็น ไปไม่ได้...อะไร
ไม่สำคัญเท่าแฟนเก่าเธอเป็นตำรวจ
ชะด้วยผมก็นึกกลัว

“แต่พไม่ต้องคิดอะไรมาก นุชเลิก
กับเขาเด็ดขาดแล้ว ขนาดแค่เป็นแฟนกันเขา
ยังข่มขู่สารพัด คนแบบนี้ไม่ควรอยู่ด้วยเด็ดขาด
แต่เขาเป็นคนพูดไม่รู้เรื่อง นุชขอเลิกคบกับ
เขาแต่เขาก็มาตื้อนุชอยู่ได้เวลาอารมณ์ดี
ก็มาพูดดี ก็มาพูดดี อารมณ์ไม่ดีก็มาข่มขู่
สารพัด เคยจะคบคืนนุชด้วยพอดิเพื่อนนุช
มาช่วยไว้ทัน นี่แหละที่นุชกลุ้มใจ”

“คุณนุชกลุ่มใจที่เขาพูดไม่รู้เรื่องใช่มั้ยครับ เขาอาจจะรักคุณนุชมากก็ได้ จึงลงทุนมาซื้อขนาดนี้”

“ใช่แล้วนุชกลุ่มใจผู้ชายแบบนี้ ผู้หญิงเขาไม่รัก มาหน้าด้านดื้ออยู่ได้ ตอนแรกๆ ก็ดีหรอกค่ะ พอหลังๆ ชักออกลวดลาย นิสัยใจคอแย่มากๆ เขามีแฟนมาหลายคนแล้ว ก่อนจะมาชอบนุช แต่ไม่มีผู้หญิงที่ไหนทนได้ค่ะ”

ผมเองก็ไม่รู้จะแก้ปัญหาก็เธออย่างไรดี แต่ผมก็บอกเธอว่า

“ถ้าฉันหากเขาได้ว่าผมมากับนุช เขาไม่เอาผมตายหรือครับ”

“มีสิทธิอะไรลองมาชินนุชจะแจ้งความเอาเรื่อง นุชและเขาไม่ได้เป็นอะไรกันเป็นแค่คนเคยชอบกันเท่านั้น เอาละเลิกพูดถึงเรื่องนี้ดีกว่านุชเองก็รำคาญ...นุชลงทุนโกหกคุณพ่อคุณแม่หนีมาเที่ยวทะเลกับนพก็เพราะอยากจะพักผ่อนสมองเฉียบๆ

นุจรีพาผมมาขังบังกาโลหลังหนึ่ง

“เรามาเล่นน้ำทะเลกันดีกว่า แต่ต้องรีบกลับเข้าบ้านก่อน 3 ทุ่มนะ ตอนนี้อยู่บ่ายโมงเรายังจนถึงหกโมงเย็น แล้วค่อยกลับนะนพ”

“ครับ” ผมเจียบไปเพราะในใจของผมกำลังร้อนรุ่มอยู่เหมือนกันเพราะนุจรีเล่า

มานั้นผมก็หวาดเกรงอันตรายจะมาถึง แต่ทว่าพอมานึกอีกทีพ่อเธอก็เป็นตำรวจก็น่าจะกลัวอะไร ผมรีบสละความวิตกกังวลทิ้งไป เพื่อจะได้ตักตวงเอาความสุข ผมยอมรับว่าผมรักนุจรีเข้าแล้วเธอสวยหยาดเยิ้มไปทั้งตัว ตอนเธอใส่ชุดอาบนํ้าแล้วหายหัวส่วนโค้งส่วนเว้าดูได้ส่วนไปหมด ผมเปลี่ยนเสื้อผ้า นุจรีเตรียมกางเกงอาบนํ้ามาให้ผมด้วยครับ

“ของพี่โหม่งพี่ชายของนุชเองค่ะ อ้อ...ลืมบอกนพไป นุชมีพี่ชายอีกคนนะชื่อพี่โหม่งหรือรณภพเป็นตำรวจเหมือนกัน เป็น ร.ต.อ. แล้วค่ะ อยู่นครปฐมยังเป็นโสดอยู่” ผมใส่กางเกงอาบนํ้าได้พอดี ผมลงไปว่ายน้ำกับนุชแต่อากาศมันร้อนเราก็กายขึ้นมานอน นุชอาบนํ้าอาบทำสบายดีแล้วก็มานอนเล่นบนเตียงเธอไล่ผมไปอาบนํ้า แล้วเธอก็สั่งอาหารทะเลเข้ามาทานกันบนบ้านพัก

“นพชอบปูนึ่งมั๊ยค่ะ”

“ครับ...อาหารทะเลผมชอบทุกอย่างอร่อยด้วยไม่มีไขมันด้วย”

“อ้อ...กลัวอ้วนหมดแหละนะซี”

นุจรีแกะปู กุ้ง ป้อนให้ผม เธอเป็นลูกคนมีเงินแต่เธอก็ปรนนิบัติเก่ง ผมชอบ

เธอซะแล้วครับ เราทานข้าวกันแค่ 30 นาทีผมก็แปร่งฟัน ตามองตา ก็รู้กันว่าถึงเวลาที่ผมต้องเล่นเพลงรักอีกแล้ว ผิดกันแต่ว่าคราวนี้ เปลี่ยนบรรยากาศมาเป็นบ้านพักชายทะเล บ้านพักเป็นบ้านชั้นเดียวยกพื้นสูง ฉะนั้นไม่ต้องหวาดกลัวว่าจะมีคนมาแอบดู เพราะคนดูหน้าต่างไม่ถึงหอกรับหน้าต่างเปิดมีผ้าม่านปิดมิดชิด บนเตียงนอนอันกว้างขวางผมเห็นนุจรีนอนอ่านหนังสือเพลินเธอใส่กางเกงขาสั้นตัวเล็กผมใส่กางเกงแพรที่เธอเตรียมมาให้ผมไปนั่งแนบชิดนุช แล้วอ้อมแขนผมก็กระหวัดเอาร่างเธอมาไว้ในอ้อมแขน หัวใจผมร่ำร้องว่าอยากจะร่วมกับเธออีกแล้ว นุจรียื่นหน้าอกผมพอเป็นพิธีเท่านั้นพอผมจูบซุกไซ้รักชอกคอเนินหน้าอก เธอก็แอ่นผางรับและกอดผมแน่นครับ...เสื้อเชิ้ตตัวเดียวที่เธอสวมอยู่ถูกผมถอดทิ้งทันที ผมเอาผ้าแพรห่มร่างเปลือยเธอไว้ จมูกและปากของผมทำงานอย่างหนักจูบตั้งแต่หน้าอกไปถึงท้องน้อย ลิ้นผมมาหยุดที่จุดยุทธศาสตร์ละเลงให้นุชอย่างแผ่วเบาแค่นั้นแหละครับ...น้ำสวรรค์เธอก็ล้นออกมาทันที พลาจร้องครวญครางบอกให้ผมบรรเลงเพลงรักได้แล้ว แน่นอนครับเจ้าหนูของผมมันพิศตั้งแต่เห็นขาอ่อนของเธอแล้ว ผมก็ถอดกางเกงแพรออกนุชนอนหงาย ชันเข้า ผมเข้าด้านหน้าไม่รีรออะไรอีกแล้ว เจ้าหนูของผมมันอยากเต็มที่ ผมกดสะโพกเข้าไปจนหมด นุจรีเกร็งไปทั้งตัวร้องลั่นอย่างมีความสุขที่สุด ผมก็กอดพันกรอด มันสุดสยิวนะซีครับ ผมค่อยๆ บรรเลง เหมือนเล่นเปียโนแหละครับ ค่อยๆ กดลงไปช้าๆ ก่อน ดูจังหวะให้ดีแต่ขอโทษผมรู้สึกว่ามันรักของนุชจะออกเยอะครับ แต่ก็ดีมันทำให้ผมบรรเลงได้สะดวก ผมเร่งสปีดเต็มที่เมื่อนุจรีร้องครวญครางอย่างหนัก ผมกระหน่ำจนเตียงไหวสุดกลั่น เราไปถึงจุดซัดด้วยกัน...ยังครับผมเล่นเพลงแรกเท่านั้นยังมีเพลงที่ 2 ค่อนะครับ

△ อ่านต่อฉบับหน้า

SEX STORY

SEX STORY

SEX STORY

สูญหายไปเสีย.. นางเอก

โดย... หนาวตะวัน

ตอนที่ 5

ผู้กองบุญส่ง คงคารา พัง
หล่นเล้าถึงเหตุการณ์ที่เธอเคยได้
ประสบพบเห็นมาเขาไม่กล้าที่จะ
ชักหล่น เพราะจะเป็นการทำลาย
จิตใจของหล่นอย่างมาก

หล่นค่อยๆ ซ้ำเลื่องสายตามองหน้า
ผู้กองหนุ่ม แล้วเธอก็เอื้อมไปหยิบน้ำขวด
ซึ่งไม่ค่อยจะเหลือซึ่งความเย็น เพราะมัน
เป็นเวลาดังนั้น หล่นก็ดื่มแก้คอแห้งแล้ว
ก็ลำดับเหตุการณ์ต่อ....

พอรุ่งขึ้นอีกวันหนึ่ง.....

หนูบังเอิญได้พบกับผู้หญิงคนนั้น ซึ่ง
ชื่อสั้นและง่ายต่อการจำเธอชื่อ.. "ลำดวน"
ชื่อเหมือนกับชื่อของต้นไม้ชนิดหนึ่ง....

"ซึ่งดอกของมันมีกลิ่นหอม"

"ลำดวน" เป็นคนเชียงใหม่ แต่บ้าน
ของเธอไม่ได้อยู่ในตัวจังหวัด เธอบอกกับ
หนูว่าเธอเป็นคนสันกำแพง พ่อแม่ของเธอ
ได้ขายให้แก่คนผู้หนึ่งในกรุงเทพฯ โดยเขา
ได้บอกกับคุณพ่อและคุณแม่ของเธอว่า....

"จะเอาเธอไปเป็นลูกบุญธรรมเพราะ
ภรรยาของเขาไม่มีลูก พ่อแม่จึงให้เขาไป
แล้วเขาให้ค่ามัดที่แม่ของฉันเลี้ยงฉันมาบ้าง
เล็กน้อย"

และเขาก็พาลำดวนมากรุงเทพฯ กับ
เขาเข้าจริงแล้ว เขาคือจิ้งจอกสังคม และ
เขาก็ขายเธอมาอยู่ที่นี่ และเธอก็ยังบอกหนู
อีกว่า...เธอบอกว่ามาอยู่ก่อนหนูเพียงเดือน
เดียวเท่านั้นเอง

เธอถูกบังคับให้ขายตัว แต่ลำดวน
ปฏิเสธและขัดขืนทุกรูปแบบ ไม่ว่าจะเป็น
ด้วยการกระทำและบางครั้งเธอก็จะเบี่ยงเสียง
ร้องดังๆ ในเวลากลางดึกคืน ทำให้ทุก
คนในบ้านต่างพากันตกอกตกใจ

เพราะลำดวนเธอมีรูปร่างหน้าตาของ
เธอช่างสวย เรียกว่าถ้าได้เข้าปล้ำกอดนาง
งามแล้วเธอก็มีสิทธิ์คว้ารางวัลไม้ที่หนึ่ง
หรือไม้ที่สอง นายเจนภพหรือคุณพ่อของ

ที่ร้ายยิ่งกว่านั้นคือ...บ๊อบที่ลูกโป่งสวรรค์

ของเขาเลียจนหน้าของเธำแก่พันล้านหน้า

เขียว

บ้านนี้หวังใจให้เธอเป็นตัวดูดแขก เพราะถ้าเธอขายตัวแล้วคุณเจนภพคงโก่งราคาได้หลายเงิน ถ้าคืนไหนแขกต้องการให้เธอค้างคืนกับเขา เธอจะต้องมีค่าตัวเป็นหมื่น ๆ... ด้วยเหตุฉะนี้พ่อจึงไม่พยายามที่จะลงโทษดาว แต่จะปล่อยให้เธออยู่อย่างไรก็ไม่สำเร็จ เลยคุณเจนภพเลยตัดสินใจให้ลูกน้องกำจัดความหึงหอยของของมัน

ลำดวนเล่าให้หนูฟังว่า....

คืนนั้นคุณเจนภพหรือคุณพ่อสั่งลำดวนเข้าไปห้องกับแขกคนหนึ่งซึ่งมีอายุ แต่พอพูดถึงผู้หญิงแล้วเขากระฉับกระเฉง พ่อบอกกับเธอว่าเขาเป็นพ่อค้าที่ร่ำรวยถึงขั้นมหาเศรษฐีคนหนึ่งของประเทศไทย ถ้าเธอปฏิบัติถูกอกถูกใจถ้าแก่เขาเท่านั้น เธอจะขึ้นรถเบนซ์หรือบีเอ็มก็ย่อมจะมีสิทธิ์ได้ เพราะเขาเป็นคนใจดีเอามาก ๆ

แต่ลำดวนก็ปฏิเสธ....

เธอก็คืนรถเมื่อเข้าไปในห้องกับแขกแล้วและไม่ยอมให้เขาเอาเธอทำเดี่ยว แม้เขาจะปล้ำเปลือยร่างของเธอเท่าไรเธอก็ไม่ยอมที่จะให้เขาร่วมกับเธอ และเป็นครั้งแรกในชีวิตของเธอเปลือยร่าง เพราะแต่ก่อนแต่ไรเธอไม่ยอมให้อีห่านมคนไหนได้ก็เห็นของสงวนของเธอเป็นอันขาด

แต่คุณพ่อแค้นใจในตัวเธอเป็นที่สุด คุณพ่อใช้ให้ลูกน้องของเขามาเปิดบริษัทที่บ้านหลังนั้น

เป็นเหตุให้เธอถูกทรมานระกำเช่นกับสัตว์ไม่ใช่ภรรยาของใคร เพราะเธอทำร้ายแขกที่เป็นพ่อค้า

โดยการกัด

และก็โดยการข่วน

และการหยิกจนเป็นจ้ำ ๆ

แล้วที่ร้ายยิ่งกว่านั้นคือ...บีบที่ลูกโป่งสวรรค์ของเขาเสียบจนหน้าของเค้าแก่พ่นล้นหน้าเขียว

เพราะเขาปลุกปล้ำที่จะกับร่างของเธอ เล่นเสียแขกคนนั้นหัวใจแทบจะวายเสียให้ได้ พ่อต้องนำส่งโรงพยาบาลโดยด่วน และทำให้แขกสายของเค้าแก่กลัวกันทงอไม่กล้าที่จะมาเที่ยวเตร่หาความสำราญ

บ้านใจกัน

นั่นแหละค่ะ....เป็นสาเหตุให้เธอถูกพวกอมุขยัมนัทรามาทรกรรมเธออย่างกับสัตว์ป่าก็ไม่ปาน และในที่สุดเธอก็ต้องยอมรับการเป็นโสเภณีและกะหร้อย่างไม่มีทางหลีกเลี่ยง

ผู้กองเห็นไม่ว่า....เขาป่าเถื่อนมากเพียงไร ? มัทรามาเขาต้องรับหน้าที่เป็นกะหร้อย่างที่เจ้าตัวก็ไม่เต็มใจยอม

ผู้กองนั่งเงียบ...แล้วเธอก็พูดอีกว่า...

มันเป็นวิธีการอันป่าเถื่อนที่มนุษย์ผู้เจริญแล้วต้องไม่นำมาใช้ และตัวของหนูเองก็ต้องกลายเป็นโสเภณีหรือกะหร้อย่างไม่เต็มใจเช่นเดียวกับลำดวน

ผู้กองต้องจำไว้จะค่ะว่า...

ลำดวนกับหนูทั้งสองเรา ไม่สมควรใจเป็นเช่นนั้น เพราะฉะนั้นเราทั้งสองจึงต้องขัดขวางต่อคนที่มาเที่ยว และพยายามที่จะไม่ยอมให้มีความสุขกับแขกเลยนิดเดียว กลายเป็นแกะดำในบรรดาพวกกะหรี่ด้วยกันนั้น และเขาต้องกันหนูกับลำดวนไว้ต่างหาก ไม่ไปร่วมกลุ่มสังกรรมกับผู้หญิงอีกพวกหนึ่งอย่างเด็ดขาดเพราะไม่ยอมเป็นโสเภณีหรือกะหรี่ด้วยความเต็มใจ

วันหนึ่งคุณเจนภพหรือพ่อเขาก็เรียกหนูเข้าไปหา และเกรี้ยวกราดกับหนูทั้งสองอย่างต่าง ๆ นา ๆ

เขาก็พูดขึ้นว่า...

"ทำไมแกทั้งสองจึงไม่ตามใจแขกอยู่เรื่อย ๆ หือ...."

ลำดวนเถียง

"ก็หนูไม่เต็มใจ"

เขาถามอย่างสั้น ๆ

"ทำไมไม่เต็มใจ ยังไงความสาวคนไม่แฉะมาเชื่อมพวกแกอีกครั้งหนึ่งอย่างแน่นนอน เอ๊ย...ทำไมถึงไม่ยอม...หือ.." และการเงินการทองฉันก็แบ่งให้เธอทั้งสองได้มากกว่าผู้หญิงคนอื่น ๆ ทั้งสองคน แขกเขาจะทำอย่างไรก็ให้เขาสิ..แพ้รับเดียวก็เลิกกัน ก็ไอ้พวกเค้าแก่พวกนี้ไม่ทันนกกกระจอกกินน้ำทั้งน่าน ข้าว่าไม่เห็นมันจะเหน็ดเหนื่อยอะไรกัน

นักกันหนา แกสองคนนี่มันบ้าอย่างชัด..."

ลำดวนก็ย้อนขวับเข้าให้

"พ่อตะหากล่ะบ้า ที่เอาพวกหนูมา
กินกันก่อน และเอาพวกหนูมาหลอกขาย
เป็นสินค้าเหม็นกับแม่ค้าที่เร่ของขายตาม
ท้องถนน พวกคนป่าที่มีหัวใจของสัตว์เขา
ทำเช่นนี้...มันสาแก่ใจหรือยังล่ะ...คุณพ่อ"

พอสิ้นเสียงด่าของลำดวน คุณเจนภพ
หรือว่าพ่อก็ระเบิดเสียงออกมาอย่างเกรี้ยว
กราดอย่างเคย

"อีลำดวน...มึงกล้าด่ากูรี?"

แทนที่ลำดวนจะกลัว เพราะคำพูด
ของเขาย่างรุนแรง เธอกับเขิดหน้าอย่าง
ท้าทายบนความเกรี้ยวกราดของพ่อ

"พ่อมีลูกผู้หญิงไหมล่ะ...?" เธอถาม
อย่างเยาะเย้ย

เจนภพก็ถามด้วยเสียงดุๆ

"มึงจะทำไม้มึง...อีลำดวน"

ลำดวนยิ้มน้อยๆ ก่อนจะตอบ

"หนูไม่ทำไม้มือหรือ แต่ถ้าพ่อมี
ลูกสาวล่ะก็...ลำดวนทิ้งระยะให้ชายวัย
กลางคนได้คิด แล้วเธอก็พูดซ้ำคำพูด
เดิมอีกว่า....แต่ถ้าพ่อมีลูกสาวล่ะพ่อ...
เขามองหน้าบุรุษวัยกลางคน....แล้วถ้ามี
คนหนึ่งคนใดเอาลูกสาวของพ่อมาทำ
ปู้ยี่ปุ๋ยอย่างที่พ่อทำกับพวกหนูนี้...พ่อ
จะคิดอย่างไร....พ่อรองเอาหัวแม่ตีน
ลองตอบหนูซิคะ...?"

เจนภพระเบิดเสียงดังกึกก้องอย่าง
เดือดดาล ที่เขาถูกลำดวนหญิงที่อยู่ในโอวาท
ของเขาเองมากล้าย้อนเอากลางดวงใจ เขา
ทำท่าเงื้อง่าผวาวจะเข้าไปตบลำดวนผู้ก้าว
ร้าวก่อนหน้า แล้วเขาก็ยืนอยู่ในใจว่า...ไม่เคย
มีใครมากล้าพูดอย่างนี้กับเขาเลย ได้แต่
ร้องออกมา...

"อี...อีลำดวน"

แต่ลำดวนหญิงซึ่งมีใจกล้าหาญเธอ
ยังไม่หนีหายไปจากพ่อ คงนั่งนิ่งไม่ไหว
ดิงอย่างท้าทายไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นแก่ตัว
หล่อน ซึ่งผิดกับหนู ซึ่งมันเต็มไปด้วยความ
ตะหนกและหวาดกลัวเขาเป็นที่ยิ่ง และหนูก็
กลัวว่าลำดวนคงกล้าที่จะทำตัวเป็นหนู
น้อยจะกล้าเอาพรวนไปผูกคอแมวกระนั้น

หรือ...? เพราะผลสุดท้ายหล่อนก็จะถูกทำ
ร้ายของพวกมนุษย์ที่แสนจะป่าเถื่อน และ
หนูก็เฝ้าดูหล่อนต่อไป

พ่อระเบิดเสียงออกมา

"กูจะต้องทรมาณมึง...กูจะต้อง
ทรมาณมึง" เขาทำเสียงคำรามดังฟ้า
พะยับฝนด้วยความโกรธแค้น...เขาพูด
แล้วก็ขบเขี้ยวเคี้ยวกราม "คอยดูนะมึง
คีนี่จะมีแขกคนสำคัญมา ถ้าแกยังขึ้น
ดื้อดิงไม่ต้อนรับแขกล่ะก็....มึงเตรียม
ตัวเตรียมใจไว้ได้เลย....มึงจะต้องโดน
ทรมาณอย่างคราวที่แล้ว"

ลำดวนสับัดหน้า

"หนูก็ต้องรับ เพราะหนูเป็นกะหรี แต่
หนูจะเต็มใจหรือไม่มันก็เรื่องของหนู เขา
อยากสนุกบนคราบน้ำตาของผู้หญิงตัวน้อยๆ
เช่นหนู ก็ให้เขาสนุกไปเสียให้พอกับการที่
เขาได้เสียเงินเสียทองมาหาความสุข" เธอ
พูดสั้นแค่นี้

"เดะนะ...แกจะต้องได้รับความทรมาณ
มากกว่านี้อีกพันเท่าพันทวี" แล้วเขาก็หัน
มาทางหนูนั่งอยู่...."แกก็อีกคนหนึ่งด้วย
เหมือนกัน ที่ติดเชื้อโรคร้ายจากอีลำดวนมา
แล้วมั้ง"

หนูตัวสั่นและก้มหน้าก้มตาไม่กล้า
ที่จะตอบได้ว่าอะไร...? โดยปกติหนู
รับแขกมาสี่ห้าครั้งแล้ว หนูก็มีได้ชัดเจน
อะไรแขกพวกนั้นเลย แต่หนูก็ไม่มีใจจะ
ร่วมสนุกกับแขกที่ขึ้นห้องกับหนูแม้แต่
คนเดียว เพราะตลอดเวลาที่เขามีอารมณ์
สนุกกับหนู หนูก็คิดถึงความทุกข์ยาก
ของพ่อแม่ทางเชียงใหม่ที่เป็นบ้านเกิด
ของหนู...

เขาไม่มีจะใช้

เขาไม่มีจะกิน

เพราะสาเหตุต่าง ๆ หนูจะสนุกกับ
แขกได้อย่างไร แล้วมีแขกบางคนที่มาขึ้น
ห้องกับหนู เขายังทำพิธีเรณูกับหนู

ใครจะยอมเล่าละ.....เธอมองหน้า
ผู้กองและก็เล่าต่อไปอีกว่า....มีอย่าง
ที่โหดมันจะให้หนูนอนคิดว่าคุกคู่พิลึกแพลง
ตะแคงหงาย ใครจะยอมให้มันทำเล่าละ...

มันออกจะพิเรนทร์จะตายท่า....

นายเจนภพกระซอกเสียงอีก

“ว่าอย่างไรล่ะ...แม่เอื้องดอย แกจะยอมทำตามใจแขกไหม?” เขาสำหรับอีกว่า... “คืนนี้จะมีแขกมานอนกับแกเหมือนกัน ถ้าหากว่าแกไม่ยอมสนุกกับเขาละก็....เป็นได้เห็นตักข้างหนึ่ง และก็จะต้องถูกทำโทษเหมือนนั่งลำดวน..ให้แกเลือกเอา”

คำว่าหนูจะต้องถูกลงโทษด้วยนั้นมันทำให้หนูใจสั่นเต้นไม่เป็นสำไปหมด หนูอุทานอยู่ในใจว่า...หนูไม่อยากจะถูกลงโทษเลย เพราะเป็นการทารุณของพวกเจ้าสัตว์ร้ายในป่า ไ้คนพวกนี้ไม่มีใจเป็นเมตตา ไม่มีมนุษยธรรมเลยสักนิดเดียว ทำไมฟ้าดินสิ่งศักดิ์สิทธิ์บนโลกนี้ไม่ลงโทษลงทัณฑ์มันมั่ง

เมื่อนายเจนภพหรือคุณพ่อของพวกเราเกรี้ยวกราดกันพอสมควรแล้ว มันก็ไล่หนูกับลำดวนไปพักผ่อนในห้อง และกำชับก่อนที่เราจะลุกออกไปจากที่..

“พวกแกสองคนจงระวังไว้ให้ดี คืนนี้แขกเงินแสนจะมาเที่ยวและหาความสนุกสนานกับพวกแกจงทำให้เขาให้ดินะ จงทำให้เขาประจักษ์เมียน้อยของเขา”

หนูตาลุกเป็นไฟ เพราะคำว่าเงินหมื่นเงินแสนในชาตินี้หนูคงจะไม่ได้หยิบ แต่ที่ว่าเขาเงินไม่มีแม้แต่บาทเดียว แต่ว่าเขารักตัวหนู หนูจะยอมประณิบัติให้เขาอย่างถึงอกถึงใจร่างกาย หนูอ่อนเพลียไม่ว่าเขาจะทำอย่างไรกับหนู ไม่ว่าเขาจะให้หนูกันค้ำกันคานหรือตะแคงหงายอย่างไรหนูก็จะยอมให้เขาทำกับหนูอย่างเต็มที่ ไม่เหมือนกับพวกเจ้าแก้วที่มีเงินแสนเงินหมื่นแล้ว หนูไม่เต็มใจ เพราะคนพวกนั้นมิแต่ความใคร่...

มีแต่ความอยาก

ทั้งหยาบข้า...

ทั้งกักขฬะสารพัดอย่าง หนูสอิดสะเอียนอย่างเหลือกำลังที่จะรับได้ ต่อให้เขามีเงินมากกว่านี้มาซื้อใจของหนู...หนูคิดว่า...ไม่มีทาง

หนูกับลำดวนพากันไปในห้องพัก ที่เขาจัดเอาไว้ให้อยู่แต่เฉพาะกันสองคนเท่านั้นเป็นห้องนอนที่อยู่ข้างหลังบ้าน มันไม่กว้างขวางเท่าไรนัก พออยู่ได้กันสองคนก็เต็มกลืน แต่ที่ผนังของมันได้ติดภาพอย่างชั่วช้าสามาถย์ เช่นคนร่วมเพศกันและอะไรๆ อีกหลายอย่างสุดที่จะพรรณาได้หมด ไ้คนคิดมันบอกหนูว่า...ห้ามแกะเอาออกอย่างเด็ดขาด เขาทำไว้เช่นนั้นเพื่อที่จะเป็นแรงกระตุ้นกิเลสแห่งความชั่วช้า

พวกมันคิดอยู่ข้างเดียวว่า...ถ้าหากหนูกับลำดวนได้เห็นภาพแล้ว ใจก็คงนึกอยากกระสันต์และบางทีแล้วอารมณ์ของหนูสองคนคงจะคล้อยตามรูปที่เขาเอามาปิดไว้...แต่พวกมันคิดผิด....

“เมินเสียเถอะ....ไม่มีทางหรอก”

พอหนูกับลำดวนสาวยอดนักสู้จากเชียงใหม่ เข้าไปอยู่ในห้องกันตามลำพัง พอถึงเตียงลำดวนก็ล้มตัวลงนอนอย่างอ่อนอกอ่อนใจดูจว่าในชีวิตนี้...มันหมดอาลัยตายอยากอย่าง ไม่อยากจะทำอะไรทั้งสิ้น

หนูก็ดูปลบขื่นว่า....

“ลำดวน....เธอจะทำอย่างไรดีล่ะ” หนูถามลำดวนด้วยความรู้สึกกระหายว่า หล่อนจะมีความคิดเช่นไร

ลำดวนไม่ตอบหนู และก็เมินหน้าไปทางอื่น ไม่รู้หรอกว่า....หล่อนกำลังคิดอะไรอยู่ หล่อนนอนนิ่งอยู่อย่างนั้นหรือว่าหล่อนไม่ได้ยินคำพูดปรับทุกข์ของหนู หนูจึงพูดย้ำและแรงกว่าครั้งแรกดนหนอย...

“ลำดวนเป็นอะไรไปหิ”

หล่อนพลิกหน้ามาทางหนู....เธอมองดูหน้าแล้วเธอก็ยิ้มให้หนู แต่ว่ามันเป็นยิ้มอย่างแห้งๆ

“ฉันไม่เป็นอะไรหรอก...ว่าแต่เธอเท่านั้นละ...”

“ฉันก็ไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรกับมัน...ก็เรามันไม่มีอารมณ์สนุกกับพวกมัน ดูแต่ละคนหยาบข้า”

เขาเล่นลั่น

เขาเล่นปาก

ฉันสอิดสะเอียนจนแทบจะรากแตกก็ว่าได้-

“เธอกับฉันก็เหมือนลงเรือลำเดียวกัน ฉันบอกตรงเลยว่า...ฉันอยากจะหนีไปจากบ้านนรกมกไหมนี่”

หนูบอกกับลำดวนว่า...

“ถ้าหนีออกไปรอดพ้นก็ได้อยู่หรอก ถ้าหนีไปไม่พ้นแล้วอะไรจะเกิดขึ้น หนูยังเห็นภาพเธอโดนทารุณกับลำดวน”

พวกมันเหมือนกันทุกคน หยาบข้า กักขฬะ ดูเหมือนกับว่าไม่เคยพบผู้หญิงมาก่อนอย่างฉันนะ ดูเมื่อคืนนี้ซี...” ไ้เหี้ย... แก้นั้นมันจะให้ฉันใช้ปาก ไ้ท่า...เลยถ่มน้ำลายรดหน้าแม่มันเสียเลย

“แล้วมันทำอย่างไรของมัน...”

“ฉันนึกว่าฉันจะถูกมันตบสักเพี้ยะ หนอยไ้ฉิบหาย..เลือกหัวเราะชอบใจ มันกลับปล้ำเพื่อที่จะให้ฉันกันค้ำอีก....”

หนูก็เหมือนกัน

“มันทำพิเรนทร์ให้ฉันกันค้ำ ฉันไม่ยอมทำ แล้วบอกกับมันว่า...ให้มันไปทำกับเมียของมันที่บ้าน มันโกรธฉัน มันกัดเมียดฉัน....แทบจะขาด”

“ไ้คนพวกนี้ ถ้ามีโอกาสจะต้องเอามันให้ตายคามือ”

หนูก็บ่นว่า...

“หนูจะต้องผจญกับไ้เหี้ยตัวไหนอีก” ลำดวนก็พูดอย่างปลอบใจว่า...

“มันก็เหมือนกันทุกคนแหละ...” ลำดวนพูดแล้วก็ขูหน้าลงไปให้หมอน ทำท่าเหมือนจะหลับอ่อนเพลียระเหี่ยใจ

หนูเองก็ทอดตัวลงนอนข้างกับลำดวนด้วยความรู้สึกที่เหน็ดเหนื่อยใจ ใจหนึ่งคิดถึงแม่ คิดถึงผู้เฒ่าผู้แก่ทางบ้าน นึกมโนภาพไปต่าง ๆ นานา....

อ่านต่อฉบับหน้า

ฉันไม่ใช่สาวพรหมจรรย์อะไร เสียเนื้อ

เสียตัวมาไม่รู้เท่าไร ไม่ยี่หระที่จะให้เจ้า

บ๊อบมันนี่เพียงทีครั้งที่

5

“ยังใจก็แล้วแต่...มันเกิดเรื่อง
อย่างนี้เดือดร้อนแน่ เรามาเที่ยว
เป็นชาวต่างประเทศ ไม่มีเวลามา
ยุ่ง...” ผู้เป็นพ่อว่า

ฉันรีบฉวยจังหวะ “ฉันจะแฉความ...
ฉันจะแฉตำรวจจับ!”

“เดี๋ยวก่อน พุดกันก่อน” ท่าทางยาย
แรงคงตกใจไม่เบา

“ฉันยังเป็นเด็ก อายุยังไม่ถึงสิบหก”
ฉันแหกปาก “ฉันจะลากคอลูกชายอาชญากร
ของคุณไปเข้าคุก...ฉันจะเอาให้ติดตะรางให้
ได้ คอยดูนะ”

“โอ...ทำอย่างนั้นไม่ได้” ยายแฉเอา
มือปิดปาก “พรุ่งนี้เราก็จะบินจากประเทศ
ไทยแล้ว...เธอจะแฉความไม่ได้”

นายสก็อทผู้เป็นพ่อจับมือฉัน พุด
เสียงค่อยว่า “เรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องร้ายแรง
ใหญ่โตอะไร แก่ใจกันได้ล่ะ”

“ไม่ร้ายแรงใหญ่โตรี! เขาหลอกฉัน
แล้วข่มขืนฉัน ยังไม่ร้ายแรงอีกรี”

“เอาเถอะ...เอาเถอะ เธอจะเอายังไง
...เราอินดิชดใช้ค่าเสียหายให้เธอว่ามา...
จะเอายังไงถึงจะยอมเลิก...ว่ามา”

ค่าเสียหาย! บิ๊! ก็เข้าล็อกฉันนะสิ!

“ฉันเป็นคนจน จึงต้องออกมาทำงาน
เป็นสาวเสิร์ฟ” ฉันสะอื้นฮักๆ เอามือปาด
น้ำตา “พวกคุณบอกมาสิ จะชดใช้ฉันเท่า-
ไหร่?”

“เธอบอกมาสิ จะเอาเท่าไรถึงจะยอม”
ตาเฒ่าว่า

“หนึ่งหมื่นดอลลาร์”

“โกทูเฮล นรกี” ยายแฉตัวสั้น “นี่มัน
กรรโชกกันชัดๆ”

“คิดดูให้ดี ลูกชายคุณทำผิดกฎหมาย
ต้องถูกจับต้องประกันตัว ต้องขึ้นศาล” ฉันขู่
“หนังสือพิมพ์ก็จะลงประจานเสียชื่อเสียง
อายเขาไปทั่ว คิดดูให้ดี”

“หมื่นดอลลาร์ยังงั้นฉันก็ไม่มีปัญญาให้
เธอ”

"ฉันฉันไปแจ้งตำรวจ เอามันติดคุก"
 ฉันโวยวาย
 สามพันก็แล้วกัน"
 "ไม่ได้ ไม่..."
 "ฉันสี่พันดอลลาเอ้า" ยายแรงรีบ
 เพิ่มให้ "ฉันจะแลกเช็คเดินทางให้"
 ฉันทำที่นึกคิด สี่พันดอลลาก็กว่าแสน
 เงินไทย เอาก็เอา
 "ตกลง ฉันจะอยู่ที่นี้ แก่ผ้าอย่างนี้
 จนกว่าจะได้เงิน"
 "เอา...เอา ตกลง ตามใจเธอ" ว่าแล้ว
 ยายแรงก็รีบออกจากห้อง "ฉันจะรีบลงไป
 แลกเงินที่เคานเตอร์เอามาให้" หล่อนคว้า
 กระเป๋าร่วงออกจากไปปานจรวด
 บ๊อบบี้จ้องมองฉันเขม็งด้วยแววตา
 เกลี้ยกล่อม
 ฉันหัวเราะหิ ๆ มันมองไปทางอื่น
 โอ้พวกผู้ชายซื่อ เห็นผู้หญิงเป็นของ
 เล่น นึกจะเอาก็เอา นึกจะทิ้งก็ทิ้ง
 แต่ฉันไม่ยอมหยอก ฉันจะไม่ยอมให้
 เอาเปรียบฝ่ายเดียว
 แล้วยายแรงก็กระหืดกระหอบกลับขึ้น
 มา
 ในมือถือธนบัตรอเมริกันดอลลาปึกใหญ่
 พอเห็นเงินฉันก็มีความสุขอย่างล้นเหลือ
 ฉันไม่ใช่สาวพรหมจรรย์อะไร เสียเนื้อ
 เสียตัวมาไม่รู้เท่าไร ไม่ยี่หระที่จะให้เจ้า
 บ๊อบมันบ๊ี้เพียงทีครั้งที
 แต่ทีนี้ข้างคัมค่าเหลือเกิน เป็นครั้งแรก
 ที่ฉันรู้สึกแทนที่ตนจะเป็นฝ่ายให้ผู้ชายข่มเหง
 ฉันกลับเป็นฝ่ายเล่นงานผู้ชายเสียจอม
 ความรู้สึกเช่นนี้สะใจจริง ๆ ความคับ
 แค้นใจที่อัดอั้นมานานระบายหายไปหมด
 ลีน
 คุณนายสก๊อทโยนธนบัตรปึกนั้นลง
 บนเตียงข้างตัวฉัน ดวงตาแทบจะลุกเป็น
 ไฟถลนออกจากเบ้า
 ฉันมองหล่อน ยิ้มให้นิด ๆ
 หยิบเงินขึ้นมานับจนครบด้วยความ
 พึงพอใจ
 "แต่งตัวเสียเถอะ แม่แรด" ยายแรง
 พยายามอดกลั้นความรู้สึกชิงชัง
 ฉันหยิบเสื้อผ้าสวมใส่อย่างช้า ๆ

ท่ามกลางสายตาของครอบครัวสก๊อท ฉัน
 ลอบมองเห็นผ้าเฒ่าเลี่ยมริมฝีปากอย่างลึมตัว
 จึงขยิบตาแวบหนึ่ง เล่นเอาห่มสะดุ้งโหยง
 แต่งตัวเสร็จยัดเงินเข้ากระเป๋าฉันหัน
 มากล่าวคำอำลา
 "ขอบใจมากทุกคน บ้ายบาย" ฉันเย้า
 "มีลูกชายชื่ช้อย่างนี้ จงระวังให้ดี...คนอื่น
 ไม่ใช่รักเงินทองเหมือนฉันทุกคน...เดี๋ยวจะ
 เกิดเรื่องเดือดร้อนนะจ๊ะ"
 "อีนางกาลิ..." บ๊อบบี้ทำท่าจะกิน
 เลือดกินเนื้อฉัน
 "แกคิดจะทำอะไรอีก" พ่อเขาตะคอก
 พร้อมกับตบให้สองขาด
 "ตอบได้ดี...ดีมาก" ฉันเปิดประตูออก
 ไปอย่างไม่เกรงกลัวใครจะเห็นอีก
 มือคว้าดอลลาในกระเป๋ากระโปรง
 หัวใจเป็นสุขอย่างที่สุด
 เป็นครั้งแรกที่ฉันได้เงินมาด้วยฝีมือ
 เงินเป็นแสนนับเป็นสมบัติก้อนโต
 สำหรับฉันทีเดียว
 บัดนี้ฉันตระหนักดีว่า ขอให้มือมีอะไร
 อย่าง เงินทองไม่ไหลมาเทมา...ผู้หญิง...ยอม
 ไม่มีวันจนเงิน!
 ฉันลาออกจากงานที่คือฟฟี่ซ็อบ มีเงิน
 เป็นแสนอยู่ในมือทำให้ฉันมีช่องทางที่จะทำ
 อะไร ๆ ได้
 ก่อนอื่นฉันเข้าห้องพักแยกอยู่กับพ่อ
 ฉันจะมัวอยู่กับแกได้ยังไง เม้าวินยันค่า
 เห็นฉันมีงานทำยิ่งเอาใหญ่ อาศัยเกาะฉัน
 กินไม่คิดทำงานทำการ

ฉันเขียนจดหมายทิ้งไว้แล้วแผ่นออก
 มาตอนกลางคืน มีกระเป๋าใส่เสื้อผ้าใบเดียว
 บ้านนี้ไม่มีนาฬิกาแม้แต่หนึ่ง แต่ก่อน
 พ่อกับแม่ไม่เคยสนใจไยดีฉัน เมื่อแม่ตาย
 แล้วยังไม่เป็นสรรพรส
 ไหน ๆ ก็ต้องพึ่งตนเองแล้ว ฉันตัดสินใจ
 ออกมาผาดโผนยุทธจักรไม่จ้อใคร
 ห้องพักที่ฉันเช่าเป็นห้องนอนห้องเล็ก ๆ
 ของบ้านผัวเมียคูหนึ่ง
 แม้จะมีเงินแสน ถ้าใช้ไม่ดีก็หมดได้
 โดยเร็ว จำจะต้องระมัดระวังอย่างยิ่ง
 ผัวเมียคูนี้ ผู้เป็นผัวทำงานเป็นผู้
 จัดการ แผนกของบริษัทแห่งหนึ่ง ส่วน
 เมียเป็นข้าราชการ
 ดูท่าทางเมียจะอายุมากกว่าผัว ไม่
 ชอบแต่งตัว ออกไปทำงานแต่เช้า
 ฝ่ายผัวไปทำงานสายกว่า แต่งตัว
 โก้แบบพนักงานบริษัทใหญ่
 เมียชื่อโสภา ผัวชื่อกัมพล ฉันเรียก
 น้าทั้งคู
 เช้าวันหนึ่ง ฉันออกจากห้องจะ
 เข้าไปแต่งหน้าในห้องน้ำ ประตูห้องน้ำ
 ปิดแฉ้ม ๆ ไม่สนิทแบบไม่มีคนเข้า จึง
 ผลักเข้าไป ทันทีก็ต้องสะดุ้งโหยง ผงะ
 ถอยหลังแทบไม่ทัน ก็นายกัมพลเล่น
 เปลือยกายล่อนจ้อน ยืนโกนหนวดอยู่
 หน้ากระจก!
 ฉันรู้สึกหน้าร้อนฉ่า ระล่ำระลักพูดว่า
 ขอโทษแล้วก็มุดกลับเข้าห้องของตน
 ครู่ใหญ่ ๆ เขาจึงออกจากห้องน้ำฉัน
 ได้ยินเสียงเขาออกจากบ้านจึงกล้าไปเข้า
 ห้องน้ำ
 แม้ว่าฉันจะไม่ใช่นางสาวบริสุทธิ์อะไร
 ผ่านชายมาหลายก็จริง แต่เผชิญเข้ากับชาย
 เปลือยโดยบังเอิญอย่างจังเช่นนี้ ก็ทำให้
 ตกอกตกใจเหมือนกัน...อย่างน้อยก็รู้สึก
 ตบิตตขวงละ
 คินนนั้นเมื่อเขากลับจากทำงาน ฉันจึง
 ไม่กล้าสบตาเขา
 แต่ไม่รู้เป็นอะไร ดวงตาเขาคอยแต่
 ติดตามฉันไม่วาง สายตาแปลก ๆ ฉันอยาก
 จะหลบก็หลบไม่พ้น
 ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา ทุกครั้งที่พบกัน

เขาจะใช้สายตาแบบนั้นมองฉันไม่วาง ฉัน
คิดไม่ออกว่าในใจเขากำลังคิดอะไร

ช่วงนี้ ฉันเริ่มออกหางานทำ

แต่งานที่เหมาะสมหายากเหลือเกิน
ตอนนี้มีเงินอยู่ในมือ ฉันอยากจะได้อะไรที่
น้อย

งานอย่างสาวเสิร์ฟคือฟฟี่ซิป พนักงาน
ขายสินค้า...เหล่านี้ เป็นงานที่ไม่มีอนาคต
สำหรับฉัน ถ้าหากถูกเคียว

ฉันจึงอาศัยเงินที่มีอยู่เป็นทุนกินไป
คอยหางานที่เหมาะสมกับตนเอง

เช่าอยู่บ้านนายกำพลได้สองเดือน
รวมค่าเช่าค่ากินและค่าใช้จ่ายหมดไปหมื่น
กว่า ทำเอาฉันตกใจ ชินเป็นอยู่อย่างนี้ไม่
ไหวแน่ เงินแสนเดียวมีความหมายอะไร
จ่ายลูกเดียวเดี๋ยวก็หมด ฉันเริ่มเป็นกังวล
อย่างมาก

วันหนึ่ง ฉันอ่านหนังสือพิมพ์คนเดียว
ในห้อง มองหาแจ้งความอยากเขียนไป
สมัครงานสักสองสามแห่ง

หูพลันได้ยินเสียงประตูเปิดทำเอาตกใจ
เวลานี้สองผัวเมียออกไปทำงานหมด
แล้ว ใครกันนะเข้ามาในบ้าน?

คงจะเป็นขโมย!

คิดแล้วก็เกิดความกลัว...ค่อย ๆ แง้ม
ประตู

มีเสียงอยู่ในห้องนอนของเจ้าของบ้าน
และเสียงเสื้อผ้าแผ่วเบา

ยิ่งคิดยิ่งกลัว...ตัดสินใจย้อนลงไป
ครัวหยิบมีดมาได้เล่มหนึ่งย้อนกลับขึ้นข้างบน

แอบฟังนอกประตู...เป็นเสียงคนอยู่
ในห้องจริง ๆ ด้วย

เสียงเปิดลิ้นชัก...อา..ขโมยกำลัง
ค้นของมีค่าแน่แล้ว ฉันกำมีดกระชับ
แล้วผลักประตูล๊วะเข้าไปพร้อมกับร้อง
ว่า "หยุดนะ!"

คนที่ยืนอยู่หน้าโต๊ะเครื่องแป้งคือนาย
กำพลนั่นเอง

เขาเห็นฉันถือมีดบุกเข้ามาหน้าตา
ดุนตึงกับตลึง ร้องถามว่า "เธอจะทำอะไร
นะ"

"เอ๊ะ...คุณนี่เอง..." ฉันถอนหายใจ

ด้วยความโล่งอก นายกำพลมองดูมีดใน
มือฉันอย่างงุนงง หน้าซีด "เธอถือมีดมา
ทำไมจ๊ะ มาลี?"

"ฉันกำลังอ่านหนังสือพิมพ์อยู่ในห้อง
ได้ยินเสียงคนนึกว่าเป็นขโมยแอบเข้ามา
นะซี"

เขานึกขำจนอดหัวเราะไม่ได้

"ถ้าเป็นขโมย เธอจะเอามีดนี้สู้กับมัน
หรือ"

"อย่างน้อย...หนูก็จะป้องกันตนเอง"

"วางมีดลงเถอะ...เด็กสวย ๆ เล่นมีด
ไม่ดี น่าหวาดเสียว"

ฉันมองดูมีดในมือแล้วหันหลังเดิน
ออกจากห้องลงมาในครัว เอามีดเก็บไว้
ตามเดิม

นายกำพลเดินตามฉันลงมาในครัว
เขายืนพิงขอบประตู จ้องมองฉันด้วย
แววตาอย่างนั้นเหมือนทุกครั้งที่เราเจอกัน

"น้ากำพลวันนี้ทำไมกลับแต่วันละคะ"

"ที่บริษัทไม่มีงานอะไร ฉันเลยกลับ"

"น้าเป็นผู้จัดการ งานคงจะสบาย
สินะ"

"ก็จั้น ๆ" เขาตอบ "แต่ในบริษัทฉันก็
ใหญ่พอสมควรละ"

"บริษัทน้าทำอะไรคะ" ฉันถาม

"อิมพอร์ตอิเล็กทรอนิกส์ บริษัทใหญ่ที่

เดียวเขียนนะ จะบอกให้"

"ถ้าได้ทำงานในบริษัทอย่างนี้ก็
ดีนะ ไม่เหมือนกับเป็นสาวเสิร์ฟ..สูงกว่ากัน
เยอะเลย"

"เธอเคยเป็นสาวเสิร์ฟหรือ"

ฉันพยักหน้า "ในคือฟฟี่ซิป"

สายตาเขาจ้องเขม็งที่หน้าอกฉันอย่าง
เคย คราวนี้ฉันอดไม่ได้เลยถามว่า

"น้าจ้องมองฉันตลอดเวลาทำไมคะ"

"เอ้า..ก็เธอเห็นตัวฉันตลอดหมดแล้ว
ฉันยังไม่ได้เห็นของเธอเลย"

ฉันหน้าแดง รู้ว่าเขาหมายถึงเข้าวัน
นั้นในห้องน้ำ

"เธออายุหรือจะ มาลี" เขารุก "เธอ
ยังกังวลเรื่องวันนั้นอีกหรือจ๊ะ"

"หนูไม่รู้น้าอยู่ในห้องน้ำ..แหม..น้า
ก็ไม่ยอมปิดประตูด้วย" ฉันตัดพ้อ

"ไม่เป็นไร ไม่เป็นไร ฉันไม่ถือ"
เขาทำท่าทะเล้น "ที่จริงเด็กสาวอย่างเธอ
ควรจะได้ออกไปเห็นร่างกายของผู้ชายบ้าง
จะได้รู้"

ฉันฟังแล้วแทบล้าลักหัวเราะ
โธ่เอ๊ย..ตาเปรตนี่

(อ่านต่อฉบับหน้า)

อย่างเดียวกันนั้น หล่อนจะไป
ทำระย้าตาบ่อนที่ไหนก็ช่างเถอะ
...ยายไ้ชมนิคิดว่า

“สวายนะ...นิคสวยมากพี่โชคดี
นะรู้ตัวหรือเปล่าที่พิชิตหัวใจ
นิคได้” แต่ฉันไม่โยติกับคำชม
เขยยกย่องอันนั้นเพราะยามนั้น
จิตใจฉันไม่มีความสุข แต่ก็ฝืน
ใจให้รำเรง และฉันก็ปรับทุกข์
ให้ยายไ้รับฟังว่า นิคทำตัว
เช่นใด

“พิชิตอะไรกัน...เขาไม่ได้มี
พี่คนเดียวหรอก...เขามีคนอื่น
อยู่ด้วย อีกอย่างวัน ๆ เขาชอบ
เที่ยวเตร่...บอกได้คำเดียวว่า
พี่กั้ลุ่ม”

“ไ้...พี่คะวัยของเขามันกำลัง
ต้องการเช่นนั้น พี่จะไปห้ามเขา
ไ้ยังไ้ ให้อิสระเสรีเธอบ้าง”

“ใครบอกเธอละว่า พี่ไปห้าม
เขา...พี่ไม่มีสิทธิหรอก...พี่ไม่สน
ใจหรอก”

ปากบอกว่าไม่สนใจ แต่ฉันก็
ทุกข์ใจเหมือนตกอยู่ในนรกก็ไม
ปาน ระยะที่นิคไม่อยู่ 5-6 วันนี้
ฉันทำงานได้เต็มเหี้ยม ก็เขียน
บันทึกของทอม-ดี ออกมาได้ถึง
200 หน้ากระดาษฟูลสก็๊ปก็
บันทึกที่เขียนให้เธ้อ่านทั้งหมด
นั้นแหละ มีอะไรในใจฉันระ
บายมันออกมาจนหมด ไม่อยาก
เก็บเอาไว้ให้อารมณ์เสีย-อารมณ์
บูด มันก็เหมือนอาหารบูดอา
หารเสียนั้นแหละ ชินกินเข้าไปก็
ท้องเสีย เสียสุขภาพ-อารมณ์
เสีย-เก็บเอาไว้ในสมองและจิต
ใจมาก ๆ สุขภาพจิตก็เสื่อมโทรม
ต้องระบายออกมาแต่ขอให้ระ
บายให้ถูกทิศถูกทางก็แล้วกัน
ไม่ใช่กั้ลุ่มใจ-อกหักไปกินเหล้า
สูบกัญชา-สูบเฮโรอิกส์ก็จะ
เพิ่มทุกข์หนักเข้าไปอีก ด้วยเหตุ

นี้แหละฉันจึงอยากจะอยู่ห่าง ๆ
จากนิค เพราะเวลาอยู่ใกล้กัน
ฉันแทบไม่เป็นอันทำงานทำการ
อะไร ก็หลงเสน่ห์-ของเธอนะซี
ก็เป็นธรรมดาสำหรับหนุ่มสาว
ที่รักกันใหม่ ๆ ย่อมจะอยู่ใน
สภาพเหมือนช้างกำลังตกมัน
หรือ...(ขอโทษ)...หมาในฤดูผสม
พันธุ์ หมาตัวผู้ไปเฝ้าหมาตัว
เมียทั้งวันทั้งคืนสภาพเช่นนั้น
แหละ อย่าหาว่าฉันพูดหยาบ
เลยนะ ก็สภาพความจริงมันเป็น
เช่นนั้นจริง ๆ วันที่นิคพูดให้ฉัน
เจ็บช้ำใจ ฉันเคยบอกเธ้อว่าฉัน
จะย้ายไปอยู่ที่อื่นสักพัก นาน ๆ
ค่อยเจอกันฉันรักนิคมากไ้แล้ว
แม้มันจะเจ็บ...ฉันก็รักเธ้อยู่...
วันที่เธพูดให้ฉันเจ็บช้ำจนฉัน
ร้องไห้...ก็อ้อมอกเธอนั้นแหละ
เป็นที่ซบหน้าตา...เธอปลอบประ
โลมฉัน ฉันอยู่ในสภาพเหมือน
ถูกเขาดบหัวแล้วลูบหลัง แม้ฉัน
จะเจ็บช้ำจากการกระทำของนิค
สักเพียงใด ฉันก็ไม่อาจจะเลิก
รัก หรือลืมเธอได้ง่าย ๆ ทั้ง ๆ ที่
ฉันได้พยายามครั้งแล้วครั้งเล่า
ที่จะถอนตัวรักตัวนี้ออกจากหัวใจ
ของฉัน แต่รากของมันยังลึกลง
ไปมากยากแก่การจะไ้ถอน
ออกได้ง่าย ๆ เสียแล้ว

“พี่ย้ายไปอยู่ที่อื่น...แล้วเจอ
กันอาทิตย์ละครั้งดีมั๊ย”

“ดีซิคะ...นิคจะไปหาพี่...”
เราสัญญากันเอาไว้เช่นนี้
“พี่รู้ตัวดีว่าพี่ทั้งอ่อนแอ...
อ่อนไหว พี่ไม่เข้มแข็งพอจะรับรู
อะไรที่มันทำให้เจ็บช้ำได้”

“นั่นซิคะ...นิคเองก็ไ้รู้จะทำ
อย่างไร นิคเองก็กั้ลุ่มใจ...ไม่ใช่
ไม่กั้ลุ่ม เพราะนิคคอยหวาดระ
แวงกลัวเพลินจะมารู้มาเห็นนิคก็
กั้ลุ่มใจไม่น้อยเลย”

นิคเธอบอกกับฉันว่าที่เธอ
ออกบ้านบ่อย ๆ ก็เพราะกลัว
ว่าเพลินจะมาหาฉัน เพราะ
ฉันเคยบอกนิคว่า วันนั้นวันนี้
เพลินจะมา นิคจะหลบออก
จากบ้านไปทันที ดูเอาเถอะ
ไ้แล้วเอ๊ย...ความรักของฉัน
และนิคอยู่ในสภาพเหมือนยา
พิษในน้ำผึ้ง หรือน้ำผึ้งเป็น

ยาพิษ เราต่างก็ต้องอยู่ใน
สภาพต้องทนด้วยกันทั้งสอง
ฝ่าย แต่สำหรับในความคิด
ของฉันแล้วฉันเชื่อว่านิคเธอ
พูดไม่จริงหรอก ไม่จริงตรง
ที่ว่า เธอกั้ลุ่มใจที่ฉันมีน้อง
เพลิน จะกั้ลุ่มไปทำไมใน
เมื่อฉันก็หลงเธอแทบจะลืม
ลืมตาไม่ขึ้นอยู่แล้วเธอแกล้ง
พูดให้ฉันดีใจเล่น ๆ มากกว่า
เพราะถ้าเธอรักฉันจริงทำไม
เธอจึงกล้าทำลาย และเหยียบ
ย่ำหัวใจฉัน เธอกั้ลุ่มออกไป
เร่ร่อนกับคนอื่น ทั้ง ๆ ที่เธอรู
ว่าฉันรักเธอ

ฉันไปตระเวนดูหอพักที่อื่น
แล้วไม่มีที่ไหนดีและถูกใจเลย...
มีแต่คนพลุกพล่าน...น้องเพลิน
เคยพูดกับฉันเสมอว่า

“พี่ต้องเก็บเงิน-เก็บทองซิคะ
จะได้ไปซื้อบ้านเป็นของเราเอง
ถ้าพี่มีบ้านเพลินจะไปอยู่กับพี่”

จริงอย่างน้องเพลินว่ารายได้
ระดับฉันถ้ารู้จักกระเหม็ดกระ
แหมใช้จ่ายอย่างประหยัดฉันคง
มีเงินเก็บหลายแสนไปแล้ว เพราะ
ฉันมีรายได้มาก แต่ฉันก็เป็นคน
มือเติบจ่ายเงินเก่ง...อะไรไ้ว่า
ชอบเปย์หรือทำตัวเป็นเจ้านุญ
ทุ่มนิชิ น่าหนักใจ แก่ไขไ้ไ้ไ้

บันทึก ชีวิต

ແຈກແຈງความรักของ ทอมได้อย่างละเอียด

...แต่มันเป็นสวรรค์ได้เพียงชั่วครู่ อยู่ ๆ

สวรรค์มันก็กลับกลายเป็นนรก...

ตอนที่ 5....

หลังจากวันที่ 26 พ.ค. 28 เป็นต้นมา ฉันก็อยู่ในสภาพอันเจ็บปวด ฉันหวานอยู่กับนิคได้เพียงเดือนเดียวหลังจากนั้นความรักของฉันก็เปลี่ยนแปลงเป็นรสนิยม นิคทำให้ฉันหงุดหงิด-อารมณ์ตึงเครียดอยู่ตลอดเวลา ฉันต้องอยู่ในสภาพที่ต้องระงับอารมณ์จะโมโหโกรธหล่นสักเพียงใดก็ทำอะไรไม่ได้ นิคหายไปตั้งแต่วันที่ 26 จนถึง 31 พ.ค. เธอโผล่เข้ามาวันที่ 1 มิ.ย. วันนี้มีแขกมานอนกับฉันก็อดีตคนรัก

ของฉันอีกนะแหละ เธอชื่อ...ไก่อ...ฉันเคยรักหล่อนมาหลายปีมาแล้ว แต่เวลานี้ไฟรัก-ไฟสวาทมันดับสนิทไปจนหมดแล้ว ฉันไม่ชอบนิสัยไม่ดีนี้ะ ต่อให้สวยเลิศเลอเพียงใด ถ้านิสัยไม่ดีฉันก็รักไม่ลง อย่างเช่นยายไก่อ คนนี้ เธอเป็นผู้หญิงประเภท-ไปพักบ้านคนอื่นแล้วทำตัวเป็นนายคอยนั่งกินลูกเดียว ให้เจ้าของบ้านทำกับข้าว-กับปลาให้กิน กินเสร็จ-ด้วยขามก็ให้เจ้าของบ้านเป็นคนล้างให้ มีหน้าหล่อนทำ

ตัวจะให้เราเอาอกเอาใจ หล่อนเสียอีก ผู้หญิงชนิดนี้ทำตัวน่าเบื่อไม่ยากต้อนรับบ้าง แต่ฉันก็ฝืนใจไปแทน ๆ อย่างนั้นจะขับไล่ไสส่งก็ใช่ที่หล่อนไม่รู้จะไปพักที่ไหน อีกอย่างยายไก่อคนนี้เป็นสาวของเพื่อนตัวเอง ความดีของหล่อนก็ตรงนี้ เป็นที่รองรับอารมณ์ของฉัน ได้คือฉันมีความอัดอั้นอะไรก็เล่า ๆ ให้หล่อนฟัง หล่อนคงจะเข้าใจผิดว่า ฉันรักหล่อนหรือยังใจก็ไม่ทราบ ชอบจะให้ฉันพาไป ชื้อปิ้งบ้าง จะ

ให้ฉันซื้อนั่น-ซื้อนี่ให้เธอมาผิดที่ผิดเวลาเสียแล้ว ฉันไม่ได้รักหล่อนแบบนั้น

นิคโผล่เข้ามาหาฉันในห้องเอางานที่พิมพ์มาส่งให้ ฉันจ้างนิคทำงานให้ แต่ดูเหมือนจะเป็นงานอิสระเสรีเหลือเกิน เธอมักจะทำตอนไหน-เมื่อไหร่-ที่ไหนก็ได้ นิคโผล่เข้ามาในห้องเจอไก่อกำลังนอนดูทีวี. อยู่กับฉันพอดีไก่อบอกฉันตอนหลังว่า นิคสะบัดหน้าใส่ไก่อทำกิริยาไม่พอใจ

“เขาคงจะหึงไก่อแน่นอนที่เห็นไก่อมานอนอยู่กับพี่คนเดียว”

มันเป็นไปได้ยังอย่างไรที่นิคจะหึงและหวงฉัน แต่ฉันไม่ทันได้สังเกตเห็นว่านิค ทำกิริยาแบบใด เพราะมัวแต่ดูทีวี. อยู่ นิคเอางานมาให้แล้วแต่งตัวออกไปนอกบ้านอีกทั้ง ๆ ที่เธอเพิ่งโผล่เข้ามาหาย ๆ ไม่รู้ว่าเธอชอบटरรอน ๆ อยู่นอกบ้านจริง ๆ ความจริงวัยนิคไม่น่าจะทำตัวแบบนี้ น่าจะอ่านหนังสือหนังสืออยู่กับบ้านมากกว่า จะไปटरรอนเที่ยวเตร่...เห็นแล้วบอกได้คำเดียวว่ากลุ่ม อย่างเดียวเท่านั้น แต่ในยามนั้นฉันก็ได้แต่ปลง

คิดดูซิ...ขนาดรักนิคเพียงเดือน
แรกก็หมดกับเธอไปถึงสามพัน
บาทแล้ว ฉันยอมรับว่านิคเป็น
ผู้หญิงคนแรกที่ฉันเบย์หนักเพียง
นี้ ฉันรักน้องเพลินใหม่ ๆ ฉันไม่
เคยจ่ายมากขนาดนี้อีกมาก
เดือนละ 4-500 เท่านั้นเอง น้อง
เพลินเคยบอกให้ฉันเก็บเงินไว้ไป
ซื้อบ้านแบบทาวน์เฮ้าส์ เพราะ
มันถูกกว่าแบบอื่น บ้านทุกวันนี้
ขนาดถูกที่สุดก็สอง-สามแสนบาท
ขึ้นไป มันเหมือนแต่ก่อนเมื่อไหร่
ละ ค่าของเงินมันผิตก

จนแล้วจนเล่าฉันก็ย้ายไปไหน
ไม่ได้ปักหลักอยู่ที่เดิม ทนสภาพ
ความเจ็บปวดต่อไปอีก ยามที่นิค
อยู่แบบซัดกับฉัน ฉันก็มีความสุข
อบอุ่น แต่มันเป็นสวรรค์ได้
เพียงชั่วคราว อยู่ ๆ สวรรค์มันก็
กลับกลายเป็นนรก เมื่อนิคผละ
ออกจากอ้อมกอดของฉันไปกับ
ชายอื่น ไอ้ตัวเอ๊ย...ต่อให้เหวคา
ก็ทนไม่ได้ถ้ามาเจอสภาพเช่นนี้

ทั้ง ๆ ที่นิคทำฉันเจ็บมา
หลายครั้งฉันก็ไม่รู้จักเข็ด
หลาบ พอหายเจ็บก็ไปหาเธอ
อีก นิคเป็นคนอ่อนหวานมี
เสน่ห์-เรื้อนกาย ทำให้ฉันลุ่ม
หลง แม้จะเจ็บก็ยอมถวาย
ชีวิตอะไรทำนองนั้น สรุปได้
ว่าเสน่ห์ของเธอเหมือนเสน่ห์
นางละเวงชวนให้คลั่งไคล้
ไหลหลง วันที่ 7 มิ.ย. 28
ฉันลืมความเจ็บปวดไปหมด
ฉันอยู่ในอ้อมกอดของนิคอีก
ฉันและนิคพร่ำพรอดรักกันอยู่
บนเตียงนอน

-“ต้องเข้าใจนิคซิคะ...เพื่อน
นิคเคยคบเขามาก่อนอยู่ ๆ พึ่ง
ให้นิคทิ้งหมดฉันหรือ นิคเอ่ยคำ
หวาน วันนี้ฉันและนิคร่วมรักกัน
อย่างมีความสุข แต่ดูมันคล้าย
จะเป็นความสุขที่จอมปลอมมาก

กว่า ฉันไม่บรรยายบารักอีก
ละนะ เพราะบทไหนครั้งไหน
มันก็แบบเดียวกันทั้งนั้นแหละ
บรรยายมากดูซ้ำซากเกินไป”

วันนี้ฉันไปรับเงินค่าเรื่องมา
ก้อนใหญ่ ฉันจ่ายให้นิคไป 1000
บาท หลังจากนิคทำให้ฉันเจ็บ
ตอนวันที่ 25-26 พ.ค. แล้วนับ
ตั้งแต่วันนั้นความรักของฉันและ
เธอก็หวานเหมือนเดิมอีก อยู่ ๆ
วันที่ 8 มิ.ย....ยายหนูซึ่งเคย
ทะเลาะกันไป หนีไปอยู่บ้านต่าง
จังหวัดตั้งแต่ มิ.ค.-เม.ย.-พ.ค.
(3 เดือน) ก็โผล่มาหาฉันอีก
เป็นอันว่าวันนี้เสียงานไปอีกทั้ง
วัน เพราะไม่ได้เจอกันนาน ก็
นั่งคุยกันทั้งวัน ฉันเล่าให้หนู
ฟังว่า ฉันและนิครักกันและเป็น
ของกันและกัน เจ้าหนูมันสนับสนุนฉัน

“นายนะโชคดีมากนะ นิค
สวยมากนายต้องถนอมน้ำใจ
เธอให้มาก ๆ ใส...ฉันไม่เคยทำ
ลายจิตใจใครอยู่แล้ว มีแต่คน
อื่นชอบทำลายจิตใจของฉัน
ก่อนทั้งนั้นแหละ พอวันอาทิตย์
9 มิ.ย. วันนี้ฉันทำงานได้ทั้งวัน
นิคไปบ้านเพื่อน วันที่ 10 มิ.ย.
หลานชายมาหาพาไปซื้อของทั้ง
วันอีก น้องนิคนอนอยู่กับบ้าน
วันไหนที่น้องอยู่ฉันก็ดีใจ วัน
อังคารที่ 11 มิ.ย. 28 วันนี้ฉัน
พานิคไปรับเงินที่ธนาคารสาขา

ใหญ่แถวพหลโยธิน รับเงินเสร็จ
ก็ไปที่มหาวิทยาลัยที่เจ้าหนู
เรียน เจ้าหนูเอางานมาให้นิค
พิมพ์ ฉันยินดีสละเวลา-สละ
เครื่องพิมพ์ให้นิคพิมพ์งานให้
คนอื่น คือจะได้ให้นิคมีรายได้
เพิ่มขึ้น

วันนี้จึงเอางานไปส่งเจ้าหนู
ที่มหาวิทยาลัย หอพักในมหา
วิทยาลัยที่หนูพักรมรึนเดิมไป
ด้วยต้นไม้ น้าอยู่มาฉันพานิค
ไปนั่งพักผ่อนกันในบริเวณหอ
พักเกือบ 2 ชม. วันนั้นทั้งวัน
ฉันพาน้องนิคไปตระเวนทั้งวัน
พอลกลับจากประสานมิตร ฉัน
พานิคไปเดินซื้อฟิงกันในห้อง
สรรพสินค้า ฉันซื้อของต่าง ๆ
ให้นิคเช่นรองเท้า-ยาสีฟัน-สร้อย
คอ (สร้อยใส่เล่น ๆ ราคาถูกนะ)
วันนี้กลับเข้าบ้านมือเลยเหนียว
เพลียใจจะขาด

รุ่งเช้าวันที่ 12 มิ.ย. วันนี้นิค
อารมณ์หงุดหงิดมาก ฉันเผลอเข้า
กอดเธอผลัดฉัน ฉันเองก็นึก
ไม่ถึง เพราะนิคไม่เคยทำกับฉัน
แบบนี้มาก่อน ฉันก็โมโหและ
เจ็บหัวเข้าห้องน้ำ เสร็จแล้ว
นิคก็เข้าไปอาบน้ำและขอโทษ

-“นิคขอโทษนะ นิคหงุดหงิด
เพราะเมนส์จะมา ถ้าเธอไม่ขอ
โทษฉัน ฉันก็จะดัดขาดเธอ
ทันที ฉันไม่เข้าใจอารมณ์ของ
นิคจริง ๆ เดี่ยวดีเดี๋ยวร้าย แต่

สภาพของเราทุกวันนี้ก็เหมือน
สามี-ภรรยาทั้งหลาย การทะเล
าะกันมันคล้ายเป็นเรื่องธรรมดา
ไปเสียแล้ว ฉันโมโหนิด เจ็บ
จากนิคก็โผล่มาพาน้องเพลิน
ทุกครั้ง น้องเพลินคือที่ซัดน้ำตา
ให้ฉัน”

พอวันที่ 14 มิ.ย. เจ้า
หนูมารับฉันและนิคไป
ดูการแสดงทางวิทยา
ศาสตร์ที่ท้องฟ้าจำลอง
เอกมัยฉันปวดท้องเมนส์
มาก แต่ฝืนใจไป ใจ
จริงแล้วเวลามีรอบเดือน
ฉันไม่อยากออกไปไหน
ทั้งนั้นอยากนอนอย่าง
เดียวเท่านั้น บางทีฉันก็
รำคาญเจ้าหนูที่มารบ
กวนฉันบ่อย ๆ ฉันไปกับ
น้องนิคทั้งวัน วันนี้ออก
จากท้องฟ้าจำลองก็มาหา
ซื้อของกัน ฉันซื้อเสื้อผ้า
ให้นิค 2 ชุด วันนี้ฉัน
และนิคหวานซึ่งอยู่ด้วย
กันฉันยอมรับว่าฉันมีความ
สุข อบอุ่นยามอยู่แบบ
ซัดกับน้องนิค เราเดิน
ซื้อฟิงด้วยกัน หัวเราะกัน
ฉันเดินแบบบิดนิตตลอด
เวลา ไอ้ตัวเอ๊ย...เธอ
อาจจะแปลกใจเอามาก ๆ
ก็ได้ว่า ความรักของฉัน
มันแปลก...หาความคงที่
แน่นอนอะไรไม่ได้ เดี่ยว
ทะเลาะกัน เดี่ยวดีกัน ฉัน
เจ็บจนกระทั่งหัวใจมัน
ขาขึ้นไปเสียแล้วก็ได้ละ.

อ่านต่อฉบับหน้า

เธอคือสิ่ง ฉันรอ

โดย...

โหมก แห่มเหมื่อ

5

“ เอพิงเรื่องราวที่เหม่มเล่าให้ฟัง เพราะ

ตัวเธอเองก็กำลังเป็นเช่นนั้นเหมือนกัน

เธอกำลังเป็นเมียของแหวน ”

เมื่อเธอกลับไปบ้านเพื่อนฝูง
ต่างก็มาหาและเขาก็เลิกสาลักลับกัน
ไปหมดแล้ว...แต่ยังมีเหม่มเพื่อน
สาวของเธออีกคนหนึ่งยังไม่กลับ...

เหม่มพูดว่า...

“ข้าอยากจะถามอะไรตัวสักหน่อยได้
ไม๊วะ...”

เอ็เงยหน้าแล้วพูดกับเหม่ม

“ตัวจะถามอะไรละ...”

เหม่มมองหน้าเอ็และด้วยความอด
รันทนไม่ได้

“นี่..ตัวหายไปไหนตั้งนาน เพื่อนๆ
ตามหากันขวัค”

เอ็ทำหน้าตาโกหก

“เราไปอยู่กับป้าที่บ้านท่านนะ...”
นางพูดแล้ววางหน้าตาเฉยๆ เพื่อให้เพื่อน
ของนางเห็นจริงตามที่เธอบอก

“แม่ของตัวก็บอกว่าตัวออกจากบ้าน
ไปหลายวันแล้ว เรามาถามแกว่าตัวไปไหน
เห็นท่านบอกว่า..ตัวไม่ไปอยู่บ้านป้านี้หว่า...
เขี่ยกันถามจริง ๆ ว่าตัวไปอยู่ที่ไหน...”

เอ็พูดอย่างรำคาญ

“เราบอกกับตัวว่า...ไปอยู่บ้านป้าก็
บ้านป้าอี...มันเรื่องอะไรของแกที่จะต้องถาม
ฉันนะ...”

เหม่มว่า...

“มีคนเขาเห็นตัวนั่งไปกับยายแหวนที่
ร้องวงไมโครที่ชื่อเสียงดังกระฉ่อนคนนั้น
บ่อย ๆ นี่หว่า...เขายังพูดกับเพื่อนของเราอีก
ว่า...เมื่อสองสามวันก่อนมานี้ เขายังเห็นแก
ที่ห้องอัดแผ่นเสียงนั้นนะ..”

เอ้กระแทกเสียง

“ก็คนพวกนั้นมันบ้า....ไม่รู้ว่าไปเห็น
ใครเข้าแล้วมาพูดโมเมว่าเห็นเรา ก็คนเลือก
ที่ชอบยุ่งเรื่องของคนอื่น ๆ...” เธอพูดทำ
ตะเห่จาตะงอด

แหม่มสั้นหัว

“ก็เอ็งจู่ ๆ แล้วก็หายหน้าไป ไม่ไปมา
หาสู่เพื่อนฝูงบ้างเลย พวกมันคิดถึงเอ็งจะ
ตายไป จะไปว่ามันยุ่งเรื่องของเอ็งได้อย่างไร
ไร...” แหม่มพูดแทนเพื่อน ๆ

เอ้เธอชักรำคาญเลยพูดตัดบทว่า...

“บอกกับพวกมันว่า...ข้ามีเรื่องยุ่ง ๆ
อยู่เลยไม่ได้ไปมาหาสู่พวกมัน แล้วข้าว่าง ๆ
แล้วข้าจะไปหามัน”

แหม่มลูกเข้าตรง ๆ

“แหวนคนดี...เดี๋ยวนี้เขาย้ายไปอยู่
ไหนเสียแล้วละ...” เธอพูดประจัญหน้า

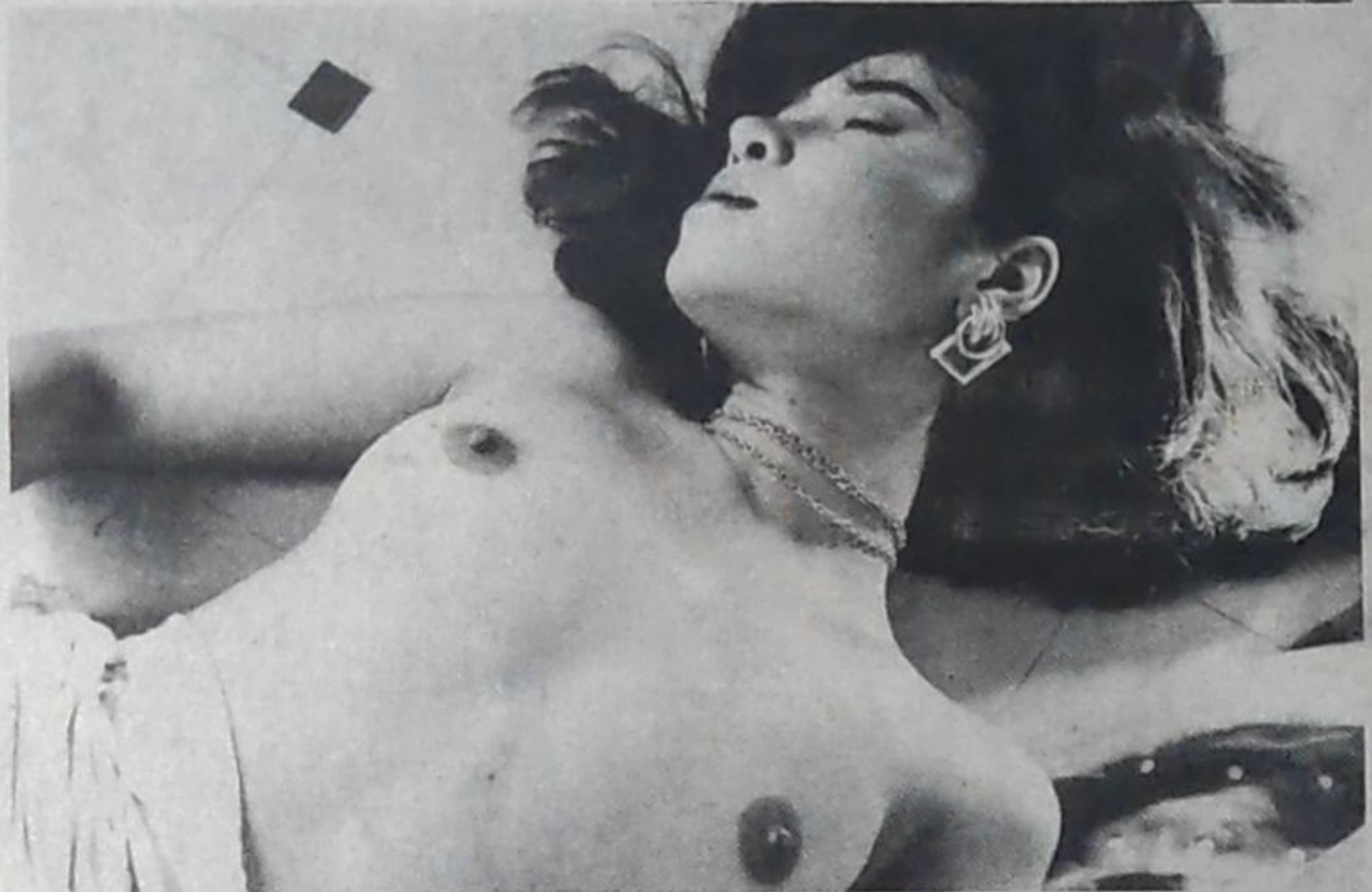
เธอยอมรับกับแหม่มอย่างเสียง ๆ

“ไม่รู้ซี...”

แหม่มพูดอย่างยิ้ม

“อย่าโกหกพวกเรามากกว่านะเอ...
ฉันอยากจะถามตัวจริง ๆ ว่า...ตัวมีอะไร
กับแม่นักร้องวงไมโครคนนั้น” เธอพูด
แล้วเธอยกหน้ามองเพื่อนของเธอ

เอ้แกล้งย้อนถาม

“มีอะไร...นี่แกหมายความว่าอย่างไร
ของแกกันนะ...”

แหม่มก็หัวเราะ

“เขาวายายนี่แกเป็นทอมนะเออ...”

ผู้เป็นเจ้าของบ้านพูดอีกว่า

“ก็ช่างกะปะไร...ก็มันเรื่องของเขา
ตะหากที่เธอจะเป็นทอมเป็นดีมันก็เรื่องของ
เขาอีกนั่นแหละ และมันก็เรื่องส่วนตัวของ
เขาอีกนั่นแหละ ไม่เห็นว่ามันจะหนักจะเบา
ข้าอีกนั่นแหละ...” เขาพูดอย่างมีอารมณ์

แหม่มว่า...

“ข้ากลัวว่าเอ็งจะเข้าไปติดกับของ
มันเข้า...คืออีจิมันเล่าให้ข้าฟังว่า...
อีประยงค์เพื่อนซี้อของมัน แต่งงานกัน
หม้อข้าวกันยังไม่ทันดำ มันเลือกเอา
ผู้หญิงด้วยกันไปนอนด้วยตัวมันเลยขอ
หย่า...มันไม่ยอมให้ตัวของมันนอนกับ
มันด้วย หนอยดันเลือกเอาผู้หญิงไป
นอนด้วยตัวมันทนไม่ไหวเลยต้องขอ
หย่า.....”

เอ้ทำเป็นทอมไม่รู้ร้อน

“แล้วนี่ตัวจะไปไหน...”

แหม่มพูดอย่างหัวเสียวว่า...

“โอ้...ก็มาหาเอ็งนะซี ที่ดิสโก้เธคเขา
บ่นกันให้วุ่นไปหมด ไอน์สนะ...มันจะขาด
ใจตายอยู่แล้ว บอกว่าเอ็งหักอกของมันนะ...”

เอ้ทำหน้าเหยียหยัน

“หักเหียอะไรของมันนะ...ข้าไม่ได้
บอกรักกับมันสักหน่อย...ก็ใครเขาดันบอก

เลือกให้มันมารักข้า...แล้วก็มาร้องว่าอกหัก
ก็ให้มันหักสะให้ตาย ดูรูปร่างเข้าซี มันน่า
รักออกจะตายท่า...”

แหวนก็พูดว่า

“ข้าก็ไม่รู้ว่าใครหักใคร แล้วข้ายังได้
ยินว่า...มันบอกว่าจะทำให้เจ็บ...ก็ข้าก็ไม่รู้
เหมือนกันนะ...”

“มันคิดว่าข้าจะยอมให้มันทำง่าย ๆ
หิ ไอบ้าคนอาลิส...เห็นแก่ตัวฉิบหายตายซาก”
เอ้พูดอย่างไม่อะไรไรดี

แหม่มก็ดูเพื่อน

“อย่าประมาทนะเว้ย...มันไม่แน่หรอก
ว่า...คนเราบางทีมันหน้ามืดขึ้นมา มันทำ
อะไรได้ทุกอย่างนะมึง...แล้วไอบ้านี่สนี่นะ..
มันออกจะบ้า ๆ บอ ๆ นะเอ็งนา...” แหวน
เขาพูดเพื่อหวังดี

เอ้ก็นิ่งเฉยเสีย ไม่พูดว่าอะไรทั้ง
นั้น...เพราะไม่อยากให้แหม่มเพื่อนของ
เธอต่อความยาวสาวความยืด แล้วก็หัน
มาพูดกับเพื่อนหญิงของเธออีก

“ขึ้นชื่อว่า..พวกเราเป็นอย่างไรกันมั้ง”

แหม่มเอียงหน้าเข้าไปกระซิบ

“ดูแต่อีแอดกับอีลัดดาครีนันซี ชัดกัน
เข้าไปแล้ว”

เอ้ถามเพื่อนว่า...

“ชัดกันเข้าไปแล้ว...มันอย่างไรของ
มัน”

แหม่มส่ายหน้า

“ก็อะไรเสียอีกล่ะ...ก็อีแอดมันรับจ้าง
เลียให้แก่นักร้อง แล้วก็เอาเงินมาถมให้กับ
อีลัดดาศรี เข้าใจหรือยัง?”

เอ๋ทำหน้ายี้

“มันเป็นไปได้อย่างไรนั้นเขียวหรือวะ...”

แหม่มหัวเราะ

“ข้าจะไปโกหกเอ็งทำไมวะ มันได้เงิน
ทองที่ไหน...”

เอ๋ขมวดคิ้วมองหน้าแหม่มอย่างสงสัย

“อะไรกันวะ...”

แหม่มพูดให้หายข้องใจ

“ก็แอดมันเป็นดี...มันพาอีลัดดาศรีซึ่ง
เป็นทอมไปอยู่แฟลตด้วยกันแถว ๆ บางซื่อ
บังเอิญพวกเราไปอยู่กับแฟลตเดียวกับมัน
พวกเรารู้กันนะ”

เอ๋เขาหัวเราะ

“แหม...เอ็งก็ดันรู้เรื่องของชาวบ้านเขา
จังเลย...”

แหม่มหัวเราะอีก

“ก็ชาวบ้านมีเรื่องให้ข้าพูด...เอ็งก็รู้อยู่
แล้วไม่ใช่หรือว่า...สมัยข้าอยู่ที่โรงเรียนนั้น
ข้าก็นักพูดด้วยมิใช่หรือ?”

ผู้เป็นเจ้าของบ้าน

“ก็นี่มันไม่ใช่สมัยที่เอ็งเป็นนักเรียน
แล้วนี่หว่า...มันหมดสมัยนั้นแล้วเอ็งก็เพรา ๆ
เรื่องของคนอื่นลงบ้าง จันนะรู้...แต่คนอื่น
เขาไม่รู้เรื่องของเอ็งนะ เดี่ยวจะลำบาก” เอ๋
พูดแล้วก็ยิ้มให้แก่เพื่อนของเธอ

“เอ็งว่า...ข้าเลือกพูดเรื่องของคนอื่น
เขา เดี่ยวจะลำบาก มันลำบากยิ่งงิ๊วะ”
แหม่มเขาถามด้วยความสงสัย

“คนอื่น ๆ เขาไม่ได้เป็นเพื่อนกับเอ็ง
เขาจะว่าเอ็งเลือก ข้าขอเอ็งเสียที่ย่าไป
ยุ่งกับเรื่องคนอื่นมาก นี่จันพูดเตือนเอ็ง
เอาไว้...” เขาพูดเตือนเพื่อนของหล่อน
เอ็งจะเชื่อหรือไม่เชื่อข้า...มันเป็นเรื่องของ
เอ็ง แล้วเขาก็พูดต่อไปอีกว่า...”

“แล้วมันเอาที่ไหนแตกกันวะ...”

หวานแม่คนช่างพูด

“ไอ้บ้า...ก็เอ็งไม่รู้หรือวะ...หรือทำ
แกล้งไม่รู้...”

เอ๋ต้องยอมรับว่า...

“ข้าก็ไม่รู้จริง ๆ ว่า...มันจะเอาที่ไหน
แตกหักกันเข้าไป...” เอ๋พูดอย่างเป็นห่วง
เพื่อน เพราะแอดกับอีนางลัดดาศรีก็เคยเป็น
นักเรียนรุ่นเดียวกันมา

แหม่มก็พูดอีกว่า

“ไอ้บ้า...มันก็รับจ้างเขาเสีย...ไอ้
พวกนี้มันช่างไม่เกรงพิโรธเดี๋ยวฟ้า
เปรี้ยงลงมา ก็จะทำให้ตายแหงแก่...”

เอ๋หัวเราะในคำพูดของเพื่อน

“แหมเอ็งเข้าใจเปรียบเทียบจริง ๆ
นะ...”

แหม่มก็หัวเราะ

“ไอ้บ้า...ก็ไม่จริงเหอวะ...ที่คนทำอะไร
แผลง ๆ โบราณเขาว่า...มันจะต้องโดนสิ่ง
ศักดิ์สิทธิ์เล่นงานเอา”

เอ๋ฟังเรื่องราวที่แหม่มเล่าให้ฟัง เพราะ
ตัวเธอเองก็กำลังเป็นเช่นนั้นเหมือนกันเธอ
กำลังเป็นเมียของหวาน

แหม่มเธอพูดดอกย้าหัวตะปู

“เอ็งจะพยายามอย่าหาหนำไปนาน ๆ
มีเรื่องอะไรก็บอกพวกเรา เราจะได้ช่วยกัน
คิดช่วยกันแก้ไข...”

เอ๋รับคำ

“เออ...”

“แล้วนี่เอ็งจะไปไหนต่อ...หรือว่าเอ็ง
จะกลับบ้าน”

หวานก็บอกว่า...

“ข้าไม่มีที่ไหนจะได้ไปเหมือนกับคน
อื่นเขา” เขาพูดแล้วก็มองหน้าเอ๋เพื่อนของ
เขา แล้วเขาก็พูดต่ออีกว่า...ข้าไม่ได้ว่าใคร
นะ...” พูดแล้วเธอก็หัวเราะของเธอ

“เมื่อแหวนกลับ เอ็กก็ออกมาส่งเธอ
ที่หน้าบ้าน ก่อนจะจากกันหม่อมก็ยังไม่
กำชับอีกว่า...ถ้ารู้ที่อยู่ของแม่นักร้องสาว
ที่เขาว่าหล่อนเป็นทอมนั่นช่วยบอกด้วย
ข้าจะไป...เขาเว้นไว้แค่เขาพูดต่ออีก
ว่า...ข้าจะพากันไปกรี๊ดที่ห้องเขานะ....
ข้าไม่ไปให้เขาอย่างอื่น ๆ...”

เอิร์รับคำ

“เออ...”

หม่อมกลับไปบ้านของเธอแล้ว เธอก็
กลับเข้ามาในห้อง ใจก็ทวนคิดถึงเรื่องตัว
เองกับพี่แหวน และบางทีก็คิดฝันแต่เรื่อง
ของอำพล

เมื่อเขาคิดถึงของแหวนทีไร...

ฉันไม่อยากจะกิน

ไม่อยากจะนอน

นึกรังเกียจ

นึกรังเกียจในบางที...

คนเรามีเครื่องสืบพันธุ์เหมือนกัน

ยังใช้ความกระหาย

ความอยากได้ในบางครั้ง

แต่มัน ไม่อาจจะสืบพันธุ์กัน ได้

และนี่เขาชอบทำกันทำไม...?

เขาไม่อยากมีลูกหรือ?

เขาไม่อยากดูแล...

และกระทั่งเลี้ยงดู

โดยเฉพาะจะเป็นกับนักร้องหรือว่า
ดารา...สิ่งซึ่งมนุษย์เขาสร้างให้เราต้องมีลูก
มันอยู่ที่อาชีพของเขาเหล่านั้นยอมรับไหม...?

นี่เราเป็นคนธรรมดาแท้ ๆ
เราไม่ได้เป็นนักร้อง...
เราไม่ได้เป็นดารา...
แล้วทำไมจึงมาปิดกันสิ่งเหล่านี้เสีย
เล่า...

เมื่อคิดถึงอำพล

ทั้ง ๆ ที่เราไม่มีอะไรกับเขา

เราต้องพยายามทำให้มี...

เรามีผิวเป็นนักร้อง

เราจะต้องมีลูก...

ไม่ว่าจะไปที่ไหน...

กับใคร...

หรือว่าไปคนเดียว...

หรือว่ามีผิวของเราไปด้วย...

เราจะต้องหน้าบ้าน...

เราจะต้องมีเกียรติ...

ไปไหน...

“ผู้คนที่แหย่กันมาดูว่า...เมียนักร้อง”
มาไหน...

ผู้คนที่แหย่กันมาดูว่า...เมียนักร้อง..”

เขาจะต้องกรี๊ด...

เหมือนอย่างหนุ่มสาวสมัยนี้ที่เขาคลั่ง

นักร้อง....

ไม่ว่านักร้องจะทำอย่างไร...?

จะเดิน...

จะรำ...

จะทำอย่างไรก็ตามแต่...เราก็จะพากันว่าดี...

ไม่ว่าการแต่งเนื้อแต่งตัว

การเอาไว้มองผม

มันเป็นจำนวนมากที่เอาอย่างนักร้องที่
เขาชื่นชอบ และมีอยู่ไม่น้อยเหมือนกัน...

ทำจรีด...

ทำจะกร้าน...

จะเดิน...

จะเห็นไปทางไหน...ก็ต้องเอาอย่าง
นักร้อง...

เรียกว่า...

เขาจะทำอะไร ๆ ก็ต้องขึ้นอยู่กับนักร้อง
เพราะสิ่งเหล่านี้แหละ....

“ฉันต้องพยายามเป็นเมียนัก
ร้องให้ได้...แม้แต่จะให้เขาลอง
เราสักที....ก็ต้องยอม...”

△ อ่านต่อฉบับหน้า

เรื่อง เสียนะ

“อู๊ย...อย่าค่ะ ดิฉันต้องกลับไปทานข้าว
ที่บ้าน ดิฉันไม่ชอบอาหารฝรั่งเท่าไรหรอก
ชอบทานอาหารไทยเราเป็นอาหารหนัก...
ดิฉันชอบกาแฟ...แซนวิชรองท้องก็พอค่ะ”

วิศแอบนั่งแท็กซี่ออกไปจาก
บ้าน ตรงไปยังโรงแรม “เรมอนด์
เพรส” เขาทำท่าที่เป็นแบกมาจาก
ต่างจังหวัด เขาใช้ชื่อพักในโรง-
แรมว่า นายจักรพงศ์ อินทสอน
เศรษฐีเหมืองแร่จากภูเก็ต คราวนี้
วิศก็ได้เห็น วิวรรณอย่างเต็มตา
วิวรรณจำหน้าเขาได้อย่างแม่นยำ
ว่า...คนนี่เองที่เธอพบว่าตามเธอ
บนรถเมล์เมื่อวันก่อน เธอจึงถาม
เขาคือ ๆ ว่า

“เอ๊ะ!...คุณ...คุณที่ตามฉันลงจากรถ-
เมล์วันนั้นใช่หัยคะ” ด้วยหน้าที่ประสาสัมพันธ์
ทำให้เธอพูดอ่อนหวานอยู่เป็นนิจ เป็นผล
ให้หัวใจของวิศพองเต็มอก...ช่างเป็นสุข
อะไรเช่นนั้น แม้ยามได้ยินเสียงจ้อเลาะ
หวาน ๆ ความรักได้งอกงามขึ้นในหัวใจ
ของชายหนุ่มอย่างรวดเร็ว เขายากจะกอด
เอาร่างกลมกลิ้งนั้นเข้าไว้ในอ้อมแขนให้
สมใจรัก

วิศแกล้งตีหน้าเทร่หรา

“เอ้อ...ผมว่าคุณคงจำคนผิดกระมัง
ครับ ผมเพิ่งมาจากภูเก็ตนะครับ”

คำพูดของเขาทำให้วิวรรณลังเลใจ
และคิดว่าตัวเองคงจะจำคนผิดก็เป็นได้
ก็เอ่ยปากขอโทษเขาว่า “เอ้อ...ถ้าเช่นนั้น
ดิฉันก็คงจะจำคนผิดค่ะเพราะคนเหมือน
กันมีมากมายเหลือเกินนะค่ะ” แล้ววิศก็
แกล้งถามว่า

“คุณต้องโทรรถเมล์มาทำงานหรือครับ
ตำแหน่งงานโก้หรืออย่างคุณผมว่า...เอ้อ...ไม่
เหมาะกับการโทรรถเมล์นะครับ”

“คุณอย่าลืมหิคะ ว่าเดี๋ยวนี้ประเทศ-
ชาติของเรากำลังประสบปัญหาขาดแคลน
น้ำมันเราต้องประหยัดหิคะ สิ่งไหนช่วยกัน
ประหยัดได้ก็ควรจะช่วยกัน”

ในขณะที่ถึนร่อเจ้าหน้าที่พาขึ้น ไปยัง
ห้องพักของโรงแรม เป็นโอกาสทองอันงดงาม
ที่วิศจะพยายามตีสนิทกับวิวรรณ เขาชวน
เธอคุยเรื่องต่าง ๆ นานาของเขาก็ต้องมอง
ใบหน้าอันแสนหวานนั้น เหมือนจะดื่มด่ำ

เอาภาพนั้นเข้าไว้ในหัวใจที่กำตึงอัดแน่น ด้วยความรัก... วิชาหลงรักวิวรรณจนหมด จิตใจเสียแล้ว

ครูต่อมาบ๊วยก็มาขกกระเป๋ามาไป ยังห้องพัก วิวรรณไปรอรอยยิ้มอันแสนหวานให้เขาอีกครั้ง

เมื่อวิชาจากไปแล้ว จัตรีวิไลเพื่อนร่วมงานของเธอก็เข้ามาถามว่า

“ใครนะ วิ... ไอ้โฮ... รูปหล่อยังกะเทพบุตรกรีก เขาทำท่าเหมือนกับรู้จักวิมานานแล้วยังงั้นแหละ ฉันเองเห็นเขาทำตาหวานซึ้งกับเธอเหลือเกิน แฟนเธอเหรอ”

“บ่า!... จัตรีจะพูดจะจาอะไรให้หยัง ปากเอาไว้งั้นแฟนบ๊วยอะไรกัน เขาเพิ่งมาจากภูเก็ต ฉันไม่เคยรู้จักเขาหรอก เขาเป็นแขกของเราเราก็ต้องต้อนรับเขาอย่างอ่อนหวานอันเป็นงานโดยตรงของเรา แต่ฉันก็สงสัยอะไรบางอย่าง”

“จัตรีวิไลทำหน้าเธอ

“เอ๊ะ!... เธอสงสัยอะไรหรือ”

“เธอจำเรื่องที่ฉันเล่าให้เธอฟัง เมื่อวันก่อนได้มั้ละ วันที่รถฉันเสียกลางทาง แล้วฉันโทรรถเมล์กลับบ้านนะ”

“อ้อ... จำได้แล้วทำไมเธอ”

“ก็ผู้ชายคนที่ตามฉันวันนั้นนะซี เหมือนนายคนเมื่อตะกี้ยังกะคนๆ เดียวแหละ ตอนแรกฉันตกใจกลัวเขาเขาปฏิเสธ เขาว่าเขามีได้

อยู่ในกรุงเทพฯ ฉันอายุแทบแก่ที่ไปตกตกเขาแบบนั้น แต่... บอกตามตรงว่าฉันสงสัยจะเป็นคนๆ เดียวกัน คนเราจะเหมือนกัน แม้แต่นัยน์ตาลักษณะท่าทางเขี้ยวเธอ”

“ฉันว่าเธอคงจะจำคนผิดมากกว่า เขาอยู่ถึงภูเก็ตจะมาเที่ยวไหนรถเมล์ในกรุงเทพฯ ได้อย่างไร อีกอย่างเขาคงจะร่ำรวยมาก ถึงมาพักโรงแรมชั้นหนึ่งได้ แต่... แต่... วิจำ...” พูดได้เท่านั้น จัตรีวิไลก็ทำนัยน์ตาฝันเหม่อมองที่เพดาน ทำเอาวิวรรณสงสัยในกิริยาของเพื่อนร่วมงาน ยิ่งนักก็รีบถามว่า

“แต่อะไรจัตรี... ดูท่าท่าเข้าแนะ”

“แต่... เขารูปหล่อเหลือเกิน... จริงๆ นะ วิเกิดมาเป็นผู้หญิงอายุ 24 ปีแล้ว จัตรีไม่เคยพบผู้ชายที่หล่ออย่างคนนี้เลย อ้อฮือ... นัยน์ตาอย่างจี้คมกริบ... มีมนต์เสน่ห์อย่างร้ายกาจ ได้คางแผ่มีเคราเขี้ยวชนิด...”

“แหม... น้อย... น้อยหน่อยๆ เดียวใครมาได้ยินเข้า... จะเอาหน้าไปไว้ไหนอยู่ดีๆ มาพรวรร้าพันถึงผู้ชายมันผิดวิสัยสตรีที่ดีนะยะ”

วิวรรณก็มีความเห็นตรงกับจัตรีวิไล เพื่อนสาวของเธอว่าวิชาหล่อเหลาขนาดเอาพระเอกหนังไทยอีกหลาย ๆ คนก็ไม่ได้ครึ่งของเขา เธอรับผลจากเพื่อไปทำงานต้อนรับแขกต่างประเทศอีกหลายคนก็เริ่มทยอยเข้ามา

วิวรรณพูดภาษาต่างประเทศได้คล่องแคล่วราวกับเป็นเจ้าของภาษาเสียเอง เธอพูดภาษาต่างประเทศได้ถึง 3 ภาษา คือ อังกฤษ, ฝรั่งเศส, เยอรมัน

ฝ่ายวิชาเมื่อขึ้นมายังห้องพักของโรงแรม ซึ่งอยู่ชั้นที่ 7 ต้องขึ้นลิฟท์ เขาก็แอบยิ้มกับตัวเองอย่างขบขัน พลางรำพันกับตัวเองเบา ๆ ว่า

“โอ้... เราหนอเราลงทุนถึงขนาดนี้ เราจะต้องรีบทำสะพานข้ามรักให้รวดเร็วเดียวเพื่อนฝูงมาพบเข้าละ ถ้ามันรู้ความจริงจะอับอายขายหน้าเสียเปล่า ๆ เสียเหลี่ยมด็อกเตอร์วิศหมดที่หลงรักผู้หญิงถึงเพียงนี้”

อีก 2 ชั่วโมงต่อมาวิชาเรียกทูทโทรศัพท์ในห้องแนบหูติดดอกลงมาชั้นล่างเสียงโอปะเรเตอร์รับสาย

“ฮัลโล... ต้องการอะไรหรือคะ”

เขากบอกเสียงลงไปที่ว่า

“ขอพูดกับวิวรรณหน่อยครับ”

“กรุณารอสักครู่ค่ะ”

ครูใหญ่ เสียงหวาน ๆ ก็มารับสาย “ฮัลโล วิวรรณพูดค่ะ”

“เอ้อ... คุณวิวรรณหรือครับ ผมต้องขอโทษด้วยที่โทรโทรศัพท์มารบกวน คือ... คือว่า... ผม...” เขากลายเป็นคนพูดติดอ่างขึ้นมาทันทีทันใด

ฝ่ายวิวรรณเธอจำเสียงเขาได้ดี

“มีธุระอะไรหรือคะ”

“เอ้อ... ผม... ผมมีเรื่องบางอย่างจะคุยกับคุณวิวรรณครับ จะรังเกียจหรือเปล่าครับ เย็นนี้ผมขอเชิญคุณทานข้าวกับผมแล้วเราค่อยคุยกันนะครับ”

“เอ... จะดีหรือคะ คุณมีธุระอะไรจะพูดกับดิฉันก็พูดตอนนี้เลยไม่ได้หรือคะ”

“ไม่ได้หรอกครับ... อีกอย่างผมไม่อยากจะรบกวนเวลาทำงานของคุณ”

“ค่ะ” วิวรรณรับคำเขาอย่างว่าย้ายในใจของเธอมีเครื่องหมายคำถามวุ่นวายไปหมด วางหูโทรศัพท์เสร็จเธอก็รำพึงว่า

“เอ... เขามีธุระอะไรกับเราหนอ เพิ่งเห็นหน้ากันวันเดียว เขาก็บอกว่ามีธุระบางอย่างผู้ชายคนนี้จะมาไม่ไหนกับเรานะ เขอะจะมาไม่ไหน แปะเหลี่ยม-สิบสองคม เรา

ได้ทั้งนั้นแหละ เราฉลาดพอจะอ่านคนทรอก
น่า...แต่...เขารูปหล่อเหลือเกิน หุ่นก็สมาร์ท
ออกอย่างนั้นจะเสียหยาอะไรนัก อีกอย่าง
หน้าที่การงานของเรา ต้องเอาใจลูกค้าเข้าไว้
...เราทำเพื่องานต่างหาก"

เย็นนั้นเลิกงานแล้วก็ถึงเวลานัดกับ
วิวรรณ วิชาบรรจงแต่งกายเป็นพิเศษ
ร่างสูงโปร่ง...ได้รูปเหมาะเจาะแบบ
ผู้ชายหุ่นสมาร์ท ซ่อนอยู่ในชุดลำลอง
ตอนเดิม กางเกงผ้าฝ้ายราคาแพงจาก
สวิสเซอร์แลนด์ เสื้อยืดยี่ห้อดีจากต่าง-
ประเทศ ช่วยขับหุ่นของเขาให้น่ามอง
อะไรเช่นนั้น

เขาลงลิฟท์มาชั้นล่างนั่งรอวิวรรณอยู่
ที่ห้องลอบบี้อันหรูหราของโรงแรม ร่าง
ออรชรสมส่วนของวิวรรณซ่อนอยู่ในชุดไทย
ผ้าไหมไทย ผมยาวประป่า...โบหน้าหวาน
สุดซึ่งน่ามองไม่รู้เบื่อสำหรับเขา

"คุณ...เอ๋อ...ต้องทานข้าวในคิฟฟี่ซ็อบ
ของเรานะคะ ดิฉันไม่มีเวลาออกไปข้างนอก
หรอกค่ะ"

"ครับ" เขาและเธอพากันเดินเข้าไปยัง
คิฟฟี่ซ็อบของโรงแรม ซึ่งหรูหราโอ่อ่า พื้น
ปูพรมหนานุ่ม บรรยากาศเย็นฉ่ำด้วยแอร์
คอนดิชัน

"เรียกผมว่า วิตนะครับเป็นชื่อเล่น
ของผมครับ"

"ค่ะ"

ในใจวิวรรณก็อยากใคร่ทราบ
นักหนาว่าเขามีอะไรจะพูดกับเธอนะ
ความจริงก็มีใช่เรื่องแปลกนัก ในการที่
แขกบางคนมาพักโรงแรมสนใจในตัว
ของเธอ มีหลายรายที่พยายามจีบเธอ
แต่ไม่สำเร็จเพราะที่แล้ว ๆ มานั้นเป็น
อาสาสมัครพลุ่ยบ้าง...หัวล้านบ้างอายุ
อานามบอกว่าต้องมีครอบครัวมาแล้ว
ทั้งสิ้น อาชีพรีเซพชันอย่างเธอมีหน้าที่
เอาใจแขกก็จริง...แต่บางกรณีก็ต้องมี
การละเว้นกันบ้าง ถ้าหากมาทำเจ้าชู้
กลุ่มกริมกับเธอ เธอจำได้ว่าเคยมีอาสา
สมัครเข้าหน้าจากช่องกงคนหนึ่งสนใจเธอ
ขนาดเสนอซื้อรถเก๋งโรลสรอยให้แต่
วิวรรณเป็นผู้หญิงในตระกูลสูง...มาก
กว่า ที่เธอจะประพฤติตัวเป็นเมียน้อย
ของใคร

แต่สำหรับรายของวิต เขาเป็นชาย
หนุ่มที่มีหุ่นงามราวกับเทพบุตร จิตใจของ
วิวรรณเลอ่อนไหวอย่างช่วยไม่ได้ แต่เธอ
เดาไม่ออกจริง ๆ สำหรับรายวิตไม่เข้าใจ
ว่าเขามีธุระอะไรกับเธอ

"เออละ...ประเดี๋ยวเราก็คงจะได้
ทราบอย่างแน่นอนว่า...คุณวิตรูปหล่อ
คนนี้จะจะมีธุระอะไรกับเรา"

เมื่อเข้าไปนั่งในคิฟฟี่ซ็อบ หาที่
นั่งได้แล้ว...บอยก็มาโค้งคำนับรอรับ
คำสั่ง วิตเป็นฝ่ายเอ่ยคำว่า

"คุณวิวรรณจะทานอะไรครับ
เย็น ๆ อย่างนี้คุณคงจะหิวทานสเด็ด
มั๊ยครับ"

"อ้อ...อย่าค่ะ ดิฉันต้องกลับไปทาน
ข้าวที่บ้าน ดิฉันไม่ชอบอาหารฝรั่งเท่าไร
หรอก ชอบทานอาหารไทยเราเป็นอาหาร
หนัก...ดิฉันชอบกาแฟ...แซนวิชด์ร็อกท็อง
ก็พอค่ะ"

เมื่อวิวรรณสั่งแล้ว วิตก็สั่งบ้าง
เขาขอสลัดและกาแฟ เป็นอาหารว่างคบ
ท้าย

วิตจ้องมองโบหน้าหวานสุดซึ่ง
ของวิวรรณอย่างลึ้มตัว...ใจของวิวรรณ
สั่นระรัวไม่อยากจะหลบสายตาของเขา...
แต่ก็อดช่วยอายุไม่ได้ ระหว่างที่นั่งรอ
อาหาร ขึ้นมานั่งให้เขาจ้องมองอย่างนี้
เธอคงอายแย่เลยรีบพูดว่า

"โหนว่า...คุณ...คุณเอื้อคุณวิตมีธุระ
กับดิฉัน มีอะไรที่รีบพูดมาซีคะ ดิฉันต้อง
รีบกลับบ้านค่ะ คุณแม่ไม่ให้กลับบ้านคำ
นักค่ะ"

วิต...ได้เตรียมเขียนจดหมาย
ขึ้นฉบับหนึ่งสำหรับให้เธอทราบ
ความในใจของเขา...เขาจะพูด
ออกมาด้วยปากได้อย่างไร...เขา
...กระดากปากกระดากหัวใจอย่าง
ไรพิกล ก็เลยใช้สำนวนขายขนมจีบ
ทางจดหมายแทน

△ อ่านต่อฉบับหน้า

ลุยให้สบใจที่รอ

เรื่องของผมก็ขอรวบรัดเอาตอนที่มัน ๆ เลยก็นั่นแหละครับ เดี่ยวมันจะยาวเกินไป ถ้าเล่ากันจริง ๆ

เริ่มเอาตอนที่ผมไปทำงานที่ซาอุก็แล้วกันนะครับ ก่อนไปผมก็ได้รับจกกับผู้หญิงคนหนึ่งชื่อเล่นว่าแอ้ว เมื่อผมไปทำงานได้หลายเดือนก็รู้สึกเหงา จึงคิดว่าเขียนจดหมายไปคุยกับใครดีนะ ก็นึกถึงแอ้วขึ้นมาได้ ซึ่งผมก็ได้ที่อยู่ของเธอมาด้วย ซึ่งก็ได้ผลครับ ผมเขียนไปเธอก็ตอบมาเป็นอยู่อย่างนี้ตลอดมาจนผมใกล้จะได้กลับมาพักผ่อน ผมก็ได้ จ.ม. จากแอ้วตอบมาทำนองว่าชอบผมและทอดสะพานมาด้วย เช่นเธอพูดว่า อยากจะอยู่คุยใกล้ชิดกับผม แต่ไม่ใกล้ชิดกันมากนัก เดี่ยวพูดกันไม่รู้เรื่อง ผมก็ได้แต่คิดในใจว่า เดี่ยวเธอจะกลับมาพักผ่อนต้องพินเธอให้ได้ เชียว เธอเป็นเด็กกรุงเทพ อยู่แถวสะพานควาย

และเมื่อผมได้กลับมาพักผ่อน ผมก็ได้ นัดพบกับเธอแล้วชวนเธอไปดูหนัง ซึ่งเธอก็ไป ระหว่างดูหนังกันอยู่ผมก็อยากจะลองใจดูซิว่าเธอจะมีใจกับผมแค่ไหน ผมจึงเลื่อนมือไปจับมือเธอไว้ เธอไม่ว่าอะไร แต่ก็พยายามปิดป้องจะชักมือออกผมก็บีบมือเธอไว้เบา ๆ ไม่อยากให้มันหลุดไป และเธอพูดว่าอย่าทำแบบนี้เดี๋ยวคนเห็น ผมก็บอกว่าไม่มีใครเขาสนใจเราหรอก แล้วเธอก็ให้ผมจับ แต่โดยดี ผมไม่สนใจแล้วละเรื่องหนังหันมาสนใจเธอแทน แต่ผมไม่จับมือเธอไว้เลย ๆ ชิคครับ ผมใช้นิ้วชี้ตรงกลางใจมือของเธอ เธอพูดว่าอย่าทำแบบนี้ซิมันจกกระจี้ แล้วก็พูดเสียงอ่อย ๆ อีกว่าใจไม่ตีมันหวี ๆ ใจก็ไม่รู้ ผมก็นึกในใจเธอได้จุดแล้ว พอเธอพูดเสร็จก็เริ่มแกะมือผมออก ผมก็แก้งปล่อยมือ แต่มันหล่นแปะลงไปใต้ขาของเธอ เธอสะดุ้งแล้วจะยกมือผมออกแต่ผมก็กดนิ่งไว้ ตาเราก็มองจ้องกัน พอเธอเฉลอผมก็

ลากมือขึ้นมาสูงเกือบถึงโคนขา เธอก็ฉล็กมือผมออก ผมก็จับมือเธอต่ออีก แล้วก็ใช้นิ้ววนตรงกลางใจมือเธออีก สลับกันไปเรื่อย ระหว่างขาอ่อนกับมือ บางครั้งผมก็แก้งเลื่อนมือขึ้นมาจนถึงโคนขาของเธอ ซึ่งติดกับในเป้ากางเกงของเธอ เธอก็สะดุ้งทุกครั้ง เราไม่ได้สนใจดูหนังกันแล้ว มัวแต่นัวเนียกันอยู่กับมือผม บางครั้งผมก็ใช้ท่อนแขนเบียดไปถูกหน้าอกของเธอ ซึ่งผมรู้สึกว่ามันยังแข็งดีอยู่ เรานัวเนียกันจนหนังจပ်เรื่องแต่ก่อนจะลุกจากเก้าอี้ ผมก็ได้เอามือไปลูบไล้ขาอ่อนของเธอถึงโคนขา ซึ่งติดกับตรงนั้นของเธอ เธอร้องอื้อ...มือชนจัง ผมรู้สึกว่ามันร้อนอุ่น ๆ และก็ชื้น ๆ ด้วย เมื่อระหว่างเดินออกจากโรงหนังคนเยอะต้องเบียดกันออกมา ผมเดินตามหลังเธอออกมา โดยตัวเราติดกัน เจ้าหนูใหญ่ขนาด 5x6" ของผมก็เกิดคึกคองขึ้นมาจนคับเป้าแล้วมันก็ไปเบียดเลียดดูโดยอยู่ตรงกันของเธอ จนเธอรู้สึก

สงสัยถามผมว่าอะไรนะแข็ง ๆ ผมก็ไม่ได้ตอบเธอและพยายามดันเธอให้ห่างจากผม เพราะผมกลัวมันจะไม่ยอมสงบ เมื่อออกพ้นจากโรงแล้ว ก็มายืนรอรถเมล์ ระหว่างรอรถผมก็ถามเธอว่าไม่ไปเอาของที่ซื้อมาฝากหรือเธอก็พูดว่าทำไมไม่เอามาให้ด้วย ผมบอกว่ามาเดี๋ยวจะถือของมาให้เกะกะทำไม เธอทำท่าคิดสักครู่เธอก็บอกว่าไปก็ได้ แต่อย่าทำอะไรเธอนะ ผมก็รับปากเธอ แต่บอกว่าไม่ให้ทำก็ไม่ทำ เธอก็บอกพูดอะไรบ้า ๆ... เมื่อไปถึง ร.ร. ไม่ใช่โรงเรียนนะครับอย่าเข้าใจผิด ก็โรงแรมที่ผมพัก ซึ่งผมวางแผนไว้ว่าจะต้องประหลาดให้เธอมาเอาของที่ผมซื้อมาฝากเธอให้ได้ ซึ่งมันก็ไม่ยากในการพูดกับเธอ เมื่อมาถึง ร.ร. สักครู่เธอก็ถามว่าไหนล่ะของที่จะให้ ผมก็บอกว่าเดี๋ยวซิ จะรีบร้อนไปไหนล่ะ ขออาบน้ำก่อนแล้วกัน เมื่อผมอาบน้ำเสร็จก็ออกมาห่มผ้าขนหนูผืนเดียวก็เข้าไปนั่งชิดกับเธอที่นั้งอยู่ขอบเตียงคุยไป

คุยมาผมก็เอาแขนไปโอบเอวเธอแล้วยื่นหน้าไปใกล้หน้าเธอ เธอเอามือผลักอกผมไว้ ผมไม่ฟังเสียงแล้วใช้สองแขนกดเธอไว้ทันที เธอก็พยายามดิ้น แต่ไม่แรงมากนักหรือเพราะแรงผมมากกว่าก็ไม่รู้ แล้วผมก็วางจมูกลงบนแก้มเธอแล้วเลื่อนปากมาปิดปากเธอซะตอนนี้เธอไม่ดิ้นแล้ว เพราะรสจูบจากปากและลิ้นของผมสะกดเธออยู่ มือผมก็ไม่เคยบีบเค้นจูบไล่ไปตามตัวและโน้มน้าวที่หน้าอกจนเธอครวญครางอื้อ แล้วผมก็จูบไล่ต่ำลงไปเรื่อย ๆ ถึงขาอ่อนซ้ายขวา มือเธอเริ่มมาจับมือผมไว้เพราะรู้ว่าผมกำลังจะจูบไปตามหว่างขาของเธอ ผมก็เปลี่ยนที่ขึ้นมาข้างบนใหม่ ในขณะที่ใบหน้าของเราทั้งสองยังติดคิมอยู่ด้วยกัน แล้วผมก็ลากจมูกชุกใช้ลงมาที่ตึงหูชอกคอแล้วเรื่อยลงมาถึงอกอวบใหญ่ของเธอ เธอก็เผลอแอ่นอกขึ้นรับกับจมูกของผม ผมเลยใช้ปากอมเม้มแล้วดูดเบา ๆ เมื่อผมเห็นว่าเธอเผลอลิ้มตัว ผมก็ใช้มือสอดปัดเข้าใต้ขอบกางเกงของเธอทันที เธอสะดุ้งร้องอื้อ!...อย่าจับ ผมก็ตกใจเหมือนกัน อื้อ!...สนามใหญ่หญ้ารกจัง เธอพยายามดึงมือผมออก แต่ผมไม่ยอมแล้ว เธอพยายามดิ้นผมก็พยายามดันเข้าไปเพื่อจะสำรวจดูว่าสนามหญ้ารก ๆ นี้จะกว้างใหญ่ขนาดไหน ให้ตายซิเมื่อผมประกบเข้ากับสนามหญ้าของเธอแล้วยังหาขอบสนามไม่เจอเลย นึกในใจสนามนี้คงใหญ่น่าดู ตอนนี้เธอไม่ดึงมือผมออกแล้ว แต่เปลี่ยนเป็นกำข้อมือผมแล้วบีบเบา ๆ ผมก็ได้ใจใช้มือจูบไปตามสนามหญ้าของเธอจนเธอร้องครางซัดซาดเหมือนกินพริก ผมเล่นลิ้นสนามหญ้าเธอเพลินเลยลื่นไปในแอ่งน้ำกลางสนามหญ้าของเธอ เธอสะดุ้งอีกครั้งพร้อมกับสูดปาก ดูเหมือนแอ่งน้ำของเธอจะดูดนิ้วมือของผมลงไปด้วย ผมเลยกดนิ้วลงไปจนมิด และเมื่อชักออกก็รู้สึกวุ้นๆ ของผมมันเปียกชื้นแล้วรูดออกมาโดนปุ่มเล็กของเธอ เธอก็ร้องซัดซาดอีกเช่นเคย ผมใช้นิ้วเล่นร่อนน้ำของเธออีกหลายครั้งจนเธอร้องบอกพอแล้วหนไม่ไหวแล้ว ผมก็ชักมือจากกางเกงแล้วค่อย ๆ ปลดกางเกงเธอออกซึ่งเธอก็ให้ความสะดวกดีโดยการยกสะโพก

ขึ้น พอกางเกงพื้นสนามหญ้าเท่านั้นแหละ ผมก็ต้องตกใจทันที เพราะสนามหญ้าของเธอตกต่ำกว้างใหญ่ทั้งโหนดกนูเหมือนกับหลังเต่าเลยทีเดียว ทำให้ผมตกตะลึงไปชั่วขณะ ผมรีบเอามือไปลูบคลำดูและลองมือปิดตุ่มมันยังเหลือโผล่ออกมาทั้งสองข้าง ข้างเจ้าหนูใหญ่ของผมไม่ต้องพูดเลย มันชูคอซะเงื้อมองเต็มๆ เหมือนกัน ผมจับมือเธอมากำเจ้าหนูของผมไว้แล้วเธอกำมันเต็มมือ เธอก็สะดุ้งตกใจเหมือนกันและพูดว่าอื้อ!...ทำไมมันใหญ่จัง ผมก็บอกว่ันแหละเดี๋ยวจะรักและชอบมัน แล้วผมก็พลิกร่างขึ้นทับร่างของเธอทันที ผมปล่อยให้เจ้าหนูของผมชุกไซ้ไปตามกอกหญ้าของเธอจนเพลิน เลยลื่นไถลลงไปในห้องน้ำกลางสนามหญ้าของเธอลงไปแค่คอ เธอก็สะดุ้งกอดผมแน่นแล้วบอกว่าเจ็บ เอาออกเถอะไม่ไหว เรื่องอะไรผมจะเอาออกเมื่อตกลงไปแล้วก็ขอลื่นน้ำในแอ่งของเธอให้ชุ่มใจก่อน ผมหันไปจูบปากดูคนมดต่อ เพื่อให้เธอคลายเจ็บแล้วผมก็ส่งเจ้าหนูของผมลงไปเรื่อย ๆ เธอก็ดิ้นถีบตัวหนี ผมก็กดเจ้าหนูลงไปเรื่อย จนหัวของเธอชนเตียงแล้วไหลออกไปข้าง ๆ จนหัวห้อยอยู่ข้างเตียง ในขณะเดียวกันเจ้าหนูของผมก็เข้าไปหมดตัวและยันกันบ่อของเธอของเธอพืดแน่นจริงจังตลอดลำเลย เธอคงเป็นของผมคนแรกแน่นอน เพราะรู้สึกได้จากการสัมผัส ผมต้องดึงตัวเธอให้หัวเธอลุกขึ้นมา

อยู่บนเตียง แล้วผมก็เริ่มส่งเจ้าหนูลงไปตามุดคำว่ายอยู่สักพัก เจ้าหนูของผมก็ต้องร้องให้หลังน้ำตาอาบแก้มพร้อมกับเธอก็ร้องบอกว่า ไม่ไหวแล้วบ่อของเธอแตกน้ำทะลักหมดเลย พร้อมกับเราก็กอดเกร็งกันแน่นแทบจะเป็นเนื้อเดียวกัน เราต่างกอดกันซบนิ่งด้วยความเหนื่อยเพลียในความสุขที่ติดตา ขณะที่นอนกอดกันนิ่งสักครู่เจ้าหนูของผมก็ครีบกนองขึ้นมาอีก จนเธอรู้สึกแล้วถามผมว่าอะไรพองขึ้นมาอีกแล้วคับตื้อเลยจะเอาอีกแล้วแหละ ผมก็พยักหน้า แล้วผมก็เริ่มจูบปากเธออีก ส่วนล่างก็เริ่มขยับจากช้าแล้วเร็วขึ้นเรื่อย แต่ความรู้สึกว่ามันนานกว่าครั้งแรก เจ้าหนูของผมเล่นตามุดคำว่ายจนน้ำกระฉอกออกมานอกขอบบ่อจนขึ้นและไปหมด สักพักใหญ่เมื่อความเร้าร้อนเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ จนถึงจุดเดือดเราก็ต้องผวาเข้ากอดกันอีกครั้ง เพราะความร้อนในอารมณ์เดือดเต็มที่จนทำให้หน้าอกของผมและเธอแตกพร้อมกันจนล้นขอบบ่อของเธออีกครั้ง แล้วไหลไปตามร่องแอ่งของเธอจนเปียกและไปหมด แต่เราก็มีความสุขกันมาก หลังจากนั้นเราก็กินความสุขกันตลอดมาตามแต่โอกาสจะอำนวย แต่เดี๋ยวนี้เธอแต่งงานไปแล้วเมื่อเร็ว ๆ นี้เองขณะที่ผมยังทำงานอยู่ที่ลิเบีย เธอคงทนต่ออารมณ์ไม่ได้ ผมก็อยู่อย่างเหงา ๆ ต่อไป

น/ชัชวาท

โทษของการ เรื่องสั้น มาส่งข้าวเช้า

เขาคิดร่างฉันทเข้าไปนอนบนตักของเขา ซึ่งฉันพยายามจะพลิกร่างให้คว่ำหน้า แต่จนแล้วจนรอดก็ทำไม่สำเร็จ ไม่เพียงแต่เขาคิดร่างของฉันทเข้าไปนอนบนตักของเขาเท่านั้น เขายังเอามือที่ซุกขนข้างหนึ่งนั้นสอดเข้าไปที่ขอบผ้าถุงของฉันท ล้วงลึกไปคว้าหมับเข้าที่เจ้าตาล-เฉาะของฉันทอย่างเต็มมือ

ชีวิตฉันทเกิดมาก็พบกับความยากจน หนังสือหนังหาที่ไม่ได้เรียนอย่างเพื่อนบ้านทั้งหลาย ภายในหมู่บ้านเดียวกัน พ่อแม่ของฉันทตายหมดตั้งแต่ฉันทเพิ่งจำความได้ คือคุณยายฉันทเอาไปเลี้ยง ๆ ไว้ พ่อฉันทเจริญวัยขึ้นมาส่วนคุณยายก็แก่ลง ๆ ท่านจึงไปบอกกับกำนันมั่งให้ช่วยเอาฉันทไปเลี้ยงดู คือเลี้ยงแบบลูกแบบเต้า

พอถึงหน้านาก็ทำนากัน ผมอยู่กับกำนันมาหลายปีตั้งแต่จันทร์เพ็ญถูกสาวของน้ากำนันขังเล็ก ๆ อยู่ แต่ตอนนี้เธอได้เปลี่ยนไปมาก เธอเริ่มเป็นสาวและสวยเสียด้วย เรียกว่าจะหาใครมาทาบทามห่อหุ้มได้เลย

บางครั้งผมแอบดูจันทร์เพ็ญแล้วผมอดชมเธอไม่ได้ว่า....

“เธอช่างสวย”

ผมได้แต่มองเธอและไม่กล้าพูดกับเธอเลย เพราะเกรงว่า....เธอจะไม่พูดกับผม เพราะอย่างน้อยเธอก็เป็นลูกสาวของท่านกำนัน

เมื่อเธอเล็ก ๆ...ผมเคยเอาเธอขี่คอเล่น ไม่ว่าเธอจะไปทางไหนเธอเป็นต้องขี่คอผมเป็นประจำ

ผมจำได้ติดตาเธอเป็นคนขี้อาย โกงแก่งอย่าบอกใครเชียว ถ้าเธออยากจะได้อะไรและ

เธอไม่ได้ เธอจะร้องไห้ไม่ยอมเลิกถ้าเธอไม่ได้สิ่งของตามที่เธอปรารถนา

แต่ตอนนี้....

เธอช่างสวยและไม่อวดแอวดให้อีกเลย ผมอยากจะให้เธอร้องให้อ่อนผมใหม่เหมือนกับที่แกเป็นเด็ก ๆ ถ้าเธอต้องการอะไรแล้วผมจะประเคนให้เพราะผมอยากอยู่ใกล้ ๆ กับเธอ

พอถึงหน้านาก็ทำนากัน และวันนี้แกมีธุระไปอำเภอแกจึงไม่ได้มาไหน ผมซึ่งเป็นลูกจ้างของแก ผมจึงมารับหน้าที่แทน ผมจึงยอมทำด้วยความเต็มใจอย่างที่สุดเลย เพราะจันทร์เพ็ญเธอต้องมาส่งข้าวเอง

ตอนนั้นผมได้ตกพรำตั้งแต่เช้า ตอนนั้นมันก็ยังไม่มีที่ท่าว่าจะหาย ผมก็ไถนาเสียจนเหนื่อย มองดูคนส่งข้าวก็ยังไม่เห็นมาสักที ผมนึกโมโหตะหงิด ๆ แล้ว เพราะท้องผมบอกว่า....รู้สึกจะหิวแล้ว เพราะได้เวลาของมัน ผมยังก้มหน้าก้มตาไถนาต่อไปทั้งที่ฝนก็ยังไม่มีที่ท่าจะหยุดตกเอาเสียง่าย ๆ

พอผมหันไปดูอีกที....

ผมแทบหายใจเป็นปลิดทิ้ง เพราะจันทร์เพ็ญคนสวยที่เอาอาหารมาหยุดอยู่ที่หัวคันนาแล้ว

แล้วหล่อนก็ร้องถามผมว่า....

“ขอโทษทีนะ....ไอดที่เข้าไปแล้วนี้พี่ไอดยังไม่เลิกอีกหรือ”

ผมยอไอ้แห้งให้หยุดจากการลากไถ แล้วผมก็ปลดมันออกให้มันออกไปหากินตามใจปรารถนา พร้อมกับบอกให้จันทร์เพ็ญเอาข้าวไปไว้ที่ห้าง เพราะฝนกำลังตก เธอก็ไปตามคำสั่ง แล้วผมก็เดินไล่หลังเธอไป

ผมไปถึงห้างแล้ว แต่ฝนเจ้ากรรมมันเกิดมาตกใหญ่ขึ้นอีก ผมก็ถอดเสื้อแล้วก็ลงมือจะทานข้าว แต่ผมมองเห็นเธอกำลังหนาว เพราะเธอเกิดไปนั่งที่หลังคามันรั่ว ผมก็เอื้อมมือไปหยิบเสื้อที่แห้งส่งให้เธอ แล้วผมก็พูดด้วยใจเป็นห่วงว่า...กลัวเธอจะหนาว

“พี่ไอดไม่หนาวหรือ”

“พี่ไม่หนาวหรอก....เพราะพี่ทนได้เสมอ”

เพราะฝนก็ตกหนัก และลมก็กรรโชก ทำให้เธอต้องหนีโดยเธอขยับมาใกล้ผม แล้วเธอก็พูดว่า....

“ตกก็ตกเถอะ....ขออย่างเดียวคือฟ้าอย่าร้อง เพราะเธอกลัวฟ้าร้องเป็นชีวิตจิตใจ”

ขณะนั้นฝนยังโหมกันตกหนัก และพายุฝนก็กระหน่ำพัดจนห้างที่มุงด้วยใบตาล โดนฝนกระแทกดังซู่ ๆ

ขณะนั้นฟ้าก็แลบแปลบ ๆ ยังไม่ทันขาดสายฟ้าก็ร้องดัง....

“โฮม...โฮม....”

ฉันเขยิบไปใกล้ฟีโอโดอีกนิดหนึ่ง ก็แค่มือเอื้อมเท่านั้น เพราะฉันเป็นคนทีกลัวฟ้าร้องอยู่แล้ว

พอฉันกระโดดเข้าไป ฟีโอโดก็ชะโงกหน้าเข้ามา เอื้อมมือมาจับข้อมือฉันไว้แน่น และพยายามดึงร่างของฉันเข้าไปหาเขามาก แต่ฉันพยายามยื้อเอาไว้ เพราะว่าฉันเกิดอะไรผิดปกติอะไรบางอย่างเสียแล้ว

“ปล่อยฟีโอโด มื้ออะไรก็พูดมาเถอะ ประเดี๋ยวฝนซาเมื่ฉันก็ต้องรีบกลับไปบ้าน เพราะงานทางบ้านยังมีอีก เดี่ยวใครมาเห็นเข้ามันจะไม่ค่อยดี”

“ไม่มีใครเขามาเห็นหรอกน่า... ฝนตกออกยังงี้” เขาพูดแล้วก็ออกแรงกระชากฉันเข้าไปหาเขามาก ร่างของฉันก็กลาไปตามแรงดูดเข้าไปจนชนิดที่เรียกว่า... เกือบจะชิดตัวเขาเข้าไปแล้ว

พอร่างของฉันผวาเข้าไป ฟีโอโดก็เอามือเลือกโอบร่างฉันอย่างรวดเร็วและฉันก็รู้ว่านี่ไม่ธรรมดาเสียแล้ว

เมื่อตัวฉันไปหมด หัวใจของฉันแทบว่าจะหยุดเต้น เอาเสียให้ได้ ฉันพยายามดิ้นและแคะมือเขาออกจากที่โอบร่างของฉัน แต่ฉันยิ่งดิ้นเท่าไร เขายิ่งโอบร่างฉันแน่นิ่งขึ้นเท่านั้น

“ปล่อยฉันนะ...ฟีโอโด” ฉันร้องบอกเขาแข่งกับสายฝนซึ่งเทกระหน่ำลงมาอย่างไม่ลืมหูลืมมือ

“ไม่...ผมไม่ปล่อย จนกว่าเธอจะมอบร่างกายให้ผม”

คำพูดของฟีโอโดทำให้ตกใจมาก ๆ แล้วร้องอุทานออกไป

“ฟีโอโด...”

“ทำไมจะต้องตกใจด้วยเล่า...”

ผู้หญิงกับผู้ชายมันจะต้องเป็นของกันและกันวันยังค่ำ ถึงแม้ว่าคุณจันทร์เพ็ญจะเป็นลูกของกำนัน”

“แต่...เพ็ญเป็นของคุณไม่ได้นี่”

“ทำไมจันทร์เพ็ญจะเป็นของผมไม่ได้”

“เพราะเพ็ญมีคู่หมั้นแล้ว.... เพ็ญจะรักพี่ไม่ได้”

“ต้องได้ซิ”

เขาดึงร่างของฉันเข้าไปนอนหงายบนตักของเขา ซึ่งดิฉันพยายามจะพลิกร่างให้คว่ำหน้า แต่มันก็ไม่สำเร็จ ไม่เพียงแต่เขาดึงร่างของฉัน เข้าไปนอนที่ตักของเขาเท่านั้น เขายังเอามือข้างหนึ่งสอดเข้าไปที่ขอบผ้าถุงของฉัน ล้วงลึกไปคว้าหมับเข้าที่ตาลเฉาะของฉันเต็มมือ

“อู...ฮู...นี่นึกว่าคว่ำเอาก้อนเนื้อเข้าเต็มมือ ทำไมถึงได้ใหญ่เต็มไม้เต็มมืออย่างงี้ล่ะ...”

ฉันสุดแสนจะอาย เขาตะปบตาลเฉาะของฉันไว้แน่น ไม่ยอมปล่อย ฉันพยายามสลัดมือเขาให้หลุดฉันยิ่งดิ้น เขายิ่งจิกกุมลงไป นิ้วชี้ของเขาได้ทิ่มแทงลึกเข้าไปกลางร่องกลีบของฉันทันทีจนสุดนิ้ว

“อู...ฟีโอโดทำอะไรฉันนี่มันเจ็บไม่ใช่หรอ”

“ก็เพ็ญไม่ยอมดิ้น ๆ เพ็ญยิ่งดิ้นก็ยิ่งเจ็บนะซี”

“ฉันไม่ยอมให้ฟีโอโดทำฉันนะ ฟีโอโดอย่าทำ...อย่าทำ...ปล่อยมือฉัน”

เขาไม่ต่อล้อต่อเถียงกับฉันอีก เขาดึงมือออกจากตาลเฉาะของฉัน แล้วก็ย้ายมานะบปที่ผ้าถุงของฉัน เพราะรีบมากลัวว่าฟีโอโดจะหิวข้าว เขาจึงนุ่งเหน็บออกมาโดยไม่ได้อาค

เข็มขัดและกระดากผ้าถุงให้หลุดออกจากร่างของฉันไปตลอดที่ปลายเท้า

เมื่อผ้าหลุดจากร่างกายแล้ว เขาไม่รอช้า...และก็เริ่มนุกนุกอย่างรุนแรง ถึงแม้ว่าฉันจะขัดขืนต่อสู้สักเพียงใดก็ตามที ฉันก็สู้กำลังของเขาไม่ได้ เขาเหวี่ยงร่างของฉันลงไปในนอนกับแคร่ไม้ของห้องก็สิ้นสะเทือน แล้วเขาก็พลิกร่างของเขาตามลงไปคล่อมที่ร่างของฉัน สองมือของฉันทันหน้าอกของเขาออกเขาไว้ไม่ให้หน้าลงมาบนอกของฉัน เขาเอามือข้างหนึ่งแตะไว้ตรงเนินนมของฉัน แล้วเค้นจนรู้สึกเจ็บไปหมดทั้งหน้าอกฉันไม่อาจจะเอามือทั้งสองค้ำหน้าอกของเขาอีกต่อไป เพราะต้องเอามาช่วยกันแคะมือของเขาที่กำลังขยี้ขยำนมสองข้างฉันทันทีเป็นโอกาสของเขาที่หน้าบ่งลงมาอย่างรวดเร็ว พอร่างของเขานาบลงมาบนพื้นร่างของฉันฉันรู้สึกว่าที่หน้าท้องของฉันกำลังถูกท่อนอะไร บางอย่างซึ่งกำลังใหญ่และอุ่นทั้งยาวทาบกับอยู่มันแข็งเหมือนท่อนยาง

เขารูดตัวเองลงไป คุกเข่าอยู่ตรงหว่างขาของฉัน เขาฉีกขาทั้งสองออกกว้าง ฉันต้องเป็นของเขาแน่ ๆ ฉันคิดแล้วได้แต่ปลงและฉันคิดว่า...มันเป็นคราวเคราะห์กรรมของฉัน

มือของเขาตะปบลงมาที่ตาลเฉาะของฉันอีก แล้วเขาก็ก้มหน้า

เลือกลงมาที่หน้าอกของฉัน เอาจมูกชุกไช้ไปตามเนื้อหนังที่หน้าอกของฉัน และเลื่อนลงมาจนถึงนม เขาตะโอบจับและทั้งแลบลิ้นเลีย แถมเอาหน้าพันดัน

ตอนนี้ฉันรู้สึกอย่างเดียวกคือจ๊ากจี้ และรู้สึกเสียวซ่าเมื่อเขาจูตมันค่อนข้างแรง จนลิ้นตัวอ่อนหน้าอกขึ้นรับการจูบของเขา

เขาวิ่งเร็วและชอยเท่านั้นด ๆ นั้นคงเป็นอาการบอกลักษณะของการวิ่งที่ใกล้จะถึงจุดหมายปลายทางเข้ามาทุกที....

ชั่วอึดใจร่างของเขาก็พุ่งสวบลงที่หน้าอกของฉันอย่างหมดเรี่ยวหมดแรง

“ผมถึงแล้ว...จันทร์เพ็ญ”

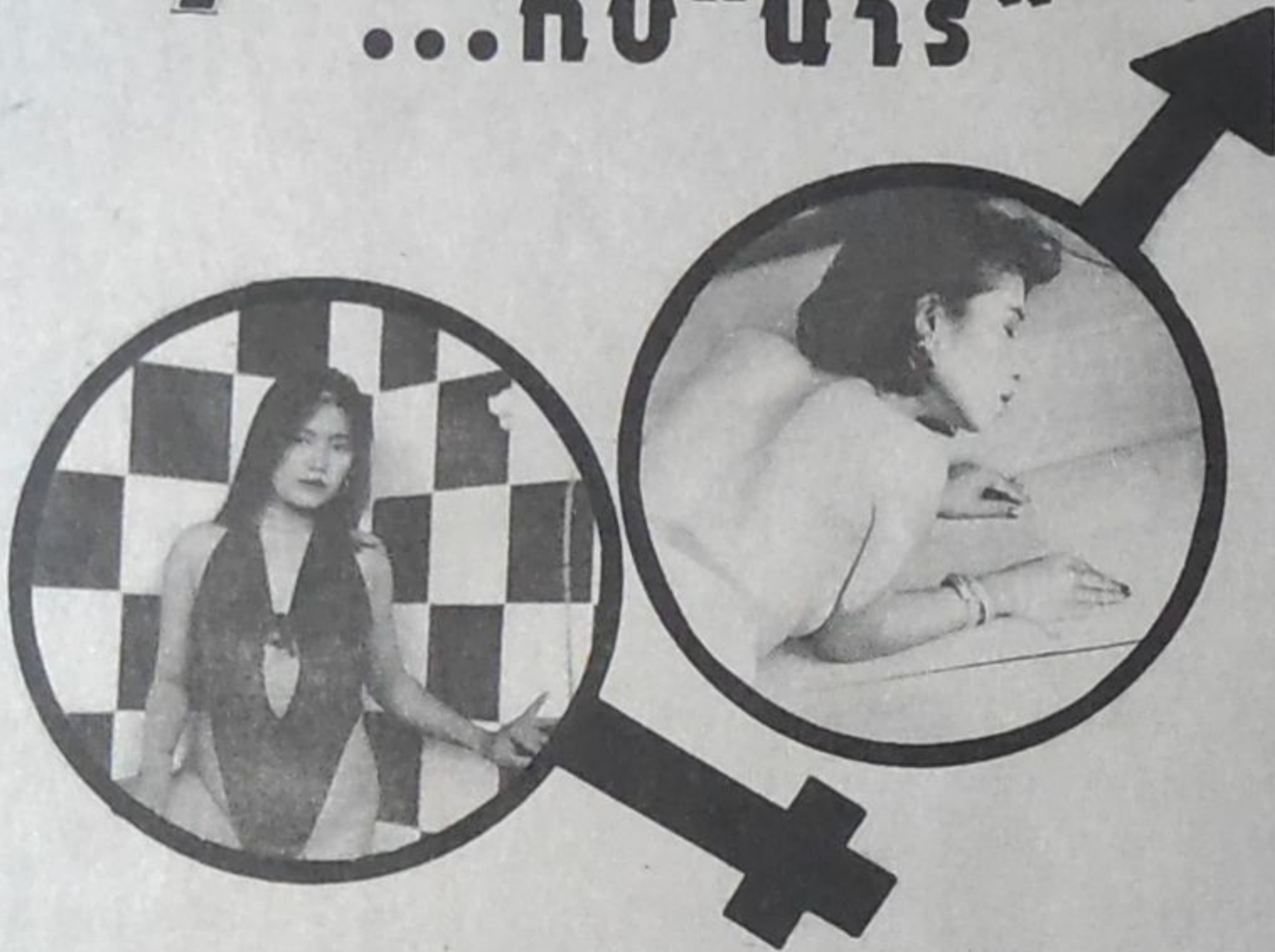
หูของฉันอื้อ เพราะกำลังเกร็งกล้ามเนื้อทุกส่วนในเรือนร่างที่รับการทะลวงเป็นครั้งสุดท้ายของเขา แล้วเนื้อหนังส่วนต่างๆ ก็อ่อนวบยวบลงเช่นเดียวกัน ฉันทรงสาลักจนหน้าอกกระเพื่อม

“ฉันมีความสุขจังเลย...ฟีโอโดชา....”

เขาดึงร่างฉันไปกอดบนพื้นแคร่ซึ่งเป็นห้วงกลางนา เรากอดกระหวัดร่างกันอยู่ท่ามกลางของฝนที่โปรยลงมาอย่างไม่ขาดเม็ด เจ้าเขี้ยวน้อยกำลังร้องระงมเล่นกับสายฝน ฉันเพิ่งรู้ตัวว่ามีว่า....

“ความสาวซึ่งเสียไปมันคุ้มค่าจริง ๆ”

คุยเรื่องเพศ ...กับ "นารี"

"หนุ่มเอ๋ย

สาวเอ๋ย"

นารีจะบอกให้

ฉันว่าชายหนุ่มคนใดพยายามจะเข้ามาติดสนิทชิดชอยนั้นจงจำไว้ให้ติดในสันดานของผู้ชายทุกคนย่อมมีสันดานติดอยู่ทุกคนตามแต่จะมีมากหรือน้อยเท่านั้น ผู้ชายนั้นหนา ถ้าเกิดเขาสนใจผู้หญิงคนไหนแล้ว เขาคิดจะพันเราทั้งนั้น ร้อยทั้งร้อยเชื่อเหอะ สาวเจ้าอย่าเพิ่งติดอกติดใจมากเกินไปนัก จงพึงระวังตัวไว้บ้างอย่าหลวมตัวไปไหนกับเขาตามลำพังประหม่าเคราะห์ร้าย ความสาวที่อุตสาหะถนอมกล่อมเกลี้ยงมาตั้งหลายปีพลอยสันดานสูญไปเพียงเพราะเชื่อลม

ปากเพียงไม่กี่คำ ถ้าเขารับผิดชอบการกระทำก็ถือว่าโชคดีไป ถ้าเกิดผู้ชายคนนั้นได้แล้วทิ้ง คิดดูซิว่าหัวอกผู้หญิงจะเป็นเช่นไร ถ้าเกิดมีของฝากติดท้องเป็นเจ้ามารหัวชนเกิดขึ้นมาอีก พ่อแม่จะเอาหน้าเอาตาไปไว้ที่ไหน นารีจะขอเตือนพวกสาว ๆ ผู้นำรักที่กำลังมีเจ้าพวกผู้ชายทั้งหลายมาติดพันให้มารู้พฤติกรรมอันไม่น่าไว้วางใจของเจ้าพวกที่มีเดือยอยู่ตรงหว่างขา

ครั้งแรกที่ผู้ชายเจอผู้หญิงเข้าต้องมองหาโอกาสที่จะมาพูดคุยด้วย เมื่อหญิงสาวเห็นผู้ชายเข้ามาเพื่อที่จะมาติดสนิทอย่างนั้นอย่ารีบหนีหรือไม่พูดด้วย เราควรรับไมตรีที่เขาหยิบยื่นให้เพื่อนที่จะดูท่าทีเขาว่าจะมาไม่ไหน ถ้า

เขาคบกับเราเพียงไม่กี่วันพอมาวันนี้มาพูดออกฉ้อฉลขอความรักความเห็นใจ จงอย่าเชื่อฟังการมหวาน ๆ นั้นจะพิจารณาดูเถอะว่าเพียงเวลาไม่กี่วันเขาจะมาบอกความรักกับเขามันจะไม่ง่ายเกินไปแล้วหรือ ถ้าคุณเพื่อนสาว ๆ ยอมตอบรับคำหวานนั้นเชื่อได้เถอะว่าผู้ชายคนนั้นคงคิดว่าผู้หญิงคนนี้น่าเชื่อถือเกินดูหมิ่นของไร้ค่าไม่มีราคา ถ้าเราอยากเพียงไหนดูยิ่งจะมีค่ามากเท่านั้น คิดดูซิเถอะว่าคุณจะเลือกเป็นของสูงค่ามีราคา หรือของไร้ค่าที่ทุกคนเกือบจะเมินหน้าหนี ถ้าเกิดคุณสาว ๆ เห็นว่าเจ้าผู้ชายที่มาติดพันไม่มีที่ท่าก้อร้อก้อตึกก็อย่าเพิ่งไว้วางใจเขามากนัก บางทีเขาอาจจะหลอกให้เราตายใจก็ได้ เมื่อเขาเห็นว่าสาวเจ้าหลงเชื่อใน

ความประพฤติของเขาแล้วคราวนี้แหละจะเป็นทีของเขาบ้าง เขาจะเริ่มมีลวดลายเขี้ยวองกองย้อยออกมาบางทีสาวเจ้าหลวมตัวไปเที่ยวกับเขาจนเขาเอ๋ยปากออกมาอยากกลับไปที่บ้านของเขาอ้างว่าลืมโน่นลืมนี่ คุณสาว ๆ จำอย่าไปกับเขาเขี้ยวนะถึงเขาจะอ่อนหวานอย่างไรอย่างใจอ่อน เขาอยากไปก็ไปซิให้เขาไปคนเดียว ถ้าเกิดเขาโกรธคุณสาว ๆ อย่าไปแคร์เขาเลยผู้ชายไม่ใช่มีคนเดียว ถ้าเกิดคุณสาว ๆ ใจเกิดอ่อนโยนเห็นนัยน์ตาอ่อน ๆ เลยพาลให้เกิดความสงสารติดตามเขาเข้าไปในบ้าน คุณสาว ๆ ถ้าไปอยู่ในบ้านกับเขาสองต่อสองแล้วจงจับตาสังเกตเขาให้ดี ถ้าเขามีท่าทีตลกขบขันยืดยาวการอยู่กับเราให้นาน ๆ คุณสาว ๆ ค่ะพึงรู้ไว้ว่าภัยอันตรายกำลังจะมาเยือนเราแล้ว คุณสาว ๆ ควรชวนเขาไปส่งบ้านซะดีกว่า ถ้าเขาไม่พากลับก็อย่าไปจ้อเขาเลยเงินเราก็กมี กลับเองสบายใจดี ถ้าเขาเดินมาย้อยยุดยุดมือไม่ให้เรากลับแสดงว่าเขาไม่เจตนาไม่บริสุทธิ์กับเราเสียแล้ว คุณสาว ๆ ค่ะจงพูดอย่างเด็ดเดี่ยวคำเดียวว่าจะกลับบ้าน พร้อมกับสะบัดข้อมือเดินอย่างสง่าผ่าเผย อย่าไปเหลียวหลังมองเขาเขี้ยวนะ วิธีการนี้ใช้ได้เฉพาะผู้ชายที่พูดภาษาคนรู้เรื่อง ถ้าเกิดคุณสาว ๆ ไปเจอผู้ชายที่พูดไม่รู้ฟังล่ะจะทำอย่างไรดี

ทางที่ดีคุณสาว ๆ มาฟังการเอาตัวรอดจากผู้ชายประเภทนี้กับนารีดีกว่า ถ้าถึง

ชั้นเขากอดรัดปล้ำเราแล้วทางรอดของเรามีน้อยมาก แต่คุณสาว ๆ พยายามพูดจ่าอ่อนหวานอย่าให้เขาชิงสุกก่อนห่าม หรือว่าเวลานี้ยังไม่พร้อมที่จะเป็นของเขาคุณสาว ๆ คุณผลิตนัดวันว่าวันไหนที่พร้อมทำใจได้ที่จะเป็นของเขาก็ควรบอกเขาไป พูดไปเรื่อย ๆ อีกอย่างน้ำตาของเราก็มีประโยชน์มากที่เดียวบีบมันออกมาเถอะ มารยาทหญิงมีเท่าไร ขุดขึ้นมาใช้ให้เป็นประโยชน์มากที่สุด เชื่อได้เลยว่าไม่ว่าผู้ชายใจหินขนาดไหนพอมาเจอมารยาทหญิงเข้า จากหินที่แข็งแกร่ง ๆ ก็จะค่อย ๆ อ่อนลงมา แล้วคุณสาว ๆ จะกลับบ้านอย่างปลอดภัย แล้วต่อจากนั้นก็บอกกล่าวลาศาลาเลย ผู้ชายประเภทนี้คบไม่ได้ อย่างแน่นอน

ถ้าคุณสาว ๆ จะคบกับผู้ชายคนไหนจะเผื่อใจไว้บ้างบางครั้งเขาอาจจะทำให้เราได้รับความเจ็บปวดรวดร้าวรานใจอย่างมาก บางคนถ้าเรามีน้องสาวหรือพี่สาวลักษณะตาของหญิงรู้ว่าเขาสนใจเรา แต่ทำเป็นไปตีสนิทแกล้งรัก แกล้งชอบกับ

พี่สาวน้องสาว เจ้านี่แหละตัวร้ายอันตรายอย่างมาก พอปล้ำตาคนอื่นแล้วมานั่งทำตาเล็กตาน้อยพูดอ่อน ๆ กับเรา คุณสาว ๆ จำเินเขาเสียเถอะนะอย่าไปสนใจเขาเลยทางที่ดีควรเตือนบรรดาน้องสาวพี่สาวว่าเขาไม่ได้รักจริงจังกกับพวกเราหรอก เขาไม่ใช่มีเพียงพวกเราเท่านั้น แต่ผู้หญิงสาวโดยทั่ว ๆ ไปอาจจะมิเขาอยู่เคียงข้างก็ได้ ถ้าเกิดพี่สาวน้องสาวไม่ยอมเชื่อยอมตกลงปลงใจกับเขาแล้วต่อไปในอนาคตจะต้องน้ำตาเช็ดหัวเขากับความร้ายกาจบางที่เขาอาจกลายเป็นพ่อพญาเทครัวแล้วจะยุ่งกันไปใหญ่ ถ้าเจอผู้ชายเจ้าชู้แบบนี้ทางที่ดีควรชวนบรรดาพี่สาวน้องสาว และตัวเราเองให้หนีห่างถอยจากเขาดีกว่านะค่ะแล้วทุกคนจะปลอดภัยไม่ต้องมานั่งทุกข์ใจอีก

ผู้ชายนี้มีหลายประเภทนะค่ะ แต่เราไม่สามารถรู้ได้เลยว่าคนไหนเป็นอย่างไรรักเราเลือกได้เหมือนผักปลาที่ขายในตลาดได้ก็ดี แต่ที่เราไม่สามารถเลือกได้เลยว่าคุณไหนดีไม่ดีจับพลัดจับผลูเลือก

คบกันอย่างร้ายของน้องสาวคนหนึ่งเขียนมาเล่าให้นารีฟัง คิดว่าคงเป็นอุทาหรณ์สำหรับเพื่อนคุณสาว ๆ นะค่ะ เธอเขียนว่า

สวัสดิ์ค่ะพี่นารี น้องมีเรื่องเกี่ยวกับผู้ชายมาเล่าให้ฟัง เรื่องมันมีอยู่ว่าหนูทำงานอยู่ที่บริษัทแห่งหนึ่ง ที่หนูทำอยู่มีโทรศัพท์อยู่หลายเครื่องที่เดียวค่ะ วันนั้นเสียงโทรศัพท์ดังขึ้นหนูรีบวิ่งไปรับเป็นเสียงของผู้ชายค่ะ เขาพูดทำนองจีบหนู หนูเองก็ขำค่ะคนอะไรก็ไม่รู้ไม่เคยเห็นหน้าค่าตาแต่ดันพูดจีบอยู่ได้ ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมาเขาโทรมาจีบหนูทุกวัน เรื่องนี้หนูเล่าให้ทุกคนในที่ทำงานฟังทุกคนลั่นหนูใหญ่ลองไปพบกับเขาสักที เรื่องนี้ทำให้หนูคิดหนักมาก และหนูก็ให้คำตอบแก่ตัวเองว่าจะต้องไปให้ได้ถ้าเขาโทรมานัดอีกครั้ง และแล้วความฝันของหนูก็เป็นจริงเขาโทรมานัดหนูไปทานข้าวจริง ๆ ค่ะ ด้วยความอยากลองดีของหนูจึงทำให้หนูตอบตกลงเขาไป หนูกับเขานัดแนะกันจนเป็นที่พอใจแล้วหนูค่อยเวลาที่จะไป เรื่องนี้หนู

ไม่ได้บอกใครเลย พอได้เวลาหนูรีบตาลีตาเหลือกไปหาเขาตามนัด คิดในใจว่าอีกตาคนนี้น้ำตาเป็นอย่างไรหนอ พอไปถึงที่นัดหนูเดินหาเขาตั้งสองรอบแต่ไม่ยักเจอเจอหนูคิดว่าจะกลับแล้ว พอดีมีผู้ชายคนหนึ่งเข้ามาเรียกชื่อหนู หนูสะดุ้งตกใจมากเลยค่ะพี่นารีขา พอหนูเห็นหน้าตาเขาเท่านั้นแหละหนูแทบจะวิ่งหนีกลับเสียดื้อ ๆ หน้าตาเขาก็ดีหรรษาแต่ผู้ชายอย่างนี้ไม่อยู่ในสเปคของหนูเลย ด้วยมารยาทอันดีงามของกุลสตรีไทยหนูจึงไหว้เขา แต่แปลกเขาไม่ยักรับไหว้หนูเลย

หนูคิดว่าเมื่อเจอหน้าเขาแล้วจะกลับ แต่เขาชวนหนูคุยระหว่างที่คุยหนูไม่มองหน้าเขาเลย แล้วเขาก็ชวนหนูไปหาอะไรกินหนูจะไม่ไปก็กลัวจะเป็นการเสียมารยาทจึงจำเป็นต้องไปค่ะ เขาพาหนูเดินไปขึ้นรถ ผู้คนเขาก็พากันมองหนูอ้าอายน...แทบไม่อยากจะเดินเลย พอขึ้นรถแล้วหนูไม่รู้ว่าเขาจะพาไปที่ตรงไหน รถวิ่งมานานทีเดียวเขาจึงพาลงเวลานี้ก็มีดแล้วประมาณ 1 ทุ่ม เขาพาหนูเดินไปตามทาง

จ๊ะโอิ

ตอบ จ.ม

แฟนๆ ทุกท่าน

วันที่จาก...เดือนที่รอ...พ.ศ.ผิดหวัง...
เขียนจากใจ "สาวท้าวพัน"
(ทำอึบอึกดังหาก)

ถึงพี่จ๊ะโอิที่น่ารัก...

หวัดไม่ดีเลยคะพี่จ๊ะโอิ ฝนก็ตก พายุก็แรง แต่ยังไม่รู้เป็นไง พายุไปซื้อไทยเพลย์บอยมาอ่านจนได้ กลัวพี่จ๊ะโอิจะน้อยใจนะคะ ก็หนูเป็นแฟนของพี่นี่คะก็ต้องเอาใจพี่หน่อย หนูไม่รู้เป็นไง เวลาหนูเห็นผู้ชายแล้วไม่สู้ พอเห็นสาวสวยแล้วชู้ซ่า หนูไม่ใช่ทอมนะ หนูก็มีจิตใจเป็นผู้หญิง มีอารมณ์เป็นนะ คงเป็นเพราะหน้าอกหนูไม่สวย คนอื่นสวย หนูก็อยากดูนาน ๆ ดูแล้วก็เกิดอารมณ์อยากจะเข้าไปกอด รูบ รูบคลำให้ถึงใจจริง ๆ นะ หนูได้ส่งรูปมาให้ดูต่างหน้าแล้วพี่จ๊ะโอิก็ส่งรูปของพี่มาให้หนูดูบ้างนะคะ รูปไม่สวยไม่ว่ากันนะเพราะตัวจริงก็ไม่สวย หนูอยากสมัครเป็นสมาชิก V.I.P. บ้าง ถ้าไปสมัครที่บาร์เบียร์เพลย์บอยจะได้ไหมคะ หนูอยากอยู่ใกล้ ๆ พี่จ๊ะโอิจังหนูคงมีความสุขนะที่ได้อยู่ใกล้พี่ หนูอยากให้พี่ตอบ จ.ม. หนูเป็นการส่วนตัวจะเสียเวลาพี่ไหมคะ ถ้าพี่ตอบมาหนูจะเล่าอะไรสนุก ๆ

มาให้ฟังรับรองไม่ซ้ำกับใคร หนูชอบก่อนนะคะนี่ก็ติดมากแล้ว สุดท้ายนี้ขอให้พี่จ๊ะโอิและคณะไทยเพลย์บอยทุกท่านจงมีแต่ความสุขตลอดปี 33 ค่ะ

อยากจะรักแต่กลัวผิดหวัง
(ปล.คิดถึงมาก)

(ผั่ง)

ตอบ คุณ "สาวท้าวพัน"

ว้าว! เสียวสยของพองขนจังเลยคะ แค่นี้ก็สะอึกกับานไม่รู้หุบ เปิดเผยและบริสุทธิ์ คึกกับคำพูดและแสดงออกคะ

คุณสาวท้าวพันคะ อย่าพยายามฝืนธรรมชาติ ผู้หญิงก็ควรจะร่วมรักกับชาย อย่าเอาแต่อาย จะฝืนจิตใจชอบเพศเดียวกัน

ความผั่งใจ ที่เห็นหญิงอื่นสวย แล้วตัวเองไม่สวย เลยเกิดการหลงรักความสวย ๆ งาม ๆ ของเพศเดียวกัน มันคล้ายกับเป็นการประชดตัวเอง ต้องทำอารมณ์กับใจใหม่ นะคะ

รูปถ่ายของน้อง น่ารักจังเลย สวยออกอย่างนี้ ยังจะก่อกวนตัวเองอีก แบบนี้เชื่อพี่เถอะ ก้าว 3 ก้าวสะบัดกระโปรงพริค คร้านจะมีหนุ่มคอยตักมานั่งโซฟาหลัก ให้น้องเลือกสะบัดไชยถมถิก

ทำอะไรทำเกิด แต่อย่าฝืนธรรมชาติ นะคะ ทำอะไรผิดธรรมชาติ มันแกน ๆ อร์อยก็ไม่อร์อย มันส์ก็มันไม่สุด ๆ สดุดอารมณ์เปล่า ๆ

ถ้ามาอยู่ใกล้พี่ คงจึกกระจึ้นน้ำดู "จ๊ะโอิ" ไม่ชอบป่าเตียวกัน ชอบแต่คนสูง ๆ ใหญ่ ๆ ลงพุงนิค ๆ ค่ะ

ยังใจแฉะมาบาร์เบียร์ชิคะ มาจ๊ะจ๋า กับ "จ๊ะโอิ" เผลอ ๆ อาจจะเจอฮัลโหลที่ ถูกใจ จะได้เปลี่ยนแปลงจิตใจได้ แถมช็อคอีกต่างหาก

จ๊ะโอิ

สวัสดิ์ครับ คุณ "จ๊ะโอิ"

ผมแอบไปชมโฉมคุณที่บาร์เบียร์มาแล้ว หน้าแตกเลย ก่อนพบผมกะ ๆ เดาเอาว่าคุณคงจะอายุประมาณ 30 กว่า ๆ แต่ที่ไหนได้ 20 เศษ ๆ เท่านั้น นับถือ ๆ จริง ๆ ก็สุดจะคาดเดาว่าคุณ "จ๊ะโอิ" มีประสบการณ์ หรือฟังเขาเล่ามา

และพอดีผมมีปัญหาย่อยบ้าง คือผมกับน้องเมีย ได้เสียกันทางสายตา แหวตาและความรู้สึกต่อกัน แต่ของจริงกลับไม่มีโอกาสได้เลย แต่คิดว่าถ้ามีจังหวะ เธอคงจะยอมผมแน่ ๆ หรือคุณ "จ๊ะโอิ" ว่าใจจะมีวิธีอย่างไร ช่วยแนะนำผมด้วยสิ โหน ๆ ก็ชื่นชมกันด้วยใจแล้ว

นิรันดร์ ทวี

ฟุตบอลเดินไปเรื่อย ๆ หนูตามเขาว่าจะพาไปไหน เขาบอกหนูว่าจะพาไปกินข้าว แล้วเขาก็หยุดเดินอยู่ที่ร้านรถเข็นข้างถนน ตายแล้ว...เขาเห็นหนูเป็นอะไรเขาพาหนูมา กินอย่างนี้เหมือนหนูไม่มีค่า มีราคาอะไร เขาพาหนูนั่งสั่งอาหารมา 3-4 อย่างแต่ไม่มีข้าว หนูไม่ชอบอาหารที่เขาสั่งมาสักอย่างหรอก แล้วเขาก็สั่งเบียร์มากินเขารินเบียร์ให้หนูกินด้วยค่ะพี่นารี แต่หนูระวังตัวอย่างมาก ถึงเป็นคนบ้านนอกแต่เรื่องอย่างนี้ใคร ๆ ก็รู้ว่าเขาคิดอย่างไรกับหนู แต่ลูกไม้ต้น ๆ อย่างนี้ใช้กับหนูไม่ได้ผลหรอกค่ะ เมื่อเขาเห็นหนูไม่กินแน่ เขาจึงนั่งกินเบียร์คนเดียวจนหมดไป 2 ขวด หนูจึงชวนเขากลับบ้าน แทนที่เขาจะพาหนูข้ามถนนไปขึ้นรถ เขากลับพาหนูเดินไปเรื่อย ๆ ความอดทนของหนูเวลานี้มันถึงที่สุดแล้วค่ะ พี่นารี หนูถามเขาว่าจะไปไหน เขาบอกว่าไปหาที่เจียบ ๆ คุยกันดีกว่า เพียงเท่านั้นเขาก็ล่อลวงฉันอันชั่วร้ายออกมาทำไมเขากล้าละ แต่เจอกันไม่กี่นาทีเขาคงเห็นหนูง่ายละ มันแต่เมินเสียเถอะ ถึงขั้นนี้หนูไม่สนใจแล้วละละเรื่องไร

สาระนั้นที่เขาพูดออกมาเพื่อกล่อมหนู เขาคงคิดว่าเขาฉลาดกว่าหนูมั้ง ถ้าเขาคิดจะเดินเหมือนหมากรุกหนูรู้ทันหมดแหละไม่ว่าเขาจะเดินไปตาไหน หนูคิดว่าหนูเป็นผู้คุมเกมส์นี้เอง เรื่องของหนูมีแค่นี้แหละค่ะพี่นารี จงวิจารณ์หนูด้วยว่าหนูเป็นคนอย่างไร

รณญา

นารีได้อ่านเรื่องราวของน้องรณญาแล้วอดเสียวสันหลังแทนน้องไม่ได้ ดินะที่น้องสาวสามารถเอาตัวรอดมาได้ น้องเป็นคนกล้าบ้าบิ่นอย่างมากทีเดียวที่กล้ารับนัดกับเขาแล้วก็เจอตัวอย่างที่ไม่คาดคิดมาก่อน โธ่เกือบเสียสาวแล้วไหมละ แต่น้องอย่าคิดว่าตัวเองฉลาดมากนะคะ คนที่ขี้โกงกว่าผู้ชายคนนี้ก็มิออกเยอะแยะ ถ้าน้องจะนัดไปทานข้าวกับใครควรจะพิจารณาให้ดีกว่านี้ นี่ก็เป็นบทเรียนอันมีค่ามีราคามากที่สุดสำหรับผู้หญิงสาวโดยทั่ว ๆ ไป คุณสาว ๆ คะ บางคนเป็นคนซื่อมาก ๆ ยอมเชื่อในคำพูดของเขา คิดดูซิคะว่าจะเกิดอะไรขึ้น ความสาวของเรามีค่ามากนักถ้าจะเสียสูญไปก็ควรจะให้กับคนที่เรารักมากที่สุดคนเดียวเท่านั้น ยิ่งหญิงสาวอยู่ตามลำพังคนเดียวอีกด้วยยิ่งอันตรายมาก นักสำหรับสังคมเมืองกรุง อันตรายรอบ ๆ ข้างมีมากมายนัก แต่ภัยอันใดไม่กลัวเท่าภัยจากเพศตรงข้าม ถ้าผู้หญิงคนไหนไม่เก่งจริงอยู่ตามลำพังคนเดียวไม่ได้หรอก

เรื่องนัดต่าง ๆ เราไม่จำเป็นต้องปฏิเสธไปเสียทุกราย ถ้าคิดว่าเอาตัวรอดได้ก็ไป แต่อย่าผยองตัวเองว่าเก่งเกินไปอายุเราผ่านมาเพียงไม่กี่ฝนเราอาจเสียทีแก่คนที่อาบน้ำร้อนมาก่อนเราก็ได้ เพราะฉะนั้นลมปากของผู้ชายมันก็เหมือนยาพิษดี ๆ นี่เอง แต่ก็ไม่ใช่ทุกคนหรอกนะ ในสังคมยุคปัจจุบันนี้เหลือผู้ชายดี ๆ น้อยเหลือเกิน อย่างรายของน้องรณญานี้เจอผู้ชายร้าย ๆ จากคนที่เพิ่งคบกัน แต่ในรายของน้องวรรณานี้ละ มาอ่านเรื่องราวของน้องวรรณากันดีกว่า

พี่นารีขา น้องมีเรื่องราวที่น่าเศร้าสลดใจมากที่สุดในชีวิตก็ว่าได้ หนูเป็นลูกสาวคนสุดท้ายของพ่อแม่เป็นธรรมดาที่ทุกคนต้องตามใจหนูมากกว่าใคร ๆ คนที่หนูสนิทสนมมากที่สุดคือพี่ชายของหนูเองเข้ามาอยู่ที่บ้านด้วย อายุเราไล่ ๆ กันเรามักจะหยอกล้อกันทุกครั้งที่มีการมกสนุก หนูไม่คิดอะไรหรอกไม่กี่เดือนมานี้เขาเริ่มหยอกกับหนูมากขึ้นกว่าเดิม แล้ววันที่หนูต้องเสียใจมากที่สุดก็มาถึง ที่บ้านวันนั้นไม่มีใครอยู่เหลือแต่หนูนอนหลับอยู่คนเดียวในห้อง แล้ว

หนูก็ต้องตกใจเมื่อรู้สึกว่ามีเนื้อตัวถูกมือตีมารุกราน หนูล้มตัวขึ้นมาเจอน้ำชายกำลังยัดเยียดความเป็นสามีให้ แต่รู้ก็เมื่อสายไปเสียแล้ว เรื่องนี้หนูไม่กล้าเล่าให้ใครฟังเลย หนูอายุทุกคนในบ้านมากคะ ส่วนน้ำชายของหนูก็ยังมาทำอย่างนั้นกับหนูอยู่เรื่อย ๆ จนหนูต้องทน หนูบอกเขา เขาตกใจมาก เขาเป็นคนพาหนูไปเอาเด็กออก หนูไม่กล้าเพราะกลัวมาก แต่เขาพูดว่าหนูจึงจำต้องจำใจทำแท้งจากการทำแท้งครั้งนั้นหนูเจ็บปวดในช่องคลอดมากเลือดไหลไม่หยุด ถ้าพ่อแม่หนูรู้ข้ากว่านี้หนูคงตายไปแล้ว นี่แหละค่ะพิษสงของผู้ชายขนาดเป็นญาติกันเขายังทำหนูได้ แล้วต่อไปนี้หนูจะไวใจใครได้

วรรณ

เห็นไหมคะนี่ขนาดเป็นญาติกันนะคะยังไวใจไม่ได้ ถ้าเกิดพ่อแม่หนูไม่รู้ก่อน ป่านนี้ไม่รู้ว่าจะระดูถูกหนูหรือไม่ยังถ้าเกิดสาวใดมีญาติผู้ชายมาทำเป็นหยิกแกมหยอกอย่างนี้ทางที่ดีควรเสียงห่างๆให้ไกลมันไม่เหมาะถึงเป็นญาติกันก็จริง แต่ถ้าคนอื่นมองแล้วมันไม่น่าดูจำไว้ละละคุณสาว ๆ จงท่องให้ขึ้นใจว่าผู้ชายหน้าไหนไม่มีใครไวใจได้สักคน สวัสดิ์ค่ะ

นารี

ตอบ คุณนิรันดร์ ทวี

เป็นกันมาแต่เกิดค่ะ กับนิสัยผู้ชาย "พี่เขยกับน้องเมีย" มักมีค้นหา และปัญหาเสมอ ก็เพราะโดยส่วนมากแล้ว พี่สาวจะไม่ค่อยคิดอะไรुकุศลกับน้องสาวตัวเอง จะไว้ใจและเชื่อใจ จึงบริสุทธิ์ใจไม่ค่อยจะระวังกับเรื่องพี่เขยน้องเมียกันเท่าไรนัก

แต่อย่างถึงขั้นคุณนิรันดร์ สามารถใช้พูดได้อย่างเรียบร้อย ก็แสดงว่าน้องเมียน้องคุณ จะอยากเล่นด้วยแน่ ก็เอาแบบนี้สิคะ ทำบุญต้องรอชาติหน้า ทำคนก็หาเวลาดูแล กอล์ฟ หน่อย ฉวยโอกาสและเวลา เพียงแต่คุณต้องป้องกันในการคุมให้ดี รับผิดชอบก่อนเถอะค่ะ แล้วคุณจะได้มีน้องอยู่บนภูเขาสีดกกัน จะสนุกหรือทุกข์ คุณก็คิดดูเอาเองนะคะ เผลอ ๆ ถ้าตกลงได้ก็มีสิทธิ์นอนบนขาขยี้ขยี้ แต่ถ้าคราวขยี้ คุณก็มีสิทธิ์เวลาปวดฉี่ต้องเข้าห้องน้ำส้วมค่ะ

“จ๊ะโอ๋”

พี่จ๊ะโอ๋ที่นับถือ

น้องอ่าน “นิยายเพลย์บอย” ค่ะ ชอบที่พี่ “จ๊ะโอ๋” ตอบ จ.ม.มากค่ะ และก็ทำให้น้องเชื่อถือในคำตอบของพี่มากค่ะ จึงขอ จ.ม.มาหาข้อยุติและข้อแนะนำจากพี่ค่ะ

พี่คะ ปัญหาของน้องคือ น้องมีแฟนแล้ว แต่ได้เสียกัน แต่ยังไม่ได้แต่งงานนะคะ น้องจับได้บ่อย ๆ ค่ะว่า แฟนน้องเจ้าชู้แอบหาหญิงอื่นไปเที่ยว บางครั้งก็เจอกันตรงหน้าเลย ดู ๆ รู้สึกว่าเขาไม่แคร์น้องเลย คิดอยากกับน้องเมื่อไหร่ก็จะมาหาและมาเอน้อง แล้วก็ไป ค่ะ...น้องยอมรับว่ารักเขามาก น้องต้องแอบร้องไห้บ่อย ๆ บางทีน้องต่อว่าเขา เขารักน้องคนเดียว คนอื่นก็สนุก ๆ ไปอย่างนั้น พี่ “จ๊ะโอ๋” ว่าแฟนน้องรักน้องจริงไหมคะ แล้วจะให้น้องทำอย่างไรดี ช่วยน้องด้วยค่ะ

นับถือเสมอ
มลิ บ้านแพน

ตอบ น้องมลิ

เห็นใจค่ะ เห็นใจ ชีวิตน้องยังกะโฆษณาขายการบินคือ “บินก่อน ฝนที่หลัง”

น้องมลิ เหมือนผีเข้าป่าช้า ไม่ฟังก็เผา ไช้จะเอากลับบ้านเป็นไม่มี

ของดี ๆ ถูกเจาะฟรี มันง่ายไปหน่อย สันดานของผู้ชาย เป็นมาแต่เกิดคือเจ้าชู้เป็นนิสัย น้องมลิถ่ายเก็บไป เลกกลายเป็นของไม่ค่อยมีค่า นึกอยากหาที่ลงไม่ได้ คุณก็ของตายทั้งฟรีและปล่อยอารมณ์

เอาแบบนี้สิคะ น้องมลิ ลองคิดให้ดีขึ้นให้พี่ฟรี ๆ โดยไม่มีอะไรเป็นหลักประกัน จงหยุดอย่าให้เขามาลงเลย เสียตัวเสียของไปเรื่อย ๆ อย่างไม่มีจุดจบ

เอากันให้เด็ดขาด พูดยกกันให้รู้เรื่อง จัดการอย่างถูกต้อง เสียเท่านี้ยังดีกว่าเสียตัวไปเรื่อย ๆ อย่างไม่มีจุดจบ

ถ้าเรื่องลงเอยไม่ได้ น้องมลิก็ต้องถือว่าที่แล้ว ๆ ไปให้สุนัขมันฉีดยาแล้วกัน ตั้งต้นชีวิตใหม่ เราผิดเอง แต่ถ้าลงตัวได้ก็ถือว่ารักจริงและโชคดีไป

จ๊ะโอ๋

คุณจ๊ะโอ๋

คิดว่าจะได้ไม่ได้อีกแล้ว ผลูป ๆ ไล่ ๆ กับ “นิยายเพลย์บอย” กรุณาให้แน่นนอนหน่อย

ผมพยายามจะติดตามข่าวคราว เรื่องราวที่คล้ายของผมน แต่ไม่เคยเจอเลย แบบนี้ครับ แม่ยายผมชอบหาเรื่องยุแหย่ให้ลูกสาวแก (เมียผม) เลิกกับผม แกหาว่าผมจน ไม่สามารถให้ความสุขกับลูกสาวแกกับตัวแกได้ โอ้! คุณจ๊ะโอ๋เอ๊ย! เงินเดือนผมแค่เดือนละ 3,500 บาท จะไปพอใช้อะไร แม่ยายยังมาไล่ไปเล่นไฟ พยายามบังคับให้ผมทำโกลางคืน ผมก็ทำเพราะผมรักเมียผม (ลูกแก) แต่อะไรไม่ว่า แม่ยายพยายามที่จะให้เมียผม เปลี่ยนใจใส่ตะกร้าล้างน้ำ ให้กับเสียมีเงินคนหนึ่ง แต่เมียผมไม่

ยอมเล่นด้วย แกก็พยายามจะพรากให้ได้ แม่ยายผมก็รู้อยู่อย่างเดียวคือ เงิน ๆ ๆ เท่านั้น ส่วนเมียผมนี่สิ คงจะลำบากใจมาก โหนแม่ โหนผัว ไม่รู้จะเอาอย่างไร นั่งหน้าเคร่าสลดน้ำตาประจำ ผมก็สงสารเมียผมมาก อย่างตอบว่าให้แยกออกมา ก็เพราะผมต้องอาศัยแม่ยายอยู่ครับ

ช่วยตอบผมด้วยนะคะ

นับถือ

ทวี บัณรนา

ตอบ คุณทวี บัณรนา ค่ะ

เรื่องของคุณทวี ยังกะนิยายน้ำเน่าแน่ คุณช่างโชคร้ายที่ได้แม่ยายแบบนี้ แต่โชคดีที่มีเมียเป็นกนดิด

คนเป็นแม่ยายคน ถ้ามีหัวใจเลื้อยชอบที่จะชี้ตามช้าง ตามชาวบ้าน โดยไม่ดูสถานภาพของตัวเอง อยากอวดรำอวดรวยตามชาวบ้านก็ไม่มีทางออกทางใด นอกจากจะบีบเอากับลูกสาวลูกเขย ชอบเอาลูกสาวลูกเขย ไปเปรียบเทียบกับคนอื่นที่มีโชควาสนาที่ดีกว่า จนบางครั้งลืมคิดถึง ความถูกต้อง ลืมตัวจะพรากลูกเมียเอามาหาลูกเขยใหม่ ๆ ที่รวย ๆ เพื่อตัวเองจะได้สบายมีหน้ามีตา มีเงินทองใช้อย่างคนอื่น

ค่ะ อันตราย ถ้ามีแม่ยายแบบนี้ ไป-รณถึงได้ว่าเอาไว้นะคะว่า “จะมีเมียต้องดูนาง ดูแม่ ดูจนถึงยายกันเลยทีเดียว”

ทางแก้ของคุณคือ กระทำตัวให้เมียคุณเห็นใจ คุณจะแพ้ชนะอยู่ที่เมียคุณเป็นหลัก การแยกยิ่งจะทำให้เมียคุณลำบากใจ แม่ลูกดัดกันไม่ขาด

คุณทวีควรต่อสู้อย่างอหิงสา บิดเมียคุณเป็นหลัก อย่ามีเสียง อย่าดื้อดื้อ กับหน้าก้มดาร์บเคราะห์กรรมที่แม่ยายคุณพยายามก่อ

คุณทวีไม่เห็นบอกมาว่า คุณมีลูกมีเต้ากันหรือเปล่า แต่คิดว่าคงจะยังไม่มี เพราะถ้ามีแม่ยายคุณคงไม่เอาขยี้ขยี้ นั่น! ทางแก้ก็ทางที่อหิงสา บิดเมียให้ด้วยที่สุดทุกอย่างคงจะดีขึ้น เชื่อจ๊ะโอ๋เหอะ

“จ๊ะโอ๋”

เลขชุดที่เด็ด

โดย

มังกร

งวดประจำวันที่ 1 กรกฎาคม พ.ศ. 2533

เด่นบน

8

ตรง

381

3

1

ติด

6

382

386

631

612

2

83 81 86 38 36 31 65 69 63 28 26 27

เด่นล่าง 7 รอง 1

13

19

35

91

93

96

31

39

36

69

61

63

วิชาภาษาไทย

"เรื่องของภาษาไม่น่าคิด...

ให้ลิกนะ...จะบอกให้"

นี่ก็ภาษาของเจ้าถิ่น...

พูดถึงภาษาไทยแล้ว แต่ละภาคแต่ละที่ ไม่เหมือนกันแถมไป เพราะประเทศไทยของเรามีตั้ง 73 จังหวัด เอาถิ่นง่าย ๆ ภาษาและสำเนียงต่างกันออกไป แต่ตัวเขียนหนังสือของรากฐานศัพท์มาจากตัวรับเดียวกัน ซึ่งบางครั้งสำเนียงของภาษาเจ้าถิ่น ก็ทำให้คลกขบขันได้เหมือนกัน

ท่านลองมาฟังภาษาของคนทางภาคตะวันออกซิครับ เช่น-จันทบุรี คนในเมืองจันทเวลาเขาพูดกันมักจะต้องลงท้ายด้วย.. คำว่า-อิ...ซึ่งคำว่า-อิ-มีความหมายคล้ายกับคำว่า..จ๊ะ, ค่ะ, เช่น..

แม่ อิหนู...จะไปไหน...อิ

ลูกสาว จะไปนั่งเล่นที่สนามหญ้าหน้า...อิ

แม่ นั่งเล่นดี ๆ อิ...ระวังหญ้ามันจะตำ..อิ

ความหลังมันน่าอีก

จนไม่อยากลืม

เจ้าเป๊ยกเด็กชายคนหนึ่ง เล่าให้ฟังถึงการที่คุณแม่ของแกซึ่งเป็นแม่หม้าย กำลังจะแต่งงานใหม่กับคนที่จะมาเป็นพ่อเลี้ยงของแกว่า

"เรื่องมันเกิดขึ้นตอนเช้าครับ มีเสียงกตกริ่งเรียกที่ประตูบ้าน ตอนนั้นคุณแม่ของผมนั่งอาบน้ำอยู่ในห้องน้ำ"

แกหยุดกลืนน้ำลายลงคอ แล้วแกก็เล่าต่อไปว่า

"น้องสาวของผมไปดูทีวีประตู ก็เห็นผู้ชายคนหนึ่งเขาบอกว่า เขาอยากพบคุณแม่ น้องสาวของผมก็พาเขาไปพบกับคุณแม่ของผมในห้องน้ำ...แล้วก็..."

โฉมพธูป

แหววลี อังคะธรรม (ปุ่น)

บ้านร้อนบ้านหนาวมา 18 ปี ดีกรีที่เห็น ๆ จะเด็ดดวงแค่ไหน ให้ดูเอาเอง ภาพมันฟ้องเองแหละ จะไปจะมาก็ไม่ว่ากัน ทำใจให้กล้า ๆ และด้าน ๆ หน่อยกับปุ่นนะละ

อยากดูเซฟปุ่นซิด ๆ ก็ต้องทำตามกติกาละ

สั่งซื้อภาพชุด

ปก "นิยายเพลย์บอย" NO. 5

5

ภาพชุด Aชุด

ภาพชุด Bชุด

ชุดละ 50 บาท ชุดละ 6 ภาพ ชุด A + B ไม่ซ้ำทำกัน ได้ส่งเงินมา.....บาท

ส่งมาที่ คุณ.....

ที่อยู่ เลขที่.....ซอย + หมู่ที่.....

ถนน.....ตำบล.....

อำเภอ.....จังหวัด.....

รหัส.....โทร.

SEX STORY

SEX STORY

